

НОРА РОБЪРТС АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ

Превод от английски: Бистра Андреева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Проклет сняг. Гейб превключи на втора, като намали скоростта на джипа до трийсет километра в час, изруга и впери напрегнато поглед напред. Между бясното движение на чистачките по предното стъкло, всичко, което успяваше да види, бе непрогледна бяла стена. Това не беше страната на чудесата през зимата. Снегът се сипеше на парцали големи и страшни, почти колкото стиснат мъжки юмрук.

Не можеш да изчакаш на пътя бурята да премине, помисли си той, като почти пълзешком взе поредния завой. Истински късмет бе, че вече шест месеца минаваше по тесния, ветровит път към града и добре го познаваше. Караше по памет, докато всеки новодошъл не би имал никакъв шанс. Дори и при това преимущество раменете и вратът му бяха сковани от напрежение. Случвало се е колорадските снегове през пролетта да бъдат точно толкова яростни, колкото и през най-лютата зима. Понякога продължаваха от час до цял ден. Очевидно този сняг изненада всички — жителите, туристите и метеорологичната служба.

Оставаха му само още около осем километра. После щеше да разтовари багажа, да си накладе огън и да се наслаждава на априлската виелица от хижата с чаша горещ чай или леденостудена бира.

Джипът пухтеше по наклона като танк, а Гейб бе благодарен на своята упоритост. Заради неочаквания сняг се наложи да вземе трийсет километровото разстояние от града до къщи за три пъти повече време, но се утешаваше, че почти бе стигнал.

Чистачките ритмично и бързо чистеха предното стъкло. Секунди бяло безвремие се редуваха със секунди бяло заслепение. С тази бързина до полунощ щеше да натрупа над половин метър. Гейб се успокояваше с мисълта, че по това време отдавна щеше да си бъде в къщи, въпреки че джипът се изчервяваше от неспирните му ругатни. Ако не беше се замотал предишния ден, той можеше да си напазарува и сега щеше само да се надсмива над бурята.

Пътят се изви в остър завой и Гейб внимателно го взе. При тези обстоятелства дори и бавното каране му бе трудно, ала той се отнасяше

с дълбоко уважение към зимата и пустите пътища по това време на годината. Мантинелата беше достатъчно здрава, но урвите под нея не прощаваха. Той не се страхуваше, че ще допусне някаква грешка — джипът беше солиден като скала. Боеше се по-скоро от мисълта за другите коли, които пътуваха на север или юг през прохода, спрели отстрани или закъсали по средата на пътя.

Допуши му се. Ръцете, здраво хванали волана, не можеха да му осигурят точно сега, удоволствието да държи и цигара. Този лукс трябваше да изчака. Оставаха още около четири километра.

Напрежението в раменете му започна да намалява. Повече от двайсет минути не бе срещнал друга кола и едва ли тепърва щеше да срещне. Всеки човек със здрав разум би се подслонил някъде. От този момент до вкъщи можеше да кара колата кажи-речи, без да гледа. Най-накрая нещо хубаво. До него радиото крякаше за затворени пътища и отменени мероприятия. Гейб винаги се удивляваше от онези, които бяха в състояние да планират толкова много визити, обеда, рецитали и репетиции за един ден.

Въпрос на човешка природа, предположи той. Хората са в състояние да си уговорят среща, дори и за най-елементарни неща, като чаша чай. Той предпочиташе да бъде сам. Поне засега. Иначе защо му беше да купува тази хижа и да се загробва там последните шест месеца.

Уединението му даваше свободата да мисли, да работи и да се лекува. Беше постигнал напредък и в трите начинания.

Въздъхна, щом видя или по-скоро усети, че пътят отново започва да става стръмен. Предстоеше последната отсечка преди неговата отбивка. Оставаха около километър и нещо. Лицето му, допреди миг изопнато от напрежение, започна да се поотпуска. Това не беше никакво гладко или особено красиво лице. Бе прекалено слабо и ъгловато, за да бъде привлекателно, а и носът не се вместише в пропорциите, в резултат на свада с по-малкия му брат през тийнейджърските години. Гейб не беше успял да се предпази тогава.

Бе забравил да си сложи шапка и тъмнорусата му коса се спускаше рошава около лицето. Изглеждаше дълга и някак чорлава около яката на парката, като за последен път я пооправи преди много часове с пръсти. Мрачните му яркозелени очи вече пареха от дългото виране в снега.

Когато гумите засвистяха по заснежения асфалт, той погледна километража и разбра, че остава не повече от километър. После отново се взря в пътя. И тогава видя как срещу него се носи кола, напълно излязла от контрол.

Дори нямаше време да изругае. Рязко изви надясно, за да избегне удара. Джипът се плъзна по снега на една страна и се наклони застрашително, преди гумите да успеят да захаят повърхността и да извлекат купето. За момент Гейб помисли, че колата ей сега ще се обърне по гръб като костенурка. Единственото, което можеше да направи, бе да седи, да гледа и да се надява, че другият шофьор ще бъде също такъв късметлия.

Колата се носеше странично право към него. Деляха ги само няколко секунди, но Гейб имаше време да осъзнае колко тежък ще бъде ударът, когато се блъснат. Точно тогава отсрещният шофьор успя да изправи посоката си. На сантиметри разстояние се отклони и прелетя покрай него. После започна да се влачи, охлузвайки се в мантинелата. Гейб дръпна ръчната спирачка и излезе на заледеното платно. В същия миг другата кола се заби в металната преграда.

Гейб за малко да се просне по очи, но краката му успяха да го преведат до другата страна на пътя. Колата бе малка и икономична. Сега беше станала още по-малка, сплескана от дясната страна, с щръкнал преден капак, нагънат като хармоника. Пораженията бяха главно от страната на пътника. За секунда той замря от ужас при мисълта какво щеше да стане, ако ударът бе от страната на шофьора.

Проби си път през снега, за да стигне до размазаните тенекии. Видя отпусната фигура върху волана и се опита да дръпне вратата. Беше заключена. Сърцето му се качи в гърлото и той взе да блъска силно по стъклото.

Фигурата вътре се раздвижи. Жена, прецени, различавайки гъстите вълни сламеноруса дълга коса, която се спускаше по раменете върху тъмната връхна дреха. Видя как тя се пресегна и свали от главата си скиорската шапка. После се обърна към страничния прозорец и се втренчи в него.

Беше пребледняла, мраморно бяла. Дори и устните ѝ бяха загубили цвят. Очите ѝ бяха огромни и тъмни, ирисите ѝ разширени от шока — големи, колкото самите очи. Беше красива, зашеметяващо красива. Художникът в Гейб отбеляза издължената форма на лицето,

изпъкналите скули, плътната долна устна. Кавалерът в него обаче отблъсна тези мисли и той потропа на прозореца отново.

Тя премигна и разтърси главата си, сякаш за да я прочисти. С отминаването на шока той забеляза, че очите ѝ са сини, тъмносини. Сега те бяха изпълнени с тревога. С бързо движение свали прозореца.

— Ранен ли сте? — попита, преди той да успее да я заговори. — Блъснах ли ви?

— Не, ударихте се в мантизелата.

— Благодаря ти, Господи. — За момент тя отпусна глава на гърба на седалката. Устата ѝ бе пресъхнала. А сърцето ѝ, колкото и да се бореше да го овладее, бе заседнало в гърлото. — Започнах да буксувам, докато изкачвах наклона. Мислех... Надявах се, че ще успея да го изкача. После ви видях насреща и вече бях убедена, че ще ви блъсна.

— Щяхте да ме ударите, ако не бяхте кривнали бързо към мантизелата.

Гейб отново погледна предницата на колата. Пораженията можеха да бъдат и по-страшни, много по-неприятни. Само ако се беше движила по-бързо... Не искаше да си представи какво можеше да стане. Той отново се обърна към нея, докато изучаваше лицето ѝ за признаци на шок или контузии.

— Как се чувствате?

— Добре. Поне така мисля. — Тя отново отвори очи и се опита да му се усмихне. — Извинявайте, явно доста съм ви стреснала.

— Да, очевидно. — Но уплахата му вече беше преминала. Бе на по-малко от километър от вкъщи, затънал в снега с непозната жена, чиято кола поне през следващите няколко дни нямаше да мръдне от там. — Какво, за бога, правите по това време навън?

Тя преглътна гневната, докачлива забележка, докато си разкопчаваше колана.

— Явно съм се заблудила в бурята. Опитвах се да стигна до Лонсъм Ридж, където възнамерявах да изчакам бурята да отmine. Щях да си потърся място да пренощувам. Това е най-близкият град, според картата. Страхувах се да отбия встрани. — Жената погледна към мантизелата и тръпки я побиха. — Нищо не остана от нея, а и май няма никакви изгледи да помръдна колата оттук.

— Не и тази вечер.

Намръщен, Гейб пъхна ръцете в джобовите си. Снегът продължаваше да вали и пътят беше напълно пуст. Ако сега се обърнеше и си отидеше в джипа, оставяйки я да се бори сама за живота си, тя просто щеше да измръзне до смърт, преди аварийната служба или някой снегорин да мине по пътя. Колкото и да му се искаше да не поема отговорност, никога не би оставил сама жена, заседнала в снега.

— Най-доброто, което мога да направя сега, е да ви взема със себе си. — В тона му нямаше и следа от учтивост.

Тя и не очакваше да има. Ако беше ядосан и нервен, задето почти го беше блъснала и отгоре на всичко му създаваше неудобства, той имаше право.

— Извинявайте много.

Той повдигна рамене, наясно, че е бил груб.

— Отбивката за моята хижа е на върха на хълма. Ще трябва да оставите колата тук и да дойдете при мен в джипа.

— Ще съм ви задължена. — Спрелият мотор и отвореният прозорец позволиха студът да започне да се просмуква през дрехите ѝ. — Съжалявам, че ви създадох такова неудобство, господин...?

— Брадли. Гейб Брадли.

— Аз съм Лора. — Тя се измъкна от колана, който без съмнение я беше спасил от наранявания. — В багажника си нося куфар, ако нямате нищо против да ми помогнете с него.

Гейб взе ключовете и заобиколи колата. Мислеше си, че ако беше тръгнал само час по-рано, отдавна щеше да е пристигнал в къщата. Сам.

Куфарът беше неголям и съвсем не нов. Жената, която има само първо име, пътува с малко багаж, си помисли той. Мърмореше си под носа, докато измъкваше куфара. Нямаше защо да го е яд на нея, нито да се държи гадно. Ако не беше успяла да извърти волана така, че да го избегне, сега щяха да имат нужда от лекар, вместо от чаша горещо кафе и чифт сухи чорапи.

Решен да се държи по-мило, Гейб се обърна, за да ѝ каже да отива в джипа. Тя стоеше права, наблюдаваше го, а снегът продължаваше да се сипе по косата ѝ. В този миг той забеляза, освен че беше невероятно красива, Лора беше и много, много бременна.

— О, господи — бе единственото, което успя да пророни.

— Наистина ужасно съжалявам, че ви създадох такива затруднения — започна Лора. — А и бих желала да ви благодаря за всичко предварително. Ако ми позволите да се обадя от вашата къща на аварийните да изтеглят колата ми, може би ще уредим цялата тази бъркотия бързо.

Той не чу нито дума от това, което тя каза. Нито една. Беше замръзнал в една поза, втренчен в заоблените форми под тъмното палто.

— Сигурна ли сте, че сте добре? Не ми казахте, че сте... Ще ви трябва ли лекар?

— Чувствам се добре. — Този път тя се усмихна малко глуповато. Студът беше възвърнал цвета на лицето ѝ. — Наистина. На бебето му няма нищо. Малко му е неприятно, бих казала, ако се съди от начина, по който ме рита сега, но в действителност ние почти не усетихме нищо от удара. Не се блъснахме челно в мантизелата, а като че ли някак се ожулихме по нея.

— Можехте да... — Той се поколеба. — Да се блъснете някъде.

— Добре съм — повтори тя. — Бях като в капан, а снегът, въпреки, че беше причина за инцидента, сякаш омекоти удара. — Лора забеляза, че той все още не беше убеден и с уверено движение отметна назад покритата си със сняг коса. Пръстите ѝ вече започваха да изтръпват. — Обещавам ви, няма да родя тук на средата на пътя, стига да не сте решили да останем така още няколко седмици.

Гейб се надяваше, че тя наистина е добре. А начинът, по който му се усмихваше насреща, го караше да се чувства като идиот. Решен да приеме думите ѝ, той подаде ръка.

— Нека ви помогна.

Думите, тези толкова обикновени думи, проникнаха дълбоко в сърцето ѝ. На пръстите на двете си ръце можеше да преброи всичките случаи в живота си, когато ги беше чувала.

Гейб не знаеше как да се държи с бременна жена. Дали бременните наистина са толкова крехки? Винаги му се бе струвало, че бе по-скоро обратното, имайки предвид всичко, през което бъдещите майки минават. Но сега, когато насреща си имаше такава жена, се страхуваше, че ако я докосне, тя ще се прекърши.

Лора сграбчи здраво неговата ръка и заедно се отправиха към колата му, като внимаваха по хлъзгавия път. Стигнаха до джипа и тя

въздъхна.

— Колко е красиво тук, но трябва да си призная, че ще оценя още повече снега, ако го гледам отвътре през прозореца. — Хвърли поглед към високото стъпало при вратата. — Май ще трябва да ми помогнете тук, вече не съм толкова подвижна.

Докато натоварваше куфара в колата, Гейб се зачуди къде точно да я хване. Мърморейки си нещо под носа, с едната си ръка я подхвана под лакътя, а с другата я прикрепил за хълбока. Лора се плъзна на седалката с доста по-малко усилия, отколкото очакваше.

— Благодаря.

Той изсумтя нещо в отговор и затвори вратата. Пооправи шапката си и седна зад волана. С малко маневри успя да изгази снега и сравнително лесно се върна на пътя.

Джипът се закатери по хълма нагоре. Лора отпусна ръцете си свободно, усетила, че най-сетне бяха спрели да треперят.

— Не мислех, че тук наблизо живее някой. Ако знаех, щях да помоля за подслон, преди това да се беше случило. А освен това не предполагах, че през април може да се извие подобна буря.

— Понякога и по-късно се случват такива виелици. — За момент той замлъкна. Ревниво отстояваше правото на лично спокойствие на хората, не по-малко от своето собствено. Но тук ставаше дума за извънредни обстоятелства. — Сама ли пътувате?

— Да.

— Не е ли малко опасно във вашето положение?

— До няколко дни мислех да съм вече в Денвър. — Тя нежно положи ръката си върху корема. — До шест седмици не се очаква да родя. — Лора въздъхна. Поемаше риск, като се оставяше в неговите ръце, но просто нямаше никакъв друг избор. — Сам ли живеете, господин Брадли?

— Да.

Завиха по тясната, покрита със сняг алея и тя леко извърна поглед към него, точно толкова, колкото бе необходимо, за да разгледа лицето му. В него има нещо сурово и твърдо, но не и грубо, заключи тя. Беше прекалено изпито и фино издялано. Студено изваяно, така си представяше, че са изглеждали едновременните митични воини предводители.

Но Лора си спомни много добре вцепенената мъжка безпомощност, която се четеше в очите му, когато той забеляза, че е бременна. Вярваше, че ще е в безопасност с него. Трябваше да го повярва.

Гейб усети погледа ѝ върху себе си и лесно прочете мислите ѝ.

— Не съм някой маниак — каза едва чуто.

— Радвам се. — След това се усмихна леко и отново обърна погледа си към предното стъкло.

Къщата почти не се забелязваше сред натрупалия сняг, дори и когато той спря пред нея. Но Лора хареса това, което видя. Представляваше ниска дървена постройка с покрита веранда и квадратни прозорчета. От комина се издигаше пушек.

Въпреки че беше покрита със сняг, малката пътечка от гладки, равни камъни, водеща до стъпалата на къщата, се открояваше. По ъглите имаше вечнозелени растения, с натезали от натрупалия сняг корони. Нищо никога не би изглеждало по-безопасно и уютно от тази малка къщурка, сгюшена в полите на планината.

— Невероятно е. Вие сигурно се чувствате щастлив тук.

— Върши работа. — Гейб заобиколи колата, за да ѝ помогне да слезе. Ухае като снега, си помисли той, или по-скоро като водата — чистата, девствена вода, която заливаше планината през пролетта. — Ще ви заведе вътре — продължи той, давайки си сметка, че и реакцията му, и съчувствието му изглеждаха смешни. — Можете да се постоплите пред огъня. — Гейб отвори вратата и я пусна пред себе си. — Настанявайте се, аз ще донеса останалото.

Той я остави сама. Снегът се топеше и капеше от палтото ѝ върху вълнената рогозка до вратата.

Картините. Лора замръзна на мястото си, зяпнала с отворена уста към платната, които покриваха стените, запълваха ъглите, някои бяха на поставки. Само няколко бяха в рамки. Те просто не се нуждаеха от рамки. Някои бяха полузавършени, като че ли художникът изведнъж бе загубил интерес и мотивация. Имаше маслени картини — в ярки и крещящи цветове, а други — в меки и мистични тонове, сякаш изскочили от сънища. Лора свлече палтото от раменете си и мина напред да разгледа картините по-отблизо.

Видя една сцена от Париж — Булонския лес. Спомняше си го от медения си месец. Докато се взираше в картината, очите ѝ се

насълзиха, а мускулите ѝ се напрегнаха. Дишаше дълбоко и се насили да доогледа картината, за да овладее чувствата си.

Пред прозореца беше поставен статив. Светлината се прокрадваше през стъклото и падаше върху платното. Тя се пребори с желанието да изтича дотам и да хвърли поглед. Вече имаше усещането, че престъпва границата.

Какво щеше да прави сега? Лора здраво стисна ръце, а отчаянието я връхлиташе. Беше сериозно загазила, колата ѝ беше размазана, парите ѝ се топяха. И бебето — то нямаше да изчака, докато сложи в ред всичко това.

Ами, ако сега я намереха...

Нямаше да я открият. Съзнателно си освободи ръцете една от друга. Беше стигнала чак дотук. Никой не можеше да ѝ отнеме бебето, нито сега, нито когато и да било.

Вратата на къщата се отвори и тя се обърна. Гейб вкара чантите вътре и ги пусна на земята. Той също си свали якето и го метна на закачалката до вратата.

Изглеждаше слаб, точно както лицето му бе загатнало. Въпреки че беше не по-висок от метър и осемдесет, конструкцията на фигурата му създаваше илюзията на много по-снажен и по-як мъж. Приличаше повече на боксьор, отколкото на човек на изкуството, си помисли Лора, докато го наблюдаваше как изтръсква останалия сняг от ботушите си.

Въпреки аристократичния си произход, той носеше обикновена блуза и кадифени панталони. Подхождаше идеално на селската си къща. Лора, която произхождаше от скромно семейство, се почувства натруфена в дебелия си английски пуловер и в шитите си по поръчка вълнени дрехи.

— Гейбриъл Брадли — каза тя и с широк жест посочи стените. — Сигурно съм напълно изветряла. Въобще не навързах нещата. Страшно харесвам вашите работи.

— Благодаря. — Той се наведе и хвана две от торбите.

— Нека ви помогна.

— Не. — Гейб се запъти към кухнята и остави Лора сама, прехапала долната си устна.

Той не беше във възторг от нейната компания, помисли си тя. После вдигна рамене. Нищо не можеше да се направи. Щом като станеше относително безопасно, за да си тръгне, тя щеше да си отиде.

Дотогава... Дотогава Гейбриъл Бродли, художникът на десетилетието, ще трябва да се примири.

Изкушаваше се просто да приседне някъде кротко, безучастно и само да внимава да не му се пречка на пътя. Някога тя би постъпила точно така, но обстоятелствата я бяха променили. Последва го в съседната кухня. Като броеше и бебето в корема си, бяха трима и изпълваха докрай малкото помещение.

— Нека поне ви направя нещо топло за пиене. — Старинната кухненска печка с две колела изглеждаше доста съмнителна, но тя бе твърдо решена.

Той се обърна и се сблъска с корема ѝ. Остана удивен от чувството на неудобство, което изпита. И очарованието.

— Ето кафето — измърмори Гейб, подавайки ѝ кутията с кафето.

— Има ли кана?

Имаше и се намираще в мивката, пълна с вода, която някога е била сапунена. Беше я накуснал, за да я изплакне от боята, която очевидно бе забърквал в нея. Пресегна се. Отново я бутна и отстъпи назад.

— Нека се погрижа аз за това — предложи тя. — Ще пооправя тук, а вие звъннете на аварийната служба.

— Добре. Ето ви мляко. Прясно е.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че нямате чай.

— Не.

— И млякото става. Благодаря ви.

Когато Гейб излезе, Лора се залови да сложи в ред кухнята. Не беше нещо сложно, защото помещението беше малко. Тя използва своя система за подреждане на нещата, след като очевидно Гейб въобще нямаше собствена. Смогна да изпразни само първата торба, когато внезапно той се появи на вратата.

— Телефонът е изключен.

— Изключен?

— Прекъснат е. Тук често се случва при лошо време.

— Ами сега? — Лора стоеше права с консерва супа в ръцете си.

— Дълго ли продължава това обикновено?

— Зависи, понякога само няколко часа, друг път може и седмица.

Тя повдигна вежди. И тогава разбра, че той говори съвсем сериозно.

— Предполагам... Това означава, че съм в ръцете ви, господин Брадли.

— В такъв случай можете да ме наричате Гейб.

Лора се намръщи на консервата в ръцете си. Когато нещата тръгнат на зле, трябва да се оправяш според условията.

Той пъхна палци в предните си джобове.

— Малко супа?

— С удоволствие. Аз, да... Ще отнеса багажа ви в спалнята.

Лора само поклати глава в знак на съгласие и се залови да търси отварачка за консерви.

Бива си я, помисли си Гейб, докато носеше куфара ѝ към своята стая. Не, че беше кой знае какъв експерт по жените, но в крайна сметка не беше и новак. Не ѝ мигна окото, когато ѝ съобщи, че телефонът е прекъснат и на практика са изолирани от целия свят. Или по-скоро, че тя беше изолирана от всичко, освен от него.

Гейб се огледа в огледалото на гардероба. Доколкото знаеше, никой досега не го бе смятал за безобиден човечец. Бърза, дръзка усмивка премина по лицето му. Невинаги е бил безобиден, когато се е налагало.

Това, разбира се, беше съвсем друго нещо.

При други обстоятелства той можеше да пофантазира малко за неочакваната си гостенка. Какво лице. Имаше нещо натрапчиво, нещо неопикуемо в нейната красота. Когато един мъж се взре в нея, мигновено започва да си задава въпроси и да си представя разни неща. Дори и да не беше бременна, фантазиите пак щяха да спрат само дотам. Фантазии. Никога не го бяха привличали краткотрайните флиртове, а и сега не беше в настроение за сериозна връзка. От месеци насам бе станал заклет ерген. Желанието да рисува го бе обсебило отново. Гейб не се нуждаеше от друга любовна връзка.

Но в този момент имаше гостенка, сама жена, много бременна и много потайна. Той не пропусна факта, че тя му каза само първото си име и не пожела да му даде повече информация за това, коя бе всъщност и накъде и защо пътуваше. И тъй като беше доста невероятно да бе обрала банка или да бе задигнала секретна информация от руснаците, нямаше да я притиска повече точно сега.

Но имайки предвид силната буря и уединението на хижата, изглежда щяха да прекарат следващите няколко дни заедно. Гейб щеше да има достатъчно време да разбере повече за спокойната и мистична Лора.

Какво щеше да прави тя сега? Лора се загледа в празната чиния и зърна бледото си отражение в нея. Как щеше да стигне до Денвър или до Лос Анджелис, или до Сиатъл, или до който и да било голям, поглъщащ жителите си град, достатъчно далеч от Бостън, след като беше попаднала в този капан тук? Само ако не беше почувствала спешна нужда да бяга. Да си беше стояла в малкия тих мотел още един ден. Сега можеше да владее положението.

Вместо това беше тук с този непознат. Не кой да е непознат, си напосми Лора. Гейбриъл Брадли, художникът — богатият уважаван художник от богатото и уважавано семейство. Но той не беше я разпознал. Лора беше убедена в това, ала можеше и да я разпознае. Какво щеше да прави, когато това станеше, когато разбере от кого бяга тя? Всичко, което знаеше, бе, че семейство Игълтън можеха да се окажат близки приятели на семейство Брадли. Посегна машинално с ръка към корема си, сякаш да закрили живота в него.

Те не можеха да ѝ отнемат детето. Без значение колко пари и каква власт притежаваха, не можеха да ѝ го вземат. И ако успееше, те никога нямаше да я открият. Нито нея, нито детето ѝ.

Като остави чинията на масата, вниманието ѝ се прикова към прозореца. Колко странно бе да гледаш навън и да не виждаш нищо. Усети приятно и спокойно чувство, че и тя не би могла да бъде видяна отвън. Тук бе добре скрита от всички. Или почти от всички, поправи се, като се сети за Гейб.

Вероятно бурята беше божия благословия. Когато нямаше избор, тя предпочиташе да гледа от добрата страна на нещата. Никой не можеше да открие следите ѝ по това време. А и кой ли щеше да се сети да я потърси в някаква къщичка, скрита дълбоко в планината. Почувства се в безопасност.

Чу го да се движи в съседната стая, чу стъпките на ботушите му по дървения под, приглушения звук, в съчетание с пукането на огъня.

След толкова месеци самота Лора откри уют, дори само в шума на друго живо човешко същество.

— Господин Бродли... Гейб? — Лора застана на прага на стаята, за да го види как оправя решетката пред камината. — Защо не разчистите масата?

— Да изчистя масата?

— За да можем да ядем... Седнали.

— О, да.

Тя изчезна отново, преди той да успее да реши какво да прави с боите, четките, рамките за платната и цялата бъркотия върху масата за пикник, която понякога служеше за маса за хранене. Ядосан, че се налага да прави компромиси със собственото си пространство, той разхвърля нещата си из цялата стая.

— Направих и малко сандвичи. — Лора използва като поднос плоската тава за курабийки. Бе сложила в нея купите със супа, чиниите и чашите. Засрамен и напрегнат, Гейб го грабна от ръцете ѝ.

— Не би трябвало да носите тежки неща.

Веждите ѝ се повдигнаха. Първо дойде изненадата. Никой досега не се бе грижил за нея. А животът ѝ, който никога не бе лесен, се усложни значително през последните седем месеца. После дойде благодарността и се усмихна.

— Благодаря, но внимавам.

— Ако бяхте внимателна, сега щяхте да сте в леглото си с вдигнати крака, а не да се разправяте с мен.

— Упражненията са важно нещо. — Но тя седна и го остави да донесе чиниите. — А също и храната. — Със затворени очи помириша аромата на супата. Топло, просто, ободряващо. — Надявам се, че не съм изразходила прекалено много от запасите ви, ала щом започнах веднъж, ми беше трудно да спра.

Гейб си взе половин сандвич с дебел пласт сирене, парче бекон и резенчета домати.

— Не се оплаквам. — Истината беше, че той бе свикнал да се храни прав до мивката, направо от тенджерата. Пригответената старателно, а не набързо, топла храна в чиния беше хиляди пъти по-вкусна.

— Бих желала да ви се отплатя за леглото и храната.

— Не се тревожете за това. — Докато загребваше от задушните миди със сланина и лук, той внимателно я разглеждаше. Брадичката ѝ стърчеше по особен начин, който издаваше силна воля и гордост. Тя странно контрастираше с кремавата ѝ кожа и изящния ѝ врат.

— Много мило от ваша страна, но предпочитам да си платя по свой начин.

— Това тук не е „Хилтън“. — Тя не носеше никакви украшения, забеляза Гейб, дори не и най-обикновена златна сватбена халка на пръста си. — Вие сготвихте яденето, така че сме квит.

Тя искаше да поспори — гордостта ѝ го изискваше, но голата истина бе, че разполагаше с много малко пари в брой, с изключение на фонда „бебе“, който грижливо бе заделила настрани и скрила в подплатата на куфара си.

— Благодарна съм ви. — Лора отпи от млякото, въпреки че не го харесваше. Кафето бе силно и забранено. — Отдавна ли сте тук, в Колорадо?

— Шест-седем месеца, мисля вече.

Това я обнадежди. Моментът беше добър, дори перфектен. От начина, по който изглеждаше къщата, личеше, че той не прекарва много време в четене на вестници, а и телевизор не се виждаше.

— Сигурно тук е прекрасно да се рисува.

— Засега.

— Не повярвах на очите си, когато влязох тук. Веднага разпознах работите ви. Винаги съм ги харесвала. Всъщност моят... Един мой познат купи няколко ваши творби. Едната представляваше огромна, необятна гора. Изглеждаше така, сякаш ако стъпиш в нея, ще изчезнеш.

Той помнеше картината и колкото и да е странно, имаше същото чувство. Не беше сигурен, но мислеше, че се продаде някъде по източното крайбрежие. Ню Йорк или Бостън, а може би и Вашингтон. Ако любопитството му към нея не отслабнеше, беше въпрос на едно телефонно обаждане на агента си, който веднага щеше да освежи паметта му.

— Не ми казахте откъде пътувате.

— Не. — Тя продължаваше да яде, въпреки че апетитът ѝ беше преминал. Как можеше да бъде толкова глупава да опише картината!? Тони я бе купил, или по-скоро бе щракнал с пръсти и убедил

адвокатите си да я купят от негово име, само защото Лора я бе харесала. — Бях в Далас за известно време.

Беше отседнала там за почти два месеца, когато откри, че детективите на Игълтън правят тайни опити да я разкрият.

— Акцентът ви не ми прилича да е от Тексас.

— Не е, предполагам, защото съм живяла на много места из страната. — Това беше доста близо до истината и тя можеше отново да му се усмихне. — Вие не сте от Колорадо.

— От Сан Франциско съм.

— А, да, спомням си, че четох някаква статия, в която се говореше за вас и работите ви. — Предпочиташе да говорят за него. Опитът ѝ показваше, че вниманието на мъжете лесно може да се отклони, понеже обичат да говорят за себе си. — Винаги съм мечтала да видя Сан Франциско. Говори се, че е невероятно място — хълмовете, крайбрежието, старите красиви къщи. — Изведнъж Лора затаи дъх и инстинктивно докосна корема си.

— Какво има?

— Бебето нещо буйства. — Тя се усмихна, но Гейб забеляза, че отново пребледня и очите ѝ са притворени от изтощение.

— Вижте, не знам какво точно изпитвате, но инстинктивно усещам, че трябва да си легнете.

— Всъщност съм доста изморена. Ако няма да ви притесня, бих желала да си почина малко.

— Леглото е там. — Той се изправи, като не беше сигурен, че Лора ще може да стане и после да легне сама. Подаде ѝ ръка.

— Ще измия чиниите по-късно, ако... — Устните ѝ увиснаха, а коленете ѝ се подгънаха.

— Дръжте се. — Гейб я прегърна и тогава усети странното чувство как бебето се движи срещу него.

— Извинявайте, денят беше дълъг и предполагам, се натоварих малко повече, отколкото трябваше. — Тя знаеше, че трябва да стане сама, но имаше нещо много изящо в това да се опре на здравето, твърдо тяло на мъжа. — След кратка дрямка ще се почувствам по-добре.

Лора не се строши в ръцете му, както той си представяше, че ще стане, а просто изглеждаше толкова крехка и нежна, че усети как тя се отпуска в обятията му. На Гейб му се прииска да я прегърне и успокои,

да ѝ предложи опората си, да я накара да му се довери. Да почувства нужда от него. Обвинявайки се, че е глупак, той просто я вдигна на ръце.

Лора запротестира, но толкова ѝ беше приятно да я носят на ръце.

— Сигурно тежа цял тон.

— И аз така си мислех, но явно случаят не е такъв.

Откри, че може да се смее, въпреки че бе напълно изтощена.

— Ти си истински чаровник, Гейб.

Неловкостта му започна да се изпарява, щом прекрачи прага на спалнята.

— Не съм имал много възможности да флиртувам с бременни жени.

— Няма нищо, вече го навакса, като спаси една бременна в бурята. — С полузатворени очи тя усети, че я полага върху леглото. То не представляваше нищо повече от обикновен матрак с намачкан чаршаф отгоре, но въпреки това се почувства като в рая.

— Искам да ти благодаря.

— Правиш го средно на всеки пет минути. — Той придърпа овехтялата, подплатена с вата завивка върху нея. — Ако наистина искаш да ми благодариш, подремни малко и недей да раждаш точно сега.

— Струва ми се справедливо. Гейб?

— О, да.

— Нали ще продължиш да правиш опити с телефона?

— Добре.

Тя почти заспиваше. За миг той изпита вина, че по-рано искаше да я притисне с въпросите си, а тя беше толкова уязвима. В момента изглеждаше така, сякаш няма сили дори да махне с ръка, за да прогони муха.

— Искаш ли да се обадя на някого от твое име? На съпруга ти?

При тези думи тя отвори широко очи. Въпреки, че бяха замъглени от преумората, те срещнаха неговите. Тогава Гейб разбра, че още не е напълно сломена.

— Не съм омъжена — отвърна съвсем ясно. — Няма на кого да се обадиш.

ВТОРА ГЛАВА

В съня си Лора беше сама. Това не я уплаши. Голяма част от живота си бе прекарала в самота, така че предпочиташе уединението пред тълпата. Сънят бе мъгляв, неясен, също като морския пейзаж, който видя на стената в хижата на Гейб.

Странно, но можеше дори да чуе шума на морето. Вълните, които проникваха през тишината и се разбиваха някъде далеч. Част от нея съзнаваше, че е в планина. Заслушана във вълните виждаше перлена мъгла. Под ходилата ѝ се движеше пясък, топъл и мек. Почувства се силна и в безопасност и някак си странно необременена. Отдавна не се бе чувствала така свободна и спокойна.

Знаеше, че сънува. И това бе най-хубавото. Ако можеше, щеше да си остане там завинаги — при неясните фантазии. Беше толкова лесно да задържи очите си затворени и да навлезе до дълбоките кътчета на съня.

Тогава бебето се разплака. Ревеше с цяло гърло. Слепоочията ѝ започнаха да пулсират от силните, високи писъци. Започна да се поти и чистата бяла мъгла се замени със сиво-черна. Топлината изчезна и на нейно място студът започна да я пронизва до костите.

Виковете сякаш идваха от всякъде и от никъде. Те отекваха и изчезваха, щом достигнеха до съзнанието ѝ. Задъхана побягна през мъглата, а тя ставаше все по-плътна и отново и отново я обгръщаше. Плачът ставаше все по-силен и по-настоятелен. Сърцето ѝ биеше в гърлото. Дъхът ѝ спря и ръцете ѝ се разтрепераха.

Тогава зърна детската люлка с белия кант и синьо-розовите драперии. Успокоението дойде така внезапно, че коленете ѝ неочаквано престанаха да я държат.

— Всичко е наред — каза тя и взе детето в ръцете си. — Всичко е наред, тук съм при теб. — Усещаше топлия дъх на малкото създание до бузата си и тежестта му, докато спокойно го люшкеше в обятията си. Уханието на детска пудра я омая. Нежно люлееше бебето на ръце, когато внимателно повдигна одеялото от личицето му.

Там нямаше нищо. В ръцете си не държеше нищо, освен едно празно одеяло.

Гейб седеше на масата за пикник и скицираше лицето ѝ, спокойно потънал в мислите си за нея, когато чу писъците. Виковете бяха така продължителни и толкова отчаяни, че той строши молива на две, преди да успее да скочи и да се затича към спалнята.

— Ей, спокойно — с пълна увереност я хвана за раменете. Тя така се тресеше, че той трябваше да преодолее най-напред собствената си паника, а после и нейната. — Лора, успокой се. Лошо ли те е? Нещо с бебето ли има? Лора, кажи ми какво става?

— Взеха ми бебето! — Гласът ѝ прозвуча истерично, но истерията беше примесена с гняв. — Помогни ми, те ми взеха детето.

— Никой не ти е отнел бебето!

Тя продължаваше да го отблъсква със сила, която направо го смая. Действайки инстинктивно, той я прегърна силно.

— Просто сънуваш, никой не е взел детето ти. Ето виж. — Гейб я хвана за китката и усети как пулсът и бие като пневматичен чук, после намести ръката ѝ върху корема. — В безопасност сте и двамата. Успокой се, преди да си се наранила.

Усетила пулса на живота под дланта си, тя се отпусна в прегръдката му. Бебето беше на сигурно място, все още в корема ѝ, където никой не можеше да го докосне.

— Извинявай, имах лош сън.

— Всичко е наред. — Без да се усеща, той галеше косата ѝ и я люлееше в обятията си, така както тя люлееше бебето в съня си. — Направи ни и на двамата услугата да се успокоиш.

Лора поклати глава с усещането за сигурност и безопасност. Тези чувства бе изпитвала изключително рядко през двадесет и пет годишния си живот.

— Наистина съм добре. Сигурно това е реакция от катастрофата.

Той я отдалечи от тялото си. Почувства, че го прави неохотно. Когато го бе помолила за помощ, той веднага осъзна, че ще направи всичко, за да я предпази, без да си задава въпроса „защо“. Като че ли сънуваше той, а не тя или по-скоро, все едно че беше в съня ѝ.

Снегът продължаваше да се сипе на парцали, а единствената светлина влизаше от хола, през откритата врата на стаята. Бе приглушена и слаба, но достатъчна, за да я вижда добре. Искаше да се увери, че и тя го вижда хубаво. Искаше отговори и ги искаше веднага.

— Не ме лъжи повече. При други обстоятелства, можеше да разчиташ на спокойствието си, но точно сега си под моя покрив и един Господ знае колко дълго.

— Не те лъжа. — Гласът ѝ прозвуча толкова спокойно, така равно, че той бе готов да ѝ повярва. — Съжалявам, ако съм те разстроила.

— От кого се криеш, Лора?

Тя не отговори. Бе впила в него големите си тъмносини очи. Той я изруга, но тя не трепна. Гейб понечи да излезе от стаята, но тя не помръдна. Внезапно отново приклепна до леглото и повдигна брадичката ѝ. Лора бе все така неподвижна. Той можеше да се закълне, че за миг бе спряла да диша. Въпреки че беше безумно, стори му се, че усеща как тя освежително, просто изпусна въздишка.

— Знам, че си в беда. Това, което искам да знам, е точно колко голяма е бедата. Кой те преследва и защо?

Лора все така мълчеше. Ръката ѝ инстинктивно се отпусна на корема, като че ли за да предпази детето, което носеше.

И тъй като очевидно то бе източникът на проблемите, трябваше да започне оттам.

— Детето си има баща — проговори той бавно. — От него ли бягаш?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава от кого?

— Много е сложно.

Многозначително повдигна вежди, поглеждайки към прозореца.

— Тук ще имаме много време. Може да мине седмица, преди да разчистят главните пътища.

— Когато това стане, ще си тръгна веднага. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре и за двама ни.

— Това няма да ти помогне.

За момент той замълча, опитвайки се да подреди мислите си.

— Явно бебето е много важно за теб?

— Нищо не е и не може да бъде по-важно.

— Мислиш ли, че напрежението, което носиш в себе си е добро за него?

В очите ѝ прочете съжаление, притеснение, едва доловимо тя се затваряше в себе си.

— Някои неща не могат да се променят. — Лора си пое дълбоко дъх. — Имаш право да задаваш въпроси.

— Но ти не желаеш да им дадеш отговори.

— Не те познавам. Трябва да мога да ти вярвам, иначе нямам избор. Мога само да те помоля за същото.

Той дръпна ръката си от лицето ѝ.

— Защо да ти вярвам?

Тя стисна устни. Знаеше, че е прав. Но понякога, да си прав не е достатъчно.

— Не съм извършила престъпление, не ме издирват властите. Нямам семейство, нито съпруг, който да ме търси. Това достатъчно ли е?

— Не. Но за тази вечер ще се задоволя с толкова, понеже имаш нужда от сън. Да знаеш, че ще продължим разговора утре сутрин.

Това я облекчи — за кратко, но тя се бе научила да се задоволява с малко. Изчака го да излезе от стаята. Когато той затвори вратата, тъмнината я завладя отново и се отпусна на леглото. Много време мина, преди да заспи.

Когато Лора се събуди, наоколо бе тихо, абсолютно тихо. Тя отвори очи и изчака за миг, докато паметта ѝ се възстанови. Беше спала и се събуждала в толкова много различни стаи, че вече свикна с объркването рано сутрин.

Спомни си всичко... Гейбриъл Бродли, вилицата, хижата, кошмарите. И усещането да не се събуди в страх, а да се намира в безопасност в прегръдката му. Разбира се, тази безопасност щеше да бъде временна, а обятията му не бяха предназначени за нея. Въздъхна и се обърна към прозореца.

Снегът продължаваше да вали. Не беше за вярване. Тя се отпусна отново на леглото и се загледа навън. Вече не беше така силен, падаше по-бавно, но все така без да спира. Днес нямаше да се тръгва оттук.

Подпря се на лакът и продължи да наблюдава снега. Искаше ѝ се да си пожелае снегът никога да не престане, а времето да спре. Но времето, както доказваше детето, което носеше в себе си, никога не спираше. Изправи се и отвори куфара. Щеше да се пооправи, преди да срещне Гейбриъл отново.

Хижата беше празна. Би трябвало да усети облекчение. Вместо това огънят от камината и лъснатото дърво я накараха да се почувства самотна. Искаше ѝ се той да е там, дори и само като присъствие в съседната стая, да чува движенията му. Където и да беше отишъл, щеше да се върне. Влезе в кухнята, за да види какво може да спретне за закуска.

Видя скиците. Пет-шест от тях бяха разхвърляни на масата. Талантът му не можеше да се отрече, въпреки че бе рисувал само с молив и въглен. Почувства се едновременно неудобно и любопитна да види как изглежда в очите на някой друг — не кой да е, а Гейбриъл Брадли.

Очите ѝ бяха изрисувани огромни и сякаш обитавани от духове. Устата ѝ бе мека и уязвима. Прокара пръст през скицата и се смръщи срещу образа. Бе виждала безброй свои лъскави снимки, направени от най-добрия ъгъл. Облечена в коприни и кожи, окичена с накити. Лицето ѝ бе продало литри парфюми, цели състояния от дрехи и скъпоценности.

Лора Малоун. Почти беше забравила тази жена. Лицето на 90-те години. Жената, която държеше съдбата в ръцете си. Беше изчезнала, изтрита.

Жената от скиците беше по-мека, по-закръглена и безкрайно крехка. И въпреки това изглеждаше силна. Лора взе картината, за да я изучи отблизо. Дали не искаше да преоткрие силата на жената, дали не се нуждаеше отчаяно да я съзре?

Когато входната врата се отвори, тя все още държеше скицата. Целият в сняг, Гейб ритна вратата след себе си. Ръцете му бяха заети с дървата.

— Добро утро, от рано си се захванал с работа.

Той измърмори нещо и изтръска снега от ботушите си. Отправи се към камината, за да сложи дървата в телената кошница под нея, като остави след себе си мокра диря от обувките си.

— Мислех, че ще спиш повече.

— Щях. — Тя докосна корема си. — Но не и бебето. Искаш ли да ти приготвя нещо за закуска?

Гейбриъл свали ръкавиците си и ги метна на каменната плоча под огнището.

— Вече закусих, но ти иди хапни нещо.

Лора изчака да си свали якето. Очевидно, отново бяха станали приятели. Държаха се предпазливо, но дружелюбно.

— Като че ли снегът взе да отслабва?

Той приседна до огнището да свали високите си обувки. Връзките се бяха покрили с лед.

— Натрупало е около метър, а до следобед не вярвам да спре. — Извади цигарите си. — Може да започнеш да се настаняваш като у дома си.

— Явно, вече съм започнала. — Подаде му скицата. — Поласкана съм.

— Красива си — съвсем равнодушно отбеляза той, докато слагаше обувките си да съхнат при ръкавиците. — Рядко мога да устоя, да не нарисувам нещо красиво.

— Ти си щастливец — отвърна тя и хвърли рисунката обратно на масата. — Да можеш да изобразяваш красотата е много по-ценно, отколкото само да я притежаваш.

Гейб повдигна вежди. В тона ѝ долови следа от огорчение.

— Нещо красиво — повтори тя последните му думи. — Странно е, но щом веднъж съзрат у теб красотата, хората продължават да те приемат като неодушевен предмет.

Лора се обърна и се скри в кухнята, като остави намръщения Гейб зад гърба си.

Пригответи му ново кафе и запълни времето през остатъка от сутринта с подреждане на кухнята. Гейб я остави на мира. Преди да паднеше нощта, той щеше да получи някои отговори. Но засега, докато беше зает, нейното мотаене наоколо го задоволяваше.

Очевидно, имаше нужда да се занимава с нещо. Мислеше, че жена в нейното положение, по-скоро би предпочела да спи или да си почива или просто да седи и да се занимава с нещо приятно. Реши, че активността ѝ е резултат на нервно напрежение или начин да избегне споровете с него, намерили още предната вечер.

Тя нито му задаваше въпроси, нито му се натрапваше, така че сутринта премина спокойно. По едно време я забеляза да седи на дивана и да чете книга за раждането. По-късно се затвори в кухнята и взе да приготвя нещо, от което се разнесе приятна миризма.

Не каза почти нищо. Гейб знаеше, че тя изчаква. Печелеше време, докато той не подхванеше разговора от предишната нощ. Следобед прецени, че изглежда достатъчно отпочинала и спокойна. Взе си поставката за рисуване и парче въглен и се залови за работа, докато тя седеше срещу него и белеше ябълка.

— Защо избра Денвър?

Единственият знак за нейното безпокойство, бе едно рязко движение с ножа. Тя нито го погледна, нито спря да бели ябълката.

— Защото никога не съм ходила там.

— При тези обстоятелства, няма ли да е по-добре да бъдеш някъде, където всичко ти е по-добре познато?

— Не.

— Защо напусна Далас?

Тя остави ябълката на масата и взе нова.

— Защото му дойде времето.

— Къде е бащата на бебето, Лора?

— Почина. — В гласа ѝ не се появи дори и сянка от някаква емоция.

— Погледни ме.

Ръцете ѝ спряха да се движат и тя бавно вдигна очи към него. Тогава той видя, че това бе самата истина.

— Нямах ли семейство, което да ти помогне?

— Не.

— А семейството на съпруга ти?

Ръката ѝ трепна отново. Този път острието поряза пръста ѝ. Шурна кръв, а Гейб захвърли рисуването, за да хване ръката ѝ. Тя отново зърна лицето си в удължените линии въглен.

— Ще взема нещо да те превържа.

— Съвсем леко одраскване е — започна да се оправдава тя, но той вече бе скочил и излязъл от стаята.

Върна се и почисти раната със спирт. Лора отново се учуди, че проявява такава загриженост. Болката, както се яви, така изчезна. Докосването му остана нежно.

Той бе коленичил пред нея и внимателно разучаваше порязаното място.

— Дръж ръката си вдигната и за мен ти ще останеш жената с имунитет срещу инциденти.

— А за мен, ти ще си Добрия Самарянин. — Тя се усмихна, когато той я погледна. — И двамата ще грешим.

След като я превърза, Гейб отново седна на мястото си.

— Извий глава малко наляво. — Когато тя се обърна, той взе блока и отгърна чист лист.

— Защо искат да ти вземат бебето?

Тя извърна лице, но той продължи да рисува.

— Искам да те виждам в профил, Лора. — Гласът му бе мек, но заповедническият тон в него се усещаше много ясно. — Обърни се обратно и се опитай да държиш брадичката си изправена. Да, точно така. — Докато оформяше устата ѝ с въглена, той мълчеше. — Семейството на съпруга ти иска да вземе бебето. Искам да знам защо?

— Не съм казвала подобно нещо.

— Напротив, каза го. — Трябваше да побърза, ако държеше да улови гнева в погледа ѝ. — Нека не разискваме това, просто ми кажи защо?

Ръцете ѝ бяха здраво сплетени, но в гласа ѝ, освен гняв се усещаше и страх.

— Не съм длъжна да ти казвам каквото и да било.

— Не. — Усети как го пронизва тръпка на вълнение, а най-невероятното бе, че я пожела за един кратък миг, докато нанасяше последния щрих. Този чувствен порив го учуди. Нещо повече — притесни го. Оставяйки го на заден план, той се съсредоточи да извлече отговори на въпросите си. — Но тъй като нямам намерение да оставя темата недовършена, може би ще трябва да ми отговориш.

И тъй като той знаеше как да гледа и какво да вижда, успя да улови смяната на чувства по лицето ѝ. Страх, гняв, безсилие. Страхът беше това, което го изкарваше от равновесие.

— Мислиш ли, че ще хвърля теб и детето ти в техните ръце? Които и да се те, по дяволите. Използвай мозъка си и ще разбереш, че нямам причина да го правя.

Не мислеше, че ще може да ѝ се разкрещи, но беше готов да се закълне, че бе на крачка да го стори. След което с едно движение,

което изненада и двамата, той се пресегна и хвана ръката ѝ. Беше далеч по-изненадан от самата нея, когато усети в дланта си инстинктивно свитият ѝ юмрук. И когато тя го погледна, у него се разбушуваха чувства, на които не смяташе, че е способен.

— Снощи ме помоли да ти помогна.

В очите ѝ имаше благодарност, но гласът ѝ остана суров.

— Не можеш.

— Може би не мога, а може би и няма да ти помогна. — Но колкото и да вървеше срещу тази част от характера си, той осъзнаваше, че би желал да ѝ помогне. — Аз не съм добрият или какъвто и да ме наричаш самарянин, а също така и не желая да прибавям към собствените си проблеми проблемите на някой друг, но истината е, че ти си тук и не желая да тъна в неведение.

Лора беше уморена, уморена да бяга, уморена да се крие, уморена да се справя сама с всичко. Имаше нужда от някого. Когато ръката му лежеше спокойно върху нейната, а очите му се взираха настойчиво и твърдо в нейните, тя бе готова да повярва, че човекът, от когото се нуждаеше, бе той.

— Бащата на бебето е мъртъв — започна тя, като внимателно подбираще думите. Искаше да му каже достатъчно, за да задоволи въпросите му, но разбира се, не всичко. — Родителите му искат да вземат бебето. Те искат... Не знам, може би да запълнят празнината от неговата липса. Да осигурят продължението на рода. Мъчно ми е за тях, но бебето не е тяхно дете. — Отново доби онзи израз на панически ужас и едновременно с това — покровителствен. На животното, готово на всичко, за да спаси малките си. — Бебето е мое.

— Никой не може да го оспорва. Защо трябва да бягаш?

— Семейството му има много пари и власт.

— Е, и?

— И, какво? — Разгневена отново, тя се отдръпна. Контактът, който бе така успокояващ и за двамата, бе нарушен. — Лесно е да го кажеш, когато идваш от същия свят. Ти винаги си бил там. Никога не си живял в недоимък и никога не си бил в неведение. Никой не посяга на хора като теб, Гейб. Не биха посмели. Не знаеш какво е, животът ти да зависи от прищевките на другите.

Очевидно всичко бе ужасно болезнено за нея.

— Да имаш пари не означава, че можеш да притежаваш каквото си поискаш.

— Мислиш ли? — Тя се обърна към него с леденостуден израз на лицето. — Ти имаш нужда от спокойно местенце, където да рисуваш и да бъдеш оставен на мира. Налагало ли ти се е да го обмисляш хиляди пъти, за да го постигнеш? Трябвало ли е да го планираш внимателно, да мислиш за безопасността си или да правиш компромиси или само написа един чек и веднага се нанесе тук?

Очите му бяха присвити, когато я погледна.

— Купуването на хижа в планината е доста по-различно, от това да отнемеш дете от майка му.

— Не за всички. За някои хора частната собственост си е частна собственост.

— Това е нелепо.

— А ти си наивен.

Пролича му, че е изненадан.

— Това — първо, а второ, седни ако обичаш, че се изнервям, като те гледам да сновеш така напред-назад.

— Няма да се прекърша — измърмори тя, но седна на креслото. — Достатъчно съм силна, за да се грижа сама за себе си. Преди да тръгна от Далас, бях на контролен преглед. И аз, и бебето сме добре. Повече от добре. След няколко седмици ще отида да се прегледам в някоя болница в Денвър. След това ще изчезнем.

Той обмисли казаното от нея. Вярваше, че жената, която седеше срещу него, можеше да го постигне. После си спомни колко уплашена и обърквана беше предишната вечер. Нямаше смисъл да си припомня напрежението, на което беше подложена и как ѝ се отразяваха обстоятелствата. Но вече знаеше на какво да наблегне.

— Мислиш ли, че е справедливо спрямо бебето да продължаваш да бягаш?

— Не, ужасно е. Ужасно е нечестно. Но още по-страшно е да спра и да ги оставя да го вземат.

— Защо, за бога, си толкова убедена, че ще го направят?

— Защото сами ми го казаха. Обясниха ми какво смятат за най-правилно както за мен, така и за детето. Предложиха ми дори пари. — Черна и горчива жлъч се прокрадна в гласа ѝ. — Предложиха ми пари за детето ми, а когато отказах, просто ме заплашиха, че ще го вземат

насила. — Тя не желаше да си припомня ужасяващата сцена. С усилие успя да я прогони от съзнанието си.

Той почувства внезапно, дълбоко отвращение към тези хора, които въобще не познаваше. С леко движение на главата успя да се отърси от мислите си и продължи да спори с нея.

— Лора, каквото и да искат или да имат намерение да направят, не могат да присвоят нещо, което не е тяхно. Няма такъв съд, който да им присъди правата над детето, освен ако няма основателна причина то да не бъде с майка си.

— Не мога да спечеля в съда сама срещу тях. — За миг тя затвори очи, защото изпитваше крещяща нужда да отпусне главата си и да изтрие оттам всичкия страх и страдание. — Не мога да се боря с тях на тяхна почва, Гейб. Освен това няма да подложя детето си на мизерията на молби за попечителство и съдебни битки, на хорските приказки и на слухове. Децата се нуждаят от дом, любов и сигурност. Ще се погрижа моето дете да има всичко. На всяка цена, където и да се наложи да отида.

— Няма да споря, какво е правилно за теб и бебето, но рано или късно ще трябва да се изправиш срещу това.

— Когато му дойде времето, ще се справя.

Той стана и отиде до камината да запали цигара. Трябваше да се откаже, да остави всичко така — и нея да остави, сама да следва пътя си. Не беше негова работа. Нито негов проблем. В оня миг обаче, когато тя протегна ръката си да го хване, за да пресече заледения път, Лора бе станала негова работа.

— Имаш ли достатъчно пари?

— Имам, колкото да платя лекаря, че и малко отгоре.

Търсеше си белята. Знаеше го. Но за пръв път от година може би, неговият живот доби смисъл. Седейки на плочата до огнището, той издуха кълбо дим и продължи да я изучава.

— Искам да те нарисувам — каза внезапно. — Ще ти платя стандартната сума за модел, плюс това ще ти дам подслон и храна.

— Не мога да взема пари от теб.

— Защо не? Нали и без това смяташ, че имам предостатъчно.

Червенина плъзна по лицето ѝ от срам.

— Нямах предвид това — не и по този начин.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Каквото и да си имала предвид, фактът е, че искам да те нарисувам. Работя със свои темпове, така че ще трябва да бъдеш търпелива. Не съм добър в правенето на компромиси, но имайки предвид състоянието ти ще съм готов на някои изключения, за да си почиваш, когато си уморена.

Беше примамливо. Много примамливо. Опита се да пренебрегне спомена, че и преди бе продавала външния си вид и се съсредоточи върху допълнителните пари за бебето.

— Бих се съгласила, но истината е, че твоите работи са много известни. Ако портретът излезе на бял свят, ще ме разпознаят.

— Така е, но това не означава, че съм длъжен да казвам на когото и да било кога и къде сме се видели. Можеш да имаш думата ми, че никой няма да те проследи чрез мен.

За миг тя замълча и прехвърли в главата си възможностите.

— Би ли дошъл тук за момент?

Гейб се поколеба се за секунда, но загаси цигарата в огъня. Изправи се, прекоси стаята и застана пред нейния стол.

— Имам ли думата ти? — попита тя.

— Да.

Някои рискове си струваха да се поемат. Тя му подаде и двете си ръце, като изцяло му дари вярата си.

Поради продължителния снеговалеж, денят бе лишен от изгрев, залез и сумрак. Беше мрачно от сутринта, а после нощта дойде неусетно. И снегът спря.

Лора можеше и да не забележи това, ако не бе отишла до прозореца. Снежинките не падаха като преди, нито по-слабо, а като че ли някой с магическа пръчка ги бе спрял. Почувства леко разочарование, същото, което си спомняше, че усещаше като малко момиче, когато бурите отминаваха.

Внезапно ѝ се прииска да излезе. Обу обувките си, наметна си якето и отиде на верандата.

Въпреки че Гейб на два пъти през деня бе разчиствал снега, нагази до колене. Ботушите ѝ потънаха в него и изчезнаха. Имаше чувството, че е погълната от мек, благ облак. Тя скръсти ръце пред гърдите си и дълбоко вдъхна от пронизващия, студен въздух.

Звезди нямаше. Луна също. Светлината на верандата се прокрадваше едва на около метър. Всичко, което се виждаше, бе една безкрайна белота. Всичко, което се чуваше — тишина. За някои дебелият сняг бе затвор, нещо, срещу което трябва да се съпротивляваш. За Лора бе крепост.

Реши да повярва отново на някой друг човек, различен от самата нея. Стоейки тук, потънала в абсолютната тъмнина и тишина, тя осъзнаваше, че е взела правилното решение.

Той не беше нежен, нито особено изтънчен, но беше внимателен и тя бе убедена, че ще държи на думата си. Ако двамата съумееха да се възползват един от друг, тя от него за закрила, той от нея за изкуството, сигурно размяната щеше да е честна. Трябваше да си почине. Бог ѝ беше свидетел, че имаше нужда да открадне колкото може повече време, за да си почине и да се възстанови.

Не беше му казала, колко изморена се чувства. Колко усилия ѝ струваше да бъде на крака почти през цялото време досега. Физически, Лора караше лека бременност. Беше силна и здрава. Иначе отдавна щеше да се е пречупила. Но последните месеци бяха изсмукали до последната капка всичките ѝ емоционални и психически запаси. Хижата, планината, мъжът щяха да ѝ помогнат да навакса изразходените резерви.

Щеше да има нужда от тях.

Той никога нямаше да проумее на какво бяха способни фамилия Игълтън. Какво можеха да постигнат с парите и властта си. Бе видяла с очите си какви са техните възможности. Не бяха ли плащали и преиначавали истината, за да покрият прегрешенията на сина си? Не бяха ли успели с няколко телефонни обаждания да представят по свой начин дори смъртта му, както и смъртта на жената, пътувала с него, превръщайки злоещата загуба в трагичен инцидент?

В пресата така и не се спомена нищо за алкохола и прелюбодеянието. За обществото Антъни Игълтън, наследник на фамилия Игълтън, загина поради лошите обстоятелства на пътя и грешка в шофирането. А не от безразсъдното си каране пиян. Жената, която загина с него, от негова любовница, се превърна в негова секретарка.

Процедурата по развода, която Лора бе започнала, мигновено бе прекратена, дълбоко законспирирана, анулирана. Не допуснаха и сянка

на съмнение да падне върху паметта на Антъни или да се опетни името на семейството им. Бе принудена почти насила да изиграе ролята на потресената и дълбоко скърбяща вдовица.

Наистина бе потресена. Беше ѝ и мъчно. Но не от неговата загуба — загубата на един човек, някъде по безлюдния път към Бостън, а заради това, с което се прости много скоро след първата брачна нощ.

Нямаше смисъл да се връща назад във времето, си помисли Лора. Сега вече не, точно сега не, сега трябваше да гледа напред. Каквото и да се беше случило между нея и Тони, те бяха създали един нов живот. И тя бе длъжна да пази и защитава този живот.

Дебелият девствен пролетен сняг работеше в нейна полза.

— За какво си мислиш?

Сепна се и с лека усмивка се обърна към Гейб.

— Не те чух.

— Защото не ме слушаше. — Той дръпна и затвори вратата след себе си. — Студено е тук навън.

— Да, но е прекрасно. Колко мислиш е натрупало вече?

— Към осемдесет сантиметра, а може би и метър.

— Никога не съм виждала толкова много сняг. Не мога да си представя, че ще се стопи и отдолу ще поникне трева.

Гейб беше без ръкавици и пъкна ръцете си в джобовете на якето.

— Тук съм от ноември и вече имаше сняг. Не съм виждал това място по никакъв друг начин.

Опита да си представи какво е да живееш някъде, където снегът никога не се топи. Не, помисли си тя, няма начин да не почувства нуждата от пролетта, от цветята, зеленината, обещанията, които тя носи.

— Колко време смяташ да останеш тук?

— Не знам. Не съм мислил.

Лора отново се усмихна, въпреки че малко я хвана яд на безгрижността му.

— Всичките тези картини. Ще трябва да ги покажеш някога, на някоя изложба.

— Рано или късно и това ще стане. — Той сви рамене, някак нервно. Сан Франциско, семейството му, спомените, всичко изглеждаше толкова далеч във времето. — Няма за какво да се бърза.

— Изкуството трябва да се показва и оценява — разсъждаваше тя на висок глас. — Не бива да се крие тук.

— А хората е редно да се крият тук, така ли?

— Имаш предвид мен или и ти се криеш от някого или от нещо?

— Аз работя тук — отвърна той с равен глас.

— Човек като теб може да работи навсякъде. Поне така мисля. Просто трябва да се изолираш от хората.

Гейб се засмя.

— Може и така да е, но се нуждая от лична свобода. Пък и когато човек си създаде име в обществото, не спират да си врат носа в живота му.

— Все едно. Поради каквато и причина да си тук, аз се радвам. — И отметна назад кичур коса от лицето си. — Трябва да влизам обратно вътре, но така не ми се ще. — Тя се усмихваше, докато стоеше облегната на пощенската кутия.

Очите му се присвиха. Когато взе в дланите си лицето ѝ, пръстите му бяха леденостудени.

— Има нещо в очите ти — започна той, докато извъръщаше лицето ѝ към светлината. — Те казват всичко, което един мъж иска да чуе от някоя жена. Имаш очи на старица, Лора. Стари, тъжни очи.

Тя не отвърна нищо. Не защото не можеше да измисли някакъв отговор, а защото в нея изведнъж забушуваха толкова много неща, толкова мисли, толкова желаниа. Не можеше да повярва, че отново е способна да изпита подобни чувства, дори най-нормалното, чисто женско желание — да притежава даден мъж. При тази мисъл кожата ѝ пламна, въпреки че допирът му беше лишен от топлина, незаинтересован.

Сексуалната тръпка я изненада, дори се засрами. Но този чувствен импулс я завладя бавно, силно и вцепеняващо. Накара я да притихне.

— Чудя се, какво ли си видяла от този живот?

Като че ли по свое собствено желание, пръстите му повдигнаха брадичката ѝ. Те бяха дълги, деликатни, артистични, но здрави и силни. По този начин той сякаш опознаваше формата на нейното лице, мекотата на кожата ѝ. Както художникът се запознава с модела си.

Желанието бушуваше в нея. Онова глупаво и невъзможно желание да бъде обичана, прегърната, желана не заради външността,

която мъжът вижда насреща си, а заради жената в нея.

— Уморена съм — каза тя, успявайки да задържи гласа си равен.
— Мисля, че ще ида да си легна.

Той не се отдръпна веднага. Само ръката му трепна. Не можеше да обясни какво го кара да седи така, вторачил поглед в нея, изучавайки невероятните ѝ очи. След миг направи крачка назад и ѝ отвори вратата.

— Лека нощ, Гейб.

— Лека нощ.

Той остана въвн на студа. Чудеше се какво става с него. Само за миг, по дяволите, за един много дълъг миг, той усети, че я желае. Изпълнен с отвращение към себе си, запали цигара. Човек трябва много да е изпаднал, за да пожелае да прави любов с жена, която е в седми месец бременна от друг мъж.

Отне му доста време, преди да успее да си втълпи, че само така му се е сторило.

ТРЕТА ГЛАВА

Чудеше се за какво ли си мисли тя. Изглеждаше толкова спокойна, тъй доволна. Бледорозовият ѝ пуловер с висока яка обгръщаше нежно шията. Косата ѝ блестеше, разпиляна по раменете. Отново нямаше никакви бижута, нищо, което да отвлече вниманието от самата нея, но и нищо, което да привлича вниманието към нея.

Гейб рядко използваше модели в работата си. Не за друго, а защото дори и да останеха неподвижни достатъчно дълго в позата, която изискваше от тях, рано или късно започваха да изглеждат отегчени и неспокойни. Лора сякаш можеше да седи безкрайно дълго, все с тази лека усмивка на лицето си.

Първото, което му се искаше да улови в портрета, бе онази вродена търпимост, която бе усетил у нея, благосклонното ѝ отношение към изтеклото досега време и към онова, което предстоеше. Той самият никога не се бе отличавал с особено търпение. Нито към хората около себе си, нито към работата си, нито към самия себе си. Тази нейна черта будеше възхищението му, без да има желание да я развива у себе си.

И въпреки това, имаше нещо повече. Нещо, извън чисто женската красота и характерното за Мадоната спокойствие. От време на време той съзираше онази свирепост, типична за решителността на войника. Разбираше, че тази жена ще стори, каквото е необходимо, за да предпази това, което ѝ принадлежи. И като изхождаше от разказаната от нея история всичко, което смяташе за свое, бе детето в утробата ѝ.

Тя имаше още за разказване и докато прокарваше молива по листа, той реши, че ще ѝ се наложи да се впусне в повече подробности. Беше му дала цялата тази откъслечна информация, за да се предпази от допълнителни въпроси. Той така и не попита повече. Не бе в неговия стил. Щом като при цялата му настойчивост бе получил толкова оскъдни отговори, не можеше повече да настоява за цялата истина, след като очевидно дори и това ѝ струваше много.

Имаше време. Радиото продължаваше да повтаря за затворени пътища и сняг, който се очакваше да вали. Скалистите планини можеха да бъдат доста коварни през пролетта. Гейб пресметна грубо, че ще минат две, а може би и три седмици, преди да успее да мръдне от хижата, без да се излага на опасност.

Странно, но мислеше, че насила натрапената му компания ще му досади. Вместо това откри, че е доволен от нарушаването на наложената от самия него изолация. Бе минало много време, откакто за последен път беше рисувал портрет. Може би прекалено дълго време. Но не беше в състояние да гледа плът, откакто Майкъл...

В хижата, откъснат от спомени, той бе започнал малко по малко да се съвзема. В Сан Франциско не бе в състояние да докосне четката. Тъгата не само го бе направила слаб, нанесла му бе много по-големи поражения. За известно време го бе превърнала в... слепец.

Но тук, усамотен, уединен той можеше да рисува пейзажи, натюрморти, полузапомнени сънища и морски пейзажи в стила на старите картини. Това му стигаше. Но когато се появи Лора, отново му се прииска да рисува човешки лица.

Някога вярваше в съдбата. В предназначения още преди раждането живот, от който човек не може да избяга. Смъртта на Майкъл промени всичко. Гейб трябваше да вини някого, нещо. Най-лесно, но най-болезнено бе да обвини себе си. Сега, докато рисуваше Лора, той се замисли отново върху непредвидимите обстоятелства, които я докараха в неговия живот и се зачуди отново.

И пак се запита за какво ли си мисли тя сега?

— Уморена ли си?

— Не — отговори му тя, без да се помръдне. Гейб бе настанил Лора на стол до прозореца, така че хем да бъде с лице към него, хем да може да си гледа навън. Светлината падаше върху нея, без да хвърля никаква сянка.

— Харесва ми да гледам снега. Забелязах някакви следи по него. Чудя се какви ли са тези животни, които са минали от тук, без да ги усетим. Виждам и планините. Изглеждат толкова стари и разгневени. На изток са като че ли по-благии, по-добронамерени.

С отсъстващ поглед, разглеждайки рисунката, той измърмори нещо в знак на съгласие. Беше станал добър портрет, но не верен. Прииска му се да започне отново. Той сложи дъската настрана и я

погледна намръщено. Тя отвърна на погледа му като че ли някак учудено.

— Можеш ли да облечеш нещо друго? Нещо по-отворено, например?

Удивлението ѝ сега се забелязваше видимо.

— Съжалявам, но в момента гардеробът ми е доста ограничен.

Той се изправи и отиде към камината, после към прозореца и се върна на масата. Когато застана до нея, тя услужливо го остави да обхване с длани лицето ѝ, за да го нагласи както трябва. След тридневна позиране, беше свикнала. Чувстваше се като икебана, която час по час трябваше да се пренарежда или като купа с плодове. Сякаш онзи миг усещане на верандата, никога не се бе случвал. Вече бе успяла да се убеди, че погледът, който прочете в очите му тогава бе плод на въображението ѝ. Нещо повече, той не бе забелязал отговора в нейните очи.

Той бе художникът. А тя — глината. Бяха я третирали като глина и преди.

— Имаш невероятно женствено лице — започна той, като говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Съблазнително и същевременно улегнало. Меко, въпреки костеливите форми и скулите. Не излъчва заплаха и е невероятно привлекателно. Тази... — Пръстът му леко докосна плътната ѝ долна устна. — Нашепва секс, докато погледът ти обещава любов и вяност. А фактът, че си толкова узряла...

— Узряла? — Тя се разсмя, а ръцете, които до преди малко бяха сплетени в скута ѝ, сега се отпуснаха.

— Бременността не е ли точно това? Тя е само едно допълнение към цялата ти привлекателност. Има нещо обещаващо и реално и, въпреки образованието и прогреса, жената, която носи в себе си нов живот, е забулена мистерия. Като ангел.

— Как?

Докато говореше, той започна да си играе с косата ѝ — да я отхвърля назад, да я изправя нагоре и после отново да я пуска да падне.

— Смятаме ангелите за неземни, мистични създания, които са над човешките желания и пориви, но истината е, че някога и те са били хора.

Думите му я докоснаха дълбоко и тя се усмихна.

— Вярваш ли в ангели?

Ръката му още си играеше с косата ѝ, но той беше забравил първоначалната причина за действията си.

— Животът не би си струвал, ако не вярваш в ангелите.

Тя притежаваше ангелска коса — платинено руса, мека като кадифе. Изведнъж се почувства неловко и отдръпна ръката си, като я пъкна в джоба на развлачения си гащеризон.

— Искаш ли да си починеш? — го попита тя. Ръцете ѝ отново бяха на топка в скута.

— Да. Да си починем малко. Трябва ми време да премисля всичко. — След като се изправи, той машинално се дръпна назад. Когато не работеше, внимаваше да не влиза във физически контакт с нея. Беше невероятно колко много му се искаше да я докосва. — Вдигни си краката на високо. — Когато тя учудено повдигна вежди, той с неудобство продължи. — Препоръчват го в книгата, която ти оставяш тук от време на време. Мислех си, че при тези обстоятелства не е зле да ѝ хвърля един поглед.

— Много мило от твоя страна.

— Заради собствената си сигурност. — Нещо ставаше с него, когато тя се усмихнеше по този начин. Нещо, което отказваше да си признае. — Колкото по-добре се грижиш за себе си, толкова вероятността да родиш, преди да са изчистили пътищата, е по-малка.

— Има повече от месец дотогава — напомни му тя. — Но оценявам грижата ти за мен... За нас.

— Вдигни си краката — повтори той. — Ще ти донеса малко мляко.

— Но...

— Днес си изпила само една чаша. — Той ѝ помогна припряно да се настани на дивана и отиде в кухнята.

С лека въздишка Лора пъкна възглавниците зад гърба си. Да си вдигне краката не беше толкова лесно, както някога. Тя успя да ги подпре на ъгъла на масата за кафе. Топлината от камината идваше право към нея и ѝ се прииска да се свие на земята пред огъня. Ако сега го направя, си помисли налудничаво тя, ще трябва да викат кран, за да ме изправят.

Гейб е толкова мил, помисли си Лора и извърна глава към кухнята, откъдето се чуваха движенията му. Не му харесваше тя да му го напомня постоянно, но действително се държеше внимателно. Никой никога не се бе отнасял с нея така — като с равен и същевременно покровителствено. Като приятел, който не съставя списък със задължения, които по-късно трябва да му бъдат изплатени. Независимо дали той щеше да направи подобен списък или не, тя се закле, че един ден, когато има възможност за това, ще му се отблагодари. Някой ден в бъдеще.

Можа да надзърне в бъдещето, като затвори очи и спокойно се замисли. Ще си купи малък апартамент в някой град. Който и да е град. Ще има отделна стая за бебето в искрящи жълти цветове, премесени с ослепително бяло. По стените ще има сценки от приказки. Ще си има свой люлеещ се стол, в който ще седи с бебето в скута си през дългите, тихи нощи, докато останалият свят спи.

И няма да бъде вече сама.

Когато отвори очи, видя Гейб, изправен над нея. Силно ѝ се прииска да посегне нагоре, да хване ръцете му и да черпи от силите и увереността, които излъчваше. По-скоро искаше той отново да прокара бавно палеца си по долната ѝ устна, но заради жената Лора, а не заради модела за рисуване Лора.

Вместо това тя протегна ръка и взе чашата.

— След като бебето се роди и престана да го кърмя, никога няма да сложа капчица мляко в устата си.

— Това е последното. От утре минаваш на мляко на прах и на пастьоризирано от консерва.

— О, де такъв късмет. — С известно отвращение тя преполови чашата. — Представям си, че пия кафе — силно, черно кафе. — Отпи отново. — Или, че безразсъдно държа в ръката си кристална чаша с шампанско.

— Лошо. Нямам подходяща чаша за вино, за да помогна на въображението ти. Гладна ли си?

— Бременните се хранели за двама. Всичко това е мит. Ако кача още няколко килограма, ще започна да муча. — Доволна тя се настани обратно на дивана. — Тази картина от Париж... Тук ли я рисува?

Той погледна платното. Значи е била там, си помисли. Това бе едно меланхолично, почти сюрреалистично изображение на Булонския

лес.

— Да, по памет и по стари рисунки. Ти кога си ходила там?

— Никога не съм казвала, че съм била в Париж.

— Иначе не би я разпознала. — Той пое празната чаша от ръката ѝ и я остави настрана. — Колкото си по-потайна, Лора, толкова повече ме караш да любопитствам.

— Преди около година — отвърна тя примирено. — За две седмици.

— Хареса ли ти?

— Париж ли? — Наложил си да бъде спокойна. Струваше ѝ се, че оттогава е минала цяла вечност. Толкова отдавна, като че ли се бе случило не с нея, а с някой друг. — Прекрасен град! Прилича на стара, много стара жена, която все още знае как да флиртува. Цъфтяха безброй цветя и миришеха невероятно. Все валеше, цели три дни не спря. Човек можеше да седи и да наблюдава забързаните черни чадъри по улиците с часове, а после цветовете.

Инстинктивно той сложи ръката си върху нейната, за да спре барабаненето на пръстите ѝ.

— Ти не си била щастлива там.

— В Париж през пролетта? — Тя се съсредоточи, за да накара ръцете си да се отпуснат. — Само глупак може да не е щастлив там.

— Бащата на бебето... Той беше ли там с теб?

— Какво значение има?

Не би трябвало да има никакво значение. Но сега, щом погледнеше към картината, той се сецаше за нея. И продължи да любопитства.

— Обичаше ли го?

Дали го е обичала? Лора погледна пак към огъня, но всички отговори се криеха не другаде, а в нея. Дали бе обичала Тони? Устните ѝ леко се свиха. Да, тя бе обичала не истинския Тони, а онзи от въображението ѝ.

— Да, обичах го, много го обичах.

— От кога си сама?

— Не съм сама. — Тя сложи ръка върху корема си. Усети движението вътре, устата ѝ сама се усмихна. Тогава хвана ръката на Гейбриъл и я положи на корема си. — Усецаш ли? Неописуемо е, нали? Там вътре има някой.

Той усети движението под дланта си, отначало нежно, а после внезапно силно, което го изненада. Инстинктивно пристъпи към нея.

— Това беше силен удар. Сякаш се бори, за да излезе навън. — Той добре познаваше това чувство. Нетърпението, ужасът от усещането, че си в капана на един свят, докато отчаяно желаеш да отидеш в друг. — Как ли се чувства от другата страна?

— Живо. — Смеейки се, тя сложи ръката си върху неговата. — В Далас ми сложиха нещо като микрофон върху корема и можах да чуя как бие сърцето на бебето. Биеше толкова бързо, така нетърпеливо. Никоя музика на света не звучи по-хубаво от музиката на сърдечния ритъм. И мисля...

Но сега той я гледаше внимателно, настойчиво, целеустремено. Ръцете им още бяха сплетени — телата им допрени. Както ритмично пулсираше животът в нея, така биеше и пулсът във вените ѝ. Топлината и интимността на мига я завладяха, като оставиха зад себе си желанията и затаения ѝ дъх.

Неудържимо му се прииска да я прегърне. Нуждата да я притисне към себе си бе толкова остра, така настойчива, че го заболя. Всяка нощ я сънуваше, докато се въртеше на пода в съседната стая в отчаяните си опити да заспи. В сънищата му спяха заедно, с вплетени тела. Усещаше топлия ѝ дъх на бузата си и разпръснатата коса в ръцете си. И когато се събуждаше си повтаряше, че е луд. Сега си го каза отново и се отдръпна от нея.

Въпреки че повече не я докосваше, успя да долови нейната дълбока дълга въздишка.

— Бих желал да поработя още малко, стига да можеш.

— Разбира се.

Искаше ѝ се да заплаче. Но това беше нормално, се успокои тя. Бременните жени често плачат. Емоциите им рязко се променят.

— Имам нещо предвид. Изчакай ме малко.

И тя зачака, все още седнала, докато той изтича в другата стая. След малко се върна и в ръцете си носеше синя моряшка блуза.

— Моля те, облечи това. Мисля, че отговорът се крие в контраста между мъжката блуза и лицето ти.

— Добре.

Лора отиде в спалнята и съблече големия си розов пуловер. Промуши ръка през ръкава на моряшката блуза и тогава долови

аромата му. Неговият аромат, просмукал се дълбоко в памучния плат. Дъхът на мъжа. Не можа да устои и потърка бузата си в плата. Материята бе мека. Усещането за него обаче бе натрапчиво, но някак си дори само неговият мирис я успокои. И въпреки това, колкото и глупаво да изглежда, през тялото ѝ премина онази тръпка на страстно желание, която я накара да изпита срам.

Такъв грях ли бе, че се поддаде на женското желание да притежава определен мъж, да пожелае Гейб като мъж, докато бе в такава положение и носеше съответните отговорности? Но когато бе близо до него, желанията ѝ не изглеждаха толкова греховни. Той също водеше своите вътрешни борби. Това не можеше да ѝ убегне, усещаше го. Може би поради общото помежду им, заради съвместната им изолация. Чувстваше го близък, сякаш го познаваше от много отдавна и през цялото време се е грижила за него.

С въздишка тя навлече блузата. Какво можеше да каже за собствените си чувства? Първият и единствен път, когато им се беше поддала, те я предадоха и ѝ донесоха само страдания. Каквито и чувства да предизвика в нея, Гейбриъл, тя щеше да прояви достатъчно мъдрост и да ги задържи на дистанция.

Когато се върна в голямата стая, той разглеждаше скиците си. Преценяваше, отхвърляше, други приемаше. Гейб вдигна поглед и осъзна, че начинът, по който възприемаше Лора, е много близък до изражението от скиците.

Тя приличаше на ангела, за когото говореше — илюзорна, слънчева и в същото време свързана със земята. Предпочиташе да гледа на нея като на илюзия, отколкото като на жена, която така силно му влияе.

— Това е видът, който целях — каза той като едвам успяваше да задържи гласа си равнодушен. — Този цвят ти отива и мъжествената стилна линия дава хубав контраст.

— Може и да не получиш скоро блузата си обратно. Страшно е удобна.

— Подарявам ти я.

Когато Лора седна на креслото и зае същата поза, която Гейб искаше от нея преди почивката, той се приближи до нея. Не за първи път се почуди, дали не бе позирала и преди. Но това беше отделен въпрос. Въпрос за друго време.

— Нека опитаме нещо различно. — Той я обърна леко, като си мърмореше нещо под носа.

Лора се усмихна. Отново се бе превърнала в купа, пълна с плодове.

— По дяволите, де да имахме малко цветя. Една роза поне. Само едничка.

— Можеш да си я представиш.

— Мога. — Той внимателно наклони главата ѝ леко наляво, преди да се върне на мястото си. — Всичко е както трябва, така че ще започна да рисувам на платно. Загубих достатъчно време със скиците.

— Цели три дни.

— Когато всичко си дойде на място, свършвам с рисуването за половината време.

Лора го наблюдаваше. Седнал на високия стол пред статива, работеше увлечено, с навъсени вежди и притворил очи, докато дългите му фини пръсти творяха.

— Тук има доста незавършени картини.

— Смяна на настроенията. — С премерени движения той нанасяше с молив основните линии върху платното. — Ти довършваш ли докрай всичко започнато?

Тя се замисли за малко.

— Вероятно не, но хората твърдят, че трябва.

— Когато още от самото начало си усетила, че нещо не е редно, защо да го довеждаш до горчивия му край?

— Понякога обещаваме разни работи — измърмори тя, мислейки за брачната си клетва.

И понеже я наблюдаваше отблизо, той успя да долови съжалението в погледа ѝ. Както винаги, въпреки че се стараше да не го показва, нейните емоции го засегнаха дълбоко.

— Понякога не успяваме да спазим обещанията си.

— А би трябвало — отвърна тихичко тя и потъна в мълчание.

Гейб работи близо час. Отсяваше, подобряваше, изпипваше. Лора му осигуряваше желаните настроения — беше ту замислена, ту спокойна, ту чувствена. Още преди да хване четката, знаеше, че тази ще е една от най-добрите му творби. Може би и най-добрата. Също толкова добре знаеше, че ще я рисува отново и отново, в различни пози и различни настроения.

Но това щеше да остане за утре. Днес трябваше да улови излъчването на мига, усещането, естествеността. Всичко зависеше от линиите на молива и от щрихите. Черно срещу бяло и няколко преливащи тона сиви сенки. Утре ще започне да прецизира, да добавя цветовете, да оформя. Когато завършеше, щеше да я притежава изцяло върху платното си, да я познава така, както никой досега и никой може би и в бъдеще.

— Ще ми разрешиш ли да погледна?

— Какво?

— Картината. — Лора не помръдна главата си, а само отклони поглед от прозореца към него. — Знам, че художниците не обичат да показват работите си, преди окончателно да са ги завършили.

— Аз не съм от тях. — Той подканващо ѝ хвърли поглед, за да я прикани към словесна схватка.

— Личи си. — Макар да успяваше стоически да говори равнодушно, той усети нейното учудване. — Е, ще ми дадеш ли да погледна?

— За мен няма значение. Стига да разбираш, че дори и да видиш нещо, което да не харесаш, аз няма да го променя.

Този път тя се засмя по-свободно, като даде воля на чувствата си. Пръстите му стиснаха молива.

— Имаш предвид, ако видя нещо, което да засегне суетата ми? Не бива да се притесняваш за това. Не съм суетна.

— Всички красиви жени са суетни. В кръвта им е.

— Хората са суетни само ако много държат на външния си вид.

Този път той се засмя. Но смехът му бе по-скоро циничен. Остави молива настрана.

— А твоят външен вид няма значение за теб, така ли?

— Нищо не съм направила, за да го постигна, не мислиш ли? Той е плод на съдбата или по-вероятно щастливо стечение на обстоятелствата. Ако бях изключително умна или талантлива в някаква сфера, видът ми дори щеше да ми пречи, защото тогава хората щяха да обръщат повече внимание на него, отколкото на другите ми качества. — Тя повдигна небрежно рамене и съвсем умело зае предишната поза. — А тъй като не съм надарена нито с едното, нито с другото, се научих да възприемам външния си вид по определен начин... Не знам, мисля, че красотата е даденост, която компенсира липсата на други качества.

— За какво би заменила хубостта си?

— За много неща. Но замяната също не означава да постигнеш нещо със собствени усилия, така че не се брои. Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Зависи. — Той извади някаква кърпа от задния си джоб и избърса ръцете си.

— Към какво си по-суетен — към външния си вид или към работата си?

Той метна кърпата настрана. Странно бе, че можеше да изглежда толкова тъжна, така сериозна и все пак да го разсмива.

— Никой никога не ме е смятал за красив, така че не може да става въпрос за сравнение — и заобръща статива. Тя се опита да стане, но той я спря. — Не ставай. Погледни оттам и ми кажи какво мислиш?

Лора се отпусна и се загледа. Картината бе все още само скица, доста по-неконкретна и незавършена от много други. Лицето и торсът ѝ. Дясната ръка лежеше спокойно на корема. И поради някаква неясна причина, цялата поза излъчваше по-скоро закрила и предпазливост, а не нерешителност.

Беше се оказал прав за блузата. Придаваше ѝ много повече женственост, отколкото всякакви копирени платове и дантели. Дългата коса падаше свободно на тежки и разбъркани къдрици, които само подсилваха изразителността на позата. Не очакваше да види нищо ново в изражението на лицето си, но докато разглеждаше неговото схващане за себе си, се почувства неудобно.

— Не съм толкова тъжна, колкото си ме нарисувал.

— Вече те предупредих, че няма да променям нищо.

— Свободен си да рисуваш, каквото си искаш. Само ти казвам, че си се объркал.

Изненада се от нацупената нотка в гласа ѝ. Той завъртя статива обратно, но не си даде труда да погледне в работата си.

— Не мисля.

— Рядко съм печална.

— Печална? — Той се завъртя на пети. — В жената на картината няма нищо печално. Точната дума е героична.

На тези думи тя се усмихна и се повдигна от стола.

— Не съм и героична, но картината си е твоя.

— За това и се споразумяхме.

— Гейб!

Лора сочеше развълнувано навън. Настойчивостта в тона ѝ го накара за миг да прекоси стаята и да грабна ръката ѝ.

— Какво става?

— Гледай, виж там. — Тя се обърна към него и със свободната си ръка посочи нещо навън.

Нищо особено не се бе случило, осъзна той. Изкушаваше се да потисне внезапния ѝ порив. Порив, породен от един самотен елен на по-малко от два метра от прозореца. Стоеше в дълбокия сняг, с вдигната нагоре глава, вдишвайки чистия въздух. Арогантен, напет, без капчица страх, той ги наблюдаваше през стъклото.

— Прекрасен е. Никога не съм виждала толкова голям елен, толкова отблизо.

Беше лесно да сподели радостта ѝ. Свободните елени, сърни, лисици, ястреби му бяха помогнали да преодолее мъката.

— Преди няколко седмици се разхождах по течението на реката, на около три километра оттук. Видях цяло семейство елени. За щастие, бях по посока на вятъра и успях да нахвърля три бързи скици, преди кошутата да ме надуши.

— Цялото това място тук му принадлежи. Представяш ли си? От край до край. Сигурно го разбира и се наслаждава, иначе не би изглеждал толкова самоуверен. — Лора се засмя пак и се пресегна към заскрежения прозорец. — Виждаш ли, сякаш сме животни в зоологическата градина и той минава покрай нас, за да ни разгледа.

Еленът наведе муцуна към снега. Може би, за да потърси останалата дълбоко отдолу трева или пък, за да надуши следите на друго животно. Движеше се спокойно, самоуверено в уединението си. Около него дърветата бяха покрити със сняг и лед.

Внезапно вдигна глава нагоре. Короната му от рога се извиси към небето. На големи, грациозни скокове той премина през снега и изчезна в гората под склона.

Лора се смееше и се обърна към Гейб, когато изведнъж забрави за всичко.

Не беше усетила, кога се бяха доближили толкова близо един до друг. Нито пък той. Ръцете им все още се докосваха. Зад тях слънцето грееше в прозореца с оранжевите си тонове, които предвещаваха

настъпването на вечерта. Хижата, както гората наоколо, бе потънала в тишина.

Той я докосна. Не знаеше, че ще го направи, но щом пръстите му пропълзяха покрай бузата ѝ той осъзна, че се нуждае от това. Тя не се отдръпна. Вероятно щеше да я разбере, ако го бе сторила. Искаше му се да вярва, че щеше да го приеме. Но тя не помръдваше.

Побиха я тръпки. Усети ги по ръката, която потрепваше в неговата. През него също пролазваха искрици. За него това бе ново усещане. Как можеше да я докосва, след като ясно съзнаваше, че не му е работа да го прави? Как да устои, къде бяха се дянали разумът и волята му, за да го накарат да устои?

Кожата ѝ бе топла под допира му. Истинска. Не портретът, а истинската жена. Каквото и да се бе случило преди в живота ѝ, каквото и да я бе превърнало в жената, която беше, то бе останало в миналото. Сега тя принадлежеше на настоящето. В очите ѝ, спрени върху неговите, се четеше нещо повече от страх. Тя не помръдваше. Изчакваше.

Не спираше да се самообвинява дори и когато се наведе и бавно я целуна по устните.

Лудост бе да го допусне до себе си. Още по-голяма лудост бе да го желае. Но дори и преди да се бе случило, тя знаеше, че ще му се отдаде. Не знаеше какво да очаква нито от себе си, нито от него.

Беше първата ѝ подобна целувка. Това бе едничката и единствена мисъл, която се въртеше в главата ѝ, когато той докосна устните ѝ. Не само първата с него, а първата изобщо в живота ѝ. Никой никога не бе я целувал така. Тя познаваше добре страстта, бързия, почти болезнен копнеж, който идваше от разпаления огън на желанието, познаваше необходимостта. На някои можеше да отвърне, на други — не. Познаваше яростта и мъжката жажда за жена. Но никога не бе познала, не бе си и представяла, че съществува подобно преклонение.

Но въпреки всички тези нови чувства, в основата се таеше тъмното желание, окованото в железни окови желание, което направи прегръдката още по-възбуждаща, още по-всеотдайна. Ръцете му ровеха из косата ѝ, изучаваха я, изследваха я, търсеха, докато устните му играеха с нейните. Светът около нея се завъртя и изкриви, но тя инстинктивно усещаше, че той е до нея, за да му върне правилните форми.

Трябваше да спре. А не можеше. Сърцето му плачеше за още. Като че ли беше празен, без да го осъзнава, а сега — невероятно, внезапно, застрашително се запълваше.

Ръцете ѝ някак неуверени, невинно се плъзнаха по раменете му. Когато се отдръпна от него все още се усещаше онази изненадваща свенливост на поканата. Той вкушваше пролетта, въпреки, че бе дълбоко заровена под снега, можеше да я усети в косата ѝ, по кожата ѝ. Дори димът от изгорелите дърва, който винаги се просмукваше в хижата не можеше да го засенчи. Пъновете пукаха в камината и вятърът, който бе дошъл с настъпването на вечерта, се блъскаше в прозорците. Топлата, отдадена уста на Лора въздъхна под устните му.

Той желаше да изпълни мечтите си. Искаше да я притегли в обятията си и да я заведе до леглото. Да легне с нея, да свали блузата си от нея и да усети голата ѝ кожа. Да се остави да го докосва, да се притисне в него. Да му повярва.

Борбата в него продължаваше. Тя не беше просто жена, а жена, която носеше дете в утробата си. И това дете растеше в нея, детето на друг мъж, на мъжа, когото тя обичаше.

Лора не му принадлежеше, за да я обича. Той не бе неин, за да му се довери. И въпреки това му разкриваше тайната си, очите ѝ казваха много повече от думите ѝ. Красотата, която тя явно не разбираше, разкриваше много повече от чисто физическата форма и красота на лицето ѝ.

Така че той трябваше да се обуздае, докато излезеше наясно със себе си какво точно желае и докато тя му повярваше достатъчно, за да му разкаже цялата истина.

Той искаше да я отдръпне от себе си, но тя притисна лицето си към рамото му.

— Моля те, не казвай нищо. Постою така само минутка.

В гласа ѝ се долавяха сълзи. Те го разтърсиха много повече от целувката. Борбата в него се засили, а ръката му се насочи отново към косата ѝ. Бебето се обърна, раздвижи се в корема ѝ, а през него докосна и Гейб. Той се зачуди, какво, за бога, щеше да предприеме сега.

— Извинявай. — Гласът ѝ бе отново овладян. Лора не го пускаше. Откъде можеше да знае колко много се нуждае да бъде прегърната, когато през целия ѝ живот никой не се бе интересувал от желанията ѝ. — Не искам да ти досаждам.

— Не ми досаждаш.

— Добре. — И като застана здраво на краката си, тя се отдръпна. По лицето ѝ нямаше сълзи, но очите ѝ трудно успяваха да ги задържат. — Знам, че щеше да ми се извиниш, че не си имал намерение да се случва точно това, но искам да ти кажа, че всичко е наред. Не се притеснявай.

— Наистина нямах намерение — отвърна той равно, — но това не е извинение.

— Разбира се — малко неуверено тя се подпря на гърба на стола. — Това, което исках да кажа е, че не желая да те карам да се чувстваш... Не искам да си мислиш... По дяволите. — Тя се предаде и седна. — Опитвам се да ти кажа, че не съм засегната, задето ме целуна и че разбирам всичко.

— Радвам се. — Той се почувства по-добре, много по-добре, отколкото очакваше. Спокойно придърпа друг стол срещу нея и го възседна. — Какво разбираш, Лора?

Тя си мислеше, че с това въпросът е приключил, че е избрал лесната развързка. Опита се да му обясни как се чувства, без да говори много.

— Това, че ми съчувстваш, че изпитваш някаква отговорност за мен, заради положението, в което сме, заради картината също. — Защо не можеше да се успокои? И защо той я наблюдаваше по този начин? — Не искам да си мислиш, че съм приела нещата погрешно. Не бих си и помислила, че ти... — Земята под нея се тресеше. Беше готова да замълчи завинаги, но той вдигна вежди и махна с ръце, подканвайки я, почти задължавайки я да завърши изречението си. — Знам, че не можеш да ме харесаш физически, поради обстоятелствата. И не искам да си мислиш, че съм приела това, което току-що се случи за нещо различно от обикновено внимание и мил жест от твоя страна.

— Това е смешно. — Докато обмисляше какво да каже, Гейб се почеса по брадата. — Ти не изглеждаш глупава. Харесвам те, Лора и голяма част от това харесване е много, дори прекалено много физическо. Да правя любов с теб, може би не е възможно, поради обстоятелствата, но това не означава, че нямам желание да го направя.

Тя отвори уста, като че ли искаше да каже нещо, но успя само да вдигне ръцете си и после да ги остави да паднат отново.

— Фактът, че си бременна е само част от причината, поради която не мога да се любя с теб. Другата, неочевидната е не по-малко важна. Искам да чуя твоята история, Лора. Цялата.

— Не мога.

— Страхуваш ли се?

Тя поклати отрицателно глава. Очите ѝ примигнаха, а брадичката ѝ се повдигна.

— Срамувам се.

Той би приел всяка друга причина за извинение.

— Защо? Защото не си била омъжена за бащата на детето?

— Не. Моля те, не ме питай повече.

Той искаше да спори с нея, но успя да се спре. Изглеждаше бледа и уморена и много изтощена.

— Добре, засега няма да ти задавам повече въпроси. Но добре помисли върху това. Аз изпитвам чувства към теб и те растат много по-бързо, отколкото и двамата бихме желали. Проклет да съм, ако знаех какво да правя сега.

Когато той се изправи, тя се пресегна и докосна ръката му.

— Гейб, нищо не може да се направи. Не мога да ти опиша, колко бих желала да не е така.

— Животът е такъв, какъвто си го направиш, ангеле мой. — Докосна косата ѝ и отстъпи назад. — Трябват ни още дърва.

Лора остана в празната къща и повече от всичко друго ѝ се искаше да е дала най-доброто от себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През нощта наваля нов сняг. В сравнение с това, което бе паднало преди, този валеж изглеждаше като ситен прах. Новите сантиметри покриваха като насипи и преспи предишната покривка. На места вятърът ги издухваше. На други — снегът достигаше човешки бой. Миниатюрни снежни планинки полепваха нежно по прозорците и при най-лекия вятър се разместваха.

Слънцето вече топеше новия сняг и като се заслуша, Лора чу ромоленето на топящата се вода по капчуците на покрива. Звукът беше приятен и я караше да си представя как пие топъл чай край камината, как чете някоя хубава книга в мързелив следобеден час и как се отпуска в кратка дрямка на дивана привечер.

Но беше сутрин. Само час-два бяха изтекли. Както обикновено, по това време на деня, тя разполагаше с хижата изцяло за себе си.

Гейб сечеше дърва. От кухнята, където в момента тя стопляше мляко с шоколад, се чуваха ритмичните удари на брадвата. Знаеше, че щайгата за дърва е пълна и купчината пънове отвън зад вратата продължаваше да расте. Запасите от дървен материал можеха да им стигнат до юли. Художник или не, той бе як мъж и имаше нужда от силови упражнения, за да изразходва енергията си.

Изглеждаше толкова... Нормално, помисли си Лора. Тя готви в кухнята, Гейб цепи дърва, ледените шушулки по стрехата растат. Техният малък свят бе така добре устроен, толкова се допълваха. Всяка сутрин бе едно и също. Когато станеше, тя установяваше, че той вече е навън и изрива снега, цепи дърва и ги подрежда.

Тя правеше топло кафе или сгряваше оставеното от него в каната. Портативното радио ѝ донасяше новини от външния свят, но те никога не бяха особено съществени. След малко той влизаше вътре. Изтръскваше снега и пиеше топлото кафе, което тя му поднасяше. Всичко вървеше по обичайния начин, когато той заемаше мястото си зад статива и Лора седеше на дивана до прозореца.

Понякога разговаряха. Друг път не.

Независимо от вече създадените навици, тя усещаше някаква припряност от негова страна, което не можеше да си обясни. Беше в състояние да рисува с часове, като движенията му бяха точни и премерени, но изглеждаше някак нетърпелив да завърши работата си. Истината бе, че портретът ставаше много по-бързо, отколкото си беше представляла, платното или по-точно — жената, която той виждаше, когато погледнеше към нея, добиваше все по-завършен вид. Лора не можеше да разбере, защо той бе решил, че тя трябва да изглежда като извънземна, сякаш от някакъв сън. Тя принадлежеше до крайност на този свят. Детето, което носеше в утробата си я приземяваше.

Беше се научила да не протестира, защото той не я слушаше.

Правеше нейни скици, някои в цял ръст, някои само на лицето. Лора си повтаряше, че му е задължена, особено ако това бе единственият начин да му се отплати за покрива над главата си. Някои от скиците я накараха да се чувства неудобно, също като онази, която бе нарисувал, когато бе заспала на дивана един следобед. Изглеждаше толкова... беззащитна. Почувства се беззащитна, когато откри, че той я бе наблюдавал и рисувал, без да подозира.

Не че се страхуваше от него. Лора разбърка вяло сместа от мляко на прах, вода и шоколад. Той бе много по-мил с нея, отколкото тя имаше право да очаква. И въпреки че беше лаконичен и се държеше безцеремонно, Гейб бе най-внимателният мъж, когото бе срещала.

Може би я харесваше. Повечето мъжете се заглеждаха одобрително в лицето ѝ. Но независимо дали я харесваше или не, той се отнасяше внимателно и с уважение към нея. Беше свикнала да не очаква подобно отношение, когато мъжете я харесваха.

Тя сви рамене и наля течността в голяма чаша. Сега не му беше времето да се занимава с чувствата, които Гейб хранеше или не хранеше към нея. Тя трябваше сама да се грижи за себе си. Докато се опитваше да се абстрахира от гъстата течност в чашата, тя я надигна и изпи половината. Направи физиономия, въздъхна, а после допи останалото. Въпрос на дни бе да се отпрати отново към Денвър.

Внезапна болка я накара да се хване здраво за плота. Тя стисна зъби и победи инстинктивното си желание да извика Гейб на помощ. Това не е нищо, започна да се убеждава сама, когато болката я поотпусна. Движеше се внимателно и се запъти към стаята. Гейб спря да цепи дърва. В тишината тя чу друг звук. Мотор? Паниката я обзе

моментално и също толкова бързо я напусна. Не са я открили. Глупаво бе даже да си го помисля. Но побърза безшумно да отиде до прозореца, за да погледне навън.

Снегорин. Лъскавият му вид и приликата му с играчка можеше да я зарадва и учуди, ако не беше униформеният полицаи в него. Готова на всичко, тя се приближи до вратата и леко я откряна.

Гейб се бе загрял и изпотил от физическата работа. Той обичаше да стои навън, обичаше чистия въздух, ритъма на работата си. Не можеше да твърди, че това отклоняваше мислите му от Лора. Нищо не беше в състояние да ги отклони достатъчно. Но му помагаше да погледне нещата отстрани.

Тя се нуждаеше от помощ. Той щеше да ѝ помогне.

Сещаше се за един човек, който го познаваше много добре и щеше да се изненада от решението му. Не че хората можеха да го обвинят в нечувствителност. Чувствителността в картините му беше ярко доказателство за способността му да изпитва страсти и състрадание. Обаче малцина бяха тези, които подозираха у него безусловно великодушие. Майкъл бе великодушен.

Гейб бе много по-затворен или по-точно казано, погълнат от изкуството си, призван да изобразява живота с всичките му радости и болки. Майкъл бе просто прегърнал живота.

Сега го нямаше. Гейб стовари брадвата на земята. Дъхът му се процеждаше през зъбите и излизаше на бели кълбета в студения въздух. Липсата на Майкъл бе оставила такава голяма празнина, че Гейб не бе сигурен дали някога ще може да я запълни.

Той чу мотора, когато брадвата беше във връхната точка на замаха му. Стресна се и я изпусна, така че острието ѝ се заби в дървата. Стърготините се разпиляха, за да се присъединят към другите по белия сняг. Хвърли бърз поглед към прозореца на кухнята и закрачи, за да посрещне посетителя.

Не бе решил специално да защити жената в къщата. Не му се и налагаше. Това бе най-естественото нещо.

— Как я карате? — Ченгето със зачервените бузи от студа и вятъра изключи машината и поздрави с кимване Гейб.

— Добре, засега. — Той прецени, че полицаият не е на повече от двадесет и пет години и беше почти замръзнал. — Как е пътят?

След като се усмихна леко, полицаият слезе от снегорина.

— Дано да нямате никакви спешни срещи.

— Нищо неотложно.

— Това е добре. — И подаде ръката си с дебела ръкавица. — Скот Бийчъм.

— Гейб Бродли.

— Чух, че някой е купил старата къща на Мак Кембъл. — С ръце на кръста Бийчъм заоглежда хижата. — Ужасно време сте избрали, за да се нанесете. Минаваме оттук, за да проверим всички по хълма, дали някой няма нужди от провизии или от лекар.

— В деня на бурята заредих всичко.

— Добре си направил. — И посочи към джипа. — Поне имаш шанса да се пребориш на четири колела. Проверяваме за един малък, икономичен шевролет, производство осемдесет и четвърта година. Размазал се е в мантизелата на около километър оттук. Изоставен е. Шофьорът сигурно е тръгнал нанякъде и се е изгубил в бурята.

— Съпругата ми — отвърна Гейб. На прага Лора се облеци. — Притеснила се, че нещо ми се е случило и решила да дойде дотук. — Той извади цигара. — По дяволите, едва не ме блъсна. В крайна сметка реших, че е най-добре да зарежем колата ѝ и да се върнем тук. Не можехме да отидем пак дотам, за да видим какви са пораженията.

— Не толкова страшни, на каквито се нагледах последните няколко дни. Тя ранена ли е?

— Не. Само дето съкрати живота и на двама ни с по десет години.

— Бас лоя, че е така. Страхувам се, че ще се наложи да извлечем колата на буксир, господин Бродли. — Той хвърли поглед към къщата. Гласът му бе спокоен, но иначе беше нащрек. — Жена ви ли казахте?

— Точно така?

— Регистрационният номер беше на името Малоун, Лора Малоун.

— Моминското име на жена ми — отвърна Гейб спокойно.

В този миг Лора отвори вратата.

— Гейб?

И двамата мъже се обърнаха към нея. Полицаят си свали шапката. Гейб едва забележимо се намръщи.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — усмихна се тя, — но си помислих, че господинът ще иска да изпие чаша горещо кафе?

Полицаят върна шапката си на главата.

— Много е съблазнително, мадам, оценявам жеста, но трябва да продължавам. Съжалявам за колата ви.

— Моя си беше грешката. Можете ли да ни кажете, кога ще бъде разчистен пътя?

— Съпругът ви може и да е в състояние да изгази до града. До ден-два — отвърна Бийчъм. — Не бих препоръчал същото и на вас обаче, за известно време.

— Не, разбира се — усмихна му се тя и скръсти ръце. — Не мисля, че ще предприема пътуване още доста време.

— Е, ще тръгвам. — Бийчъм се качи в снегорина отново. — Имате ли радиостанция, господин Бродли?

— Не.

— Не е зле да си вземете следващия път, когато стигнете до града. По-независим сте с нея, отколкото с телефона. Кога трябва да се роди бебето?

За миг Гейб онемя. Въпросът го завари неподготвен.

— До четири-пет седмици.

— Значи имате достатъчно време. — Бийчъм запали машината. — Първото ли ви е?

— Да — измърмори Гейб — Първото.

— Усещането е несравнимо. Аз имам две дъщери. Втората реши да се роди в Деня на благодарността. Едва си бях отхапал от тиквения пай, когато трябваше да подкарам колата към болницата. Жена ми още продължава да вини пълнежа, който направи майка ми. Причинил й бил контракции. — Той махна с ръка. — Пазете се, госпожо Бродли.

Те проследиха как снегоринът си проправя път по алеята, всеки от своето място — Гейб от двора, Лора от верандата. После останаха сами.

Докато кашляше, Гейб се изкачи по стъпалата. Лора не каза нищо, а само се отдръпна от вратата и я затвори зад гърба му. Тя изчака той да седне на каменната плоча до камината и да си развърже обувките.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че каза на полицая, че съм ти жена.

Все още намръщен, той си изхлузи с усилие обувката.

— Така е по-лесно.

— За мен — се съгласи Лора, — но не и за теб.

Той само сви рамене, след което се изправи и се запъти към кухнята.

— Има ли кафе?

— Да. — Тя чу звука от допира на чашата до кафеника. Той бе излъгал, заради нея. Бе я защитил, а всичко, което тя правеше, бе да взима от него. — Гейб? — Молейки се съзнанието и инстинктите ѝ да не са я подвели, тя застана на прага на кухнята.

— Какво, по дяволите, е това? — В ръцете си той държеше тенджерата, която тя бе използвала, за да стопли млякото.

За миг напрежението спадна.

— Ако толкова ти се пие, това е топъл шоколад.

— Прилича на... Добре де, няма значение на какво прилича. — Той го върна обратно на печката. — Тази течност има вкус на помия, не мислиш ли?

— Трудно е да се оспорва истината.

— Утре ще се опитам да стигна до града.

— Ако ходиш дотам, можеш ли... — засрамена тя остави думите си недовършени.

— Какво искаш?

— Нищо. Глупаво е. Слушай, можем ли да седнем за малко?

Той улови ръката ѝ, преди тя да успее да се отдръпне.

— Какво искаш да ти донеса от града, Лора?

— Сладки от бяла ружа, за печене на камината. Казах ти, че е глупаво — промърмори тя и се опита да изтръгне ръката си.

Колко силно желаше, Господ му е свидетел колко силно желаше, да я задържи в обятията си!

— Наистина ли ти се яде това или е въпрос на прищявка?

— Не знам, но щом като погледна към камината пред погледа ми изникват сладки от бяла ружа. — И тъй като той не ѝ се подиграваше, сега ѝ беше лесно да се усмихне. — Понякога дори ги помиривам.

— Сладки от бяла ружа значи, не искаш ли още нещо, като хрян например?

Тя му направи гримаса.

— Поредната измислица за бременните.

— Разбиваш всичките ми предубеждения. — Не беше сигурен кога точно бе вдигнал ръката ѝ до устните си, но след като усети нежния допир на кожата ѝ, я пусна отново. — И си забравила да облечеш синята ми блуза.

Въпреки че вече бе пуснал ръката ѝ, все още усещаше нейната топлина и мекота.

— О-о! — Тя си пое дълбоко дъх. Той мислеше за картината си, а не за нея. Той бе отново художникът, а тя моделът. — Ей сега ще се преоблека.

— Добре. — Разтърсен от силното си желание към нея, той се върна при плота с кафето.

Решението дойде от само себе си бързо или вероятно се бе формирало в мига, когато го чу да лъже, за да я предпази.

— Гейб, знам, че искаш да работиш точно сега, но бих желала... Мисля, че трябва... Искам да ти разкажа всичко, ако все още желаеш да чуеш цялата история.

Той се обърна. Очите му блестяха чисти и доброжелателни.

— Защо?

— Защото не е правилно да не ти вярвам. — Тя отново се задъха. — И защото се нуждая от подкрепа. И двамата се нуждаем.

— Сядай — отвърна той простичко и я заведе до канапето.

— Не знам откъде да започна.

Най-лесно бе да започне от далечното минало, си помисли той, докато хвърляше поредното дърво в огъня.

— Откъде си? — я попита той, като седна до нея на дивана.

— Живяла съм на много места. Ню Йорк, Пенсилвания, Мериленд. Леля ми имаше малка ферма на източния бряг. С нея живях най-дълго.

— Ами родителите ти?

— Майка ми е била много млада, когато съм се родила. Не е била омъжена. Тя... Отидох да живея при леля... Докато и за нея нещата не се усложниха. След това последваха домове за сираци. Но това не е най-важното.

— Така ли?

Лора си пое дълбоко дъх.

— Не искам да ме съжالياваш. Не ти разказвам всичко това, за да изпитваш съжаление към мен.

Гордостта ѝ бе очевидна. Стойката ѝ го доказваше. Гласът — също. Точно тази нейна тиха гордост той се бе опитал да запечата на платното. Засърбяха го ръцете да хване блока за рисуване. По същия начин го сърбяха, да я докосне.

— Съгласен съм, няма да те съжالياвам.

С лек жест на отрицание тя продължи.

— Малкото, което знам за майка си, ме кара да мисля, че животът ѝ е бил много тежък. Дори и без това, което знаех, беше достатъчно лесно да си го представя. Тя самата била още дете. Сигурно е искала да ме задържи, но е било напълно невъзможно. Леля ми беше по-възрастна, но си имаше свои деца. В действителност бях още едно гърло за хранене и когато това стана трудно и за нея, бях изпратена в приют.

— Колко годишна беше тогава?

— Първият път — на около шест години. Кой знае защо от това също не излезе нищо. Отивах някъде за година, после ме местеха на друго място за две и така. Яд ме беше, че не успях да стана част от нещо стабилно, от нещо, което всички останали притежаваха. Когато навърших дванадесет се върнах при леля ми за известно време. Тогава обаче съпругът ѝ си имаше свои проблеми и не можех да остана дълго.

Той долови нещо в гласа ѝ, нещо, което го накара да наостри уши.

— Какви по-точно?

— Няма значение. — Тя поклати глава и понечи да стане, но Гейб решително сложи ръката си върху нейната.

— Лора, ти сама започна да ми разказваш. Моля те, довърши.

— Пиеше много — каза тя припряно. — Когато пиеше, ставаше лош.

— Лош? Искаш да кажеш, че упражняваше насилие?

— Да. Когато беше трезвен, все мърмореше. Пиян се ожесточаваше. — Тя потърка рамото си, сякаш разтрива стара травма. — Леля ми беше постоянната му мишена, но често погваше и децата.

— Теб биеше ли те?

— Само ако не успееш да се махна от пътя му достатъчно бързо. — Тук Лора успя да изобрази някакво подобие на усмивка. — И така

се научих да съм бърза. Звучи доста по-лошо, отколкото беше.

Той се усъмни.

— Продължавай.

— Социалните служби ме поеха отново и ме настаниха в поредния приют. Сякаш бях оставена на изчакване. Помня, когато навършвах шестнадесет. Броях дните до мига, когато щях да мога да стъпя на собствените си крака. Да взимам... Не знам, да взимам сама решенията в живота си. И най-сетне ги навърших. Преместих се в Пенсилвания и си намерих работа. Заемах чиновническа служба в един универсален магазин във Филаделфия. Имах една редовна клиентка, която идваше често при мен. Станахме приятелки. Един ден тя дойде с някакъв мъж. Беше нисък и плешив. Приличаше на булдог. Той кимна на жената и ѝ каза, че била абсолютно права. Тогава ми подаде своята визитна картичка и ми каза да отида в студиото му на следващия ден. Разбира се, няхах никакво намерение да ходя там. Помислих си... Това е положението, ще трябва да свикна с мъжете.

— Представям си — каза Гейб сухо.

Все още се срамуваше, но като видя, че Гейб приема лесно разказа ѝ, реши да не се колебае.

— И така, аз оставих визитната му картичка настрана и най-вероятно отдавна щях да съм забравила за нея, когато една от колежките ми я видя и се ядоса. Тя ми каза кой е притежателят ѝ. Името му може да ти е познато. Джефри Райт.

Гейб погледна учудено. Райт бе сред най-уважаваните модни фотографи в този бизнес, ако не и най-известният. Той не разбираше много от мода, но името Джефри Райт бе световноизвестно.

— Просветна ми.

— Когато разбрах, че той е професионалист и прочут фотограф, реших да се пробвам и отидох да го видя. Всичко стана много бързо. Той не се церемони много с мен и преди да се опомня и да намисля някакво извинение, той вече ме бе нагласил гримирана под прожекторите. Ужасно се притеснявах, но той като че ли не забелязваше. Ръмжеше някакви нареждания — стани, седни, легни, обърни се. В склада си имаше кожено палто от самур до петите. Той го извади и го метна на раменете ми. Мислех, че сънувам. Кой знае как съм изглеждала, защото докато снимаше постоянно се смееше и ми

повтаряше, че до една година ще имам точно такова кожено палто и ще си го обличам още от сутринта.

Гейб не каза нищо, само се отпусна. С притворени очи си я представи, цялата опакована в кожи. Коремът му се присви при мисълта, че е можела да стане една от младите държанки на Райт, които постоянно му бяха на разположение.

— Не беше минало и месец, когато се появих на корицата на списание „Моуд“. След това се снимах за „Хър“ и за „Чарм“. Беше невероятно. До вчера продавах долно бельо, а днес вечерях с известни дизайнери.

— Ами Райт?

— Никой дотогава не се бе отнасял толкова добре с мен. Разбира се, съзнавах, че в мен той вижда своя стока, но от друга страна възприе ролята на мой покровител. Имаше планове, които сподели с мен. Да не се излагам на показ прекалено много. И така, само след две години в западния свят нямаше да има човек, който да не разпознае лицето ми. Звучеше възхитително. През по-голямата част от живота си бях останала напълно неизвестна. Това му хареса. Че произхождам от нищото, че идвам от никъде. Знам, че повечето му модели го възприемаха като студен човек. И често беше такъв. Но за мен той най-много се доближаваше до представата, която си бях изградила за бащата.

— Така ли го възприемаше?

— Да, така мисля. И тогава, след всичко, което направи за мен, след всичкото това време, което вложи в мен, аз го предадох. — Лора отново се изправи, но Гейб я спря.

— Къде отиваш?

— Искам малко вода.

— Седни. Ще ти донеса.

Лора използва паузата, за да се съсредоточи. Бе разказала само половината от историята. Предстоеше втората, далеч по-болезнена част. Гейб ѝ донесе чаша вода с бучици лед. Тя отпи две глътки и продължи.

— Заминахме за Париж. Сякаш бях Пепеляшка и не трябваше да дочаквам полунощ. Планът бе да отседнем там за около месец. И понеже Джефри искаше да улови френската атмосфера в снимките си, трябваше да позирам на какви ли не места из града. Една вечер бяхме

канени на гости. Бе една от онези омайващи пролетни нощи, когато всички жени са красиви, а мъжете — привлекателни. Там се запознах с Тони.

Той долови как гласът ѝ секна и сянката на болка се мярна в очите ѝ. Разбра, че говори за бащата на детето си.

— Тони беше толкова галантен, тъй очарователен. Принцът на Пепеляшка. През следващите две седмици, когато не работех, бях с него. Танцувахме, вечеряхме в малки ресторанчета, разхождахме се из парковете. Не можех да се отърва от мисълта, че той бе всичко, което някога съм желала и което никога не можех да имам. Отнасяше се с мен като с рядка и скъпоценна диамантена огърлица. В онзи момент мислех, че това е истинската любов.

За миг тя замълча. В това ѝ беше грешката, нейното прегрешение, празноглавието ѝ. Дори и сега, година по-късно, спомените я прерязваха.

— Джефри мърмореше и ми обясняваше какво представляват младите богати нехранимайковци, излезли на лов за красавици, но аз не го послушах. Искях да бъда обичана, толкова силно желяех някой да се грижи за мен, да ме желае. И когато Тони ми предложи да се омъжа за него, не се подвоумих.

— И се омъжи за него?

— Да. — Тя отново го погледна. — Знам, че те подведох да си помислиш, че не съм женена за бащата на бебето. Мислех, че така ще е по-лесно.

— Защо не носиш халка?

Тя се изчерви. От срам.

— Защото я продадох.

— Сега разбирам. — В думите му нямаше укор, но въпреки това, тя го усети.

— Останахме в Париж за медения ни месец. Искях да се върнем в Америка и да се запозная с родителите му, но той настоя да останем там, където се чувстваме щастливи. Решението му ми се стори правилно. Джефри бе ужасно вбесен от мен, крещеше и ми натякваше, че по този начин се погубвам. По това време мислех, че Джефри има предвид кариерата ми и не му обръщах внимание. Малко по-късно разбрах, че е говорел за целия ми живот.

Тя подскочи, когато една цепеница се повали с трясък в огъня. Откри, че ѝ е по-лесно да продължи разказа си, гледайки в пламъците.

— Мислех, че съм открила всичко, за което някога съм мечтала. Когато се връщам назад, осъзнавам, че седмиците, които прекарах в Париж, са били като някаква магия. Като нещо, което не е съвсем истинско, но ти му вярваш, понеже не си достатъчно разумен, за да прозреш илюзията. И тогава дойде време да се приберем вкъщи.

Тя скръсти ръце и започна да се върти нервно. Той веднага разбра, че това е признак на вътрешно вълнение. Макар че изпита силно желание да вземе ръцете ѝ в своите и да я успокои, не го направи.

— Вечерта, преди да отпътуваме Тони излезе, като ми каза, че трябвало да свърши някаква работа. Чаках го и ми беше мъчно, че мъжът ми ще ме остави да прекарам последната вечер в Париж сама. Ставаше все по-късно и престанах да се самосъжалявам, но започна да ме хваща страх. Когато той се прибра минаваше три. Бях ядосана и огорчена.

Лора отново замлъкна. Гейб издърпа завивката от облегалката на дивана и я наметна с нея.

— Скарахте ли се?

— Да. Той беше пиян и бесен. Никога дотогава не го бях виждала такъв, но предстоеше да ми се случва често. Попитах го, къде е ходил, а той отвърна нещо, чийто смисъл беше, че не е моя работа. Започнахме да се надвикваме и в един момент той заяви, че е бил с друга жена. От начало си помислих, че го казва, само за да ме нарани, но после осъзнах, че това е голата истина. Разплаках се.

Това бе най-лошото, си помисли Лора. Спомни си как загуби почвата под краката си и как плака.

— Това само го вбеси още повече. Мяташе и чупеше разни неща из хотелската стая, както правят малките момченца, когато ги прихваща. Той избълва ужасна помия, но основното бе, че ще ми се наложи да свикна с живота, който е водил досега и че нямам право да протестирам, след като самата аз съм била курвата на Джефри.

Гласът ѝ сякаш се пречупи, след последната дума и тя надигна чашата, за да охлади леко гърлото си.

— Това ме засегна най-много — едва успя да продума тя. — За мен Джефри бе като баща. Никога нищо друго. И Тони много добре

знаеше, че преди първата ни брачна нощ не бях имала друг мъж. Толкова се ядосах тогава, че се изправих и взех да му крещя. Дори не помня, какво съм му казала, но той престана да се владее. И...

Пръстите ѝ се впиха в мекото одеяло. Гейб проследи усилието, което ѝ струваше, за да се отпусне. Благодарение на силната си воля той успя да запази самообладание и да заговори спокойно.

— Удари ли те, Лора?

Тя не му отговори и явно не беше в състояние да каже нищо повече. Тогава той я докосна по бузата и завъртя лицето ѝ към себе си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Беше много по-зле, отколкото с чичо ми, защото не можех да се измъкна. Той бе значително по-силен и доста по-бърз. Чичо ми просто удряше този, който му се изпречеше на пътя. В начина, по който Тони искаше да ме нарани имаше някаква нагла ожесточеност. После той... — но не успя да се застави да довърши, какво е последвало.

Измина известно време, преди да продължи разказа си. Гейб седеше в мълчание, а гневът му растеше ли растеше и по едно време си помисли, че ще се пръсне. Знаеше какво означава лош нрав, самият той понякога беше като буреносен облак. Но не можеше да приеме насилието, под каквата и форма да е, особено когато някой го упражнява върху по-малък и по-слаб човек.

— Когато всичко свърши — продължи тя, вече по-спокойна, — той просто си легна да спи. Аз лежах в леглото и не знаех какво да правя. Странно, но по-късно, когато говорих с жени, изстрадали същото, осъзнах, че човек често е в състояние да търси вината у себе си. На следващата сутрин той се разкая и ми се извини. Обеща, че подобно нещо никога няма да се повтори. В крайна сметка този начин на живот се превърна в стереотип на нашите взаимоотношения.

— И ти остана при него?

Червенината отново изби по лицето ѝ, вероятно от срам.

— Бяхме женени и се надявах, че мога да оправя нещата. После отидохме в къщата на родителите му. Те ме намразиха още в самото начало. Техният син, наследникът на трона, се бе омъжил зад гърба им за едно обикновено момиче. Заживяхме с тях и въпреки, че често ставаше дума да се отделим в собствена къща, така и никой не предприе нищо. Човек можеше да седи на една маса с тях, да води

разговор и същевременно да бъде напълно изолиран. Тези хора бяха невероятни. Тони стана още по-лош. Взе да се среща с различни жени, като изобщо не се стараеше да се крие. Те знаеха много добре какво прави сина им, а още по-добре виждаха, как се отразява това на мен. Кръгът ставаше все по-порочен, докато накрая взех решение да се махна. Казах им, че искам развод. Това, като че ли го стресна за известно време. Започна наново с обещанията, закле се, че ще се подложи на лечение, че ще си запише час за брачна консултация и ще направи всичко, което искам от него. Дори започнахме да си търсим къща. Трябва да призная, че по това време вече бях престанала да го обичам. От моя страна беше погрешно да започвам каквото и да било с него, самата аз да давам обещания. Това, което не знаех бе, че неговите родители задкулисно му дърпат конците. Те държаха силни козове, защото ние бяхме финансово зависими от тях. Създаваха всевъзможни пречки и все не можехме да се изнесем. Тогава разбрах, че съм бременна.

Тя докосна корема си.

— На Тони хем му се искаше, хем не му се щеше да става баща. Родителите му бяха във възторг. Майка му веднага започна да обзавежда детска стая. Купи легълце с антикварна стойност, люлки, сребърни лъжички. И въпреки, че ме изнервяше начинът, по който тя взе всичко в свои ръце, ме караше да се надявам, че бебето ще ни сближи. Но те не гледаха на мен като майката на детето, а още по-малко, като на съпругата на сина им. Бебето бе техният внук, тяхното наследство, тяхното безсмъртие. Спряхме да търсим къща и Тони започна да пие отново. Напуснах го в нощта, когато се прибра и ме удари.

Лора си пое дълбоко дъх и продължи да се взира в огъня.

— Вече не удряше само мен. Удряше и детето. В това се състоеше разликата. В интерес на истината, така ме улесни да си тръгна. Загърбих достойнството си и се обадох на Джефри. Помолих го за заем. Даде ми две хиляди долара и с тях успях да си наема жилище. Започнах работа и подадох молба за развод. След десет дни Тони загина.

Болката я завладя, тъпа и пронизваща. Лора притвори очи.

— Майка му дойде да ме види. Помоли ме да прекратя развода и да дойда на погребението, като неговата вдовица. Репутацията му,

неговата памет бяха всичко, което сега бе от значение за тях. Направих, каквото ме помоли, защото все още си спомнях онези първи дни в Париж. След погребението отидох в къщата им. Казаха ми, че трябвало да поговорим за някои неща. Тогава ми разкриха желанията си и какво точно искат да получат. Казаха, че ще поемат всичките ми разходи по раждането, че ще се погрижат за мен по възможно най-добрия начин и че след като се роди бебето, ще ми дадат сто хиляди долара, за да се оттегля. Когато им отказах, когато проявих смелостта да се опълча срещу намеренията им, те просто ме уведомиха, че ако не им съдействам, ще вземат бебето насила. Бебето на Тони. Дадох ми да разбера, че имат достатъчно пари и власт, за да спечелят делото за попечителство. Щяха да извадят на бял свят „истината“, че съм любовница на Джефри и че получавам пари от него. Проучили били миналото ми и щели да докажат, че вследствие тежкото детство, което съм имала, представлявам заплаха за детето. И че те, като баба и дядо, могат да му осигурят по-добри условия за живот. Дадох ми двадесет и четири часа да размисля. И тогава аз избягах.

Той мълча няколко минути. Това, което беше, че остави горчив вкус в устата му. Сам я бе помолил да му разкаже историята си. Нещо повече, бе настоял. Сега, след като я чу, нямаше никаква представа как би могъл да постъпи.

— Лора, независимо какво са ти казали и как са те заплашили, не мога да допусна, че те са в състояние да вземат детето.

— Това не е ли достатъчно? Не разбираш ли? Дори и рискът да е малък не мога да го поема. Никога няма да мога да се преборя с тях. Нямам парите, нито връзките им.

— Кой са те? — Когато тя се поколеба, той взе ръката ѝ в своята. — Дотук ти ми се довери, нали така?

— Игълтън — отвърна тя. — Томас и Лорейн Игълтън от Бостън. Веждите му се сбърчиха. Името му беше познато. На кого ли не беше известно? Но поради семейното му положение, това беше нещо повече от само едно име, от един образ.

— Била си омъжена за Антъни Игълтън?

— Да. — Тя се обърна към него. — Ти си го познавал, така ли?

— Не съвсем отблизо. Бегло. Той бе по-скоро... — По-скоро връстник на Майкъл, понечи да каже. — По-млад. Виждал съм го един-два пъти, когато е идвал до Западния бряг. — Това, което беше

видял, не бе достатъчно, за да си състави впечатление. — Четох, че е загинал в автомобилна катастрофа. Ставаше дума и за някаква жена, но не обърнах достатъчно внимание, защото последната година беше доста тежка за самия мен. Семейството ми общуваше с Игълтън от време на време, но не са много близки.

— Тогава, сигурно знаеш, че те са стара, много солидна фамилия със стари, много солидни финанси. Те възприемат детето като част от техните капиталовложения. Платили са да ме следят из цялата страна. Всеки път, когато спирах някъде за ден-два, откривах, че детективите душат наоколо. Не мога, няма да допусна да ме открият.

Гейб стана да се раздвижи, да запали цигара, да се опита да организира мислите си и най-вече чувствата си.

— Бих искал да те попитам нещо.

Тя уморено въздъхна.

— Добре.

— Като те попитах, дали не те е страх, ти ми каза, че не те е страх, а те е срам. Искам да знам защо?

— Не се съпротивлявах и не се опитах с достатъчна твърдост да оправя нещата, които бяха объркани. Допуснах да ме сполети какво ли не. Не можеш да си представиш колко ми е трудно да седя сега тук и да признавам, че се оставях да бъда използвана, да бъда удряна, че позволих да ме унижават до такава степен и че се примирявах.

— Все още ли се чувстваш така?

— Не. — Тя гордо вирна брадичка. — Никога няма да позволя, на когото да било да се разпорежда с живота ми.

— Правилно. — Той седна пред камината. Димът от цигарата му изчезваше в комина. — Животът ти е бил кошмарен, ангел мой, много по-лош, отколкото някой би заслужил. Без значение, дали и ти си допринесла за това, според твоята философия, или всичко е било просто лошо стечение на обстоятелствата. Всичко свърши.

— Не е толкова просто, Гейб. Не става въпрос само за някакво си притеснение.

— Докъде смяташ да стигнеш в борбата си с тях?

— Нали ти казах, че не мога...

Той я прекъсна, като махна с ръка.

— Ако приемем, че имаш такова намерение. До къде би стигнала?

— До края. Бих минала през всичко. Каквото и да означава това, и колкото и време да ми отнеме. Но сега не говорим на тази тема, защото просто нямам такива намерения.

Той дръпна от цигарата си, изучавайки я с дълбок интерес, след което я хвърли в огъня.

— Щеше да имаш, ако беше омъжена за мен.

ПЕТА ГЛАВА

Тя не каза нищо, и не беше в състояние да каже каквото и да било. Той си седеше все така с подгънати крака пред камината. Погледът му беше съвсем спокоен. Гледаше право в нея. Част от могъществото на неговия талант се дължеше на способността му да фокусира вниманието си върху изразността на обектите, които рисува и да извлече оттам дълбоко скритите емоции. Вероятно, именно защото беше много добър в това си умение, знаеше как да прикрива отлично и собствените си чувства.

Лора чуваше как дървата в камината пукат зад гърба му. Сутрешното слънце заблестя през замръзналите стъкла на прозорците и освети пода до краката му. Беше запазил пълно присъствие на духа, като че ли току-що ѝ бе казал, че ще ядат супа за обяд. Дори и животът ѝ да зависеше от това, Лора не можеше да отгатне, кое точно имаше по-голямо значение за него.

И като използва масата за опора, тя се изправи.

— Уморена съм. Ще ида да си полегна малко.

— Добре. Можем да продължим разговора по-късно.

Беше объркана. Това, което той видя изписано на лицето ѝ, не бе страх или терзания, а чист гняв, силен и ясен.

— Как можеш да ми кажеш подобно нещо и да си седиш най-спокойно, след като ти разказах всичко това?

— Може би си мислиш, че съм ти го казал заради разказа ти?

— А, да, бях забравила за Добрия Самарянин. — Опита се да потисне горчивината в гласа си, но не успя. — Белият рицар, преливащ от кавалерство и добри намерения да спаси заблудената, неспособна да се грижи сама за себе си жена. Сигурно очакваш да падна на колене от благодарност и слепешката да се хвърля в поредното заблуждение? Може би смяташ, че ще се оставя да попадна пак в безизходно положение, само защото някакъв мъж ми предлага някакъв изход?

За миг той помисли да овладее гнева си, след което се изправи и реши да не ѝ го спести.

— Нямам никакво желание да контролирам живота ти и проклет да бъда, ако те оставя да ме сравняваш с някакъв слабоумен алкохолик, който посяга на жени.

— Ти да не би наистина да си рицарят на белия кавалерийски кон, който жертвоготовно спасява изпадналата в беда дама?

Той се засмя на думите ѝ, но гневът не го напускате.

— Никой не ме е обвинявал в подобно нещо. В интерес на истината аз съм един завършен егоист, което между другото е още една причина за предложението ми. Аз съм мрачен човек, вероятно си го забелязала, след като достатъчно дълго си с мен. Избухлив съм и мога много да се ядосам. Но никога не удрям жени и не ги използвам.

Доста усилия ѝ струваше да овладее чувствата си.

— Нямах предвид, че си такъв, нито исках да те сравнявам с когото и да било. Просто положението е горе-долу същото.

— Едното няма нищо общо с другото. Фактът, че имам пари само ще ти е от полза.

— Не се омъжих за Тони заради парите му.

— Знам, че не си. — Гласът му омекна. — Убеден съм, че не си. Но в такъв случай съм склонен да мисля, че сега ще се омъжиш за мен заради моите пари.

— Защо?

Нещо проблесна в погледа му, но изчезна прекалено бързо, за да успее тя да го разтълкува.

— Може би това бе най-подходящият въпрос, който трябваше да си ми задава вече?

— Вероятно си прав. — Тя вече съжаляваше, че избухна. Съжали и за грубите думи, които му наговори. — Ето, задавам ти го.

Той кимна и прекоси стаята. Спря пред почти завършения портрет. Втренчи се в него, както бе правил вече хиляди пъти. Опитваше се да разбере, да си обясни какво става не само с Лора, но и с него самия.

— Изпитвам някакви чувства към теб. Не знам точно какво означават, но са много силни. Много по-силни от всичко, което съм изпитвал досега. — Той спря пръста си върху лицето на платното. Искаше му се да съумее да обясни чувствата си по-убедително, но винаги бе успявал да се изразява по-добре чрез картините си. —

Изпитвам силно влечение към теб, Лора, и наскоро открих, че съм вече достатъчно дълго време сам.

— Това може да е достатъчна причина за брак, но не и за мен, не с мен. Не и за отговорността, която поемаш.

— Имам да изплащам предишни дългове — промърмори той, след което се обърна към нея — Като помагам на теб и на детето ти, мога да разчистя старите си сметки.

Гневът ѝ се изпари. Бе завладяна от добротата и скръбта в очите му.

— Ти вече ни помогна толкова много, че едва ли ще мога да ти се отблагодаря някога.

— Не ми дължиш нищо. — Нетърпението и остротата се бяха върнали в тона му. — Това, което желая, си ти. По колко още начина искаш да ти го кажа.

— Не мисля, че искам да ми го повтаряш. — Нервите ѝ отново се опънаха и тя сплете пръсти. Той наистина го мислеше. Тя не изпита съмнение в откровеността му. Възможността да бъде пожелана от него хем я възбуждаше, хем я стряскаше. — Не виждаш ли, вече направих една ужасна грешка.

Той се доближи до нея. Нежно разплете пръстите ѝ взе ръцете ѝ в своите.

— Не съм ти безразличен, нали?

— Не, но...

— Не те е страх от мен, нали?

Част от напрежението ѝ изчезна.

— Не.

— Тогава не ми пречи да ти помогна.

— Скоро ще родя дете от друг мъж.

— Не. — Той хвана лицето ѝ в дланите си, защото искаше тя да го погледне. — Омъжи се за мен и детето ще бъде наше. За нас, за обществото, изцяло.

Сълзите напиха в очите ѝ.

— Те ще дойдат.

— Нека опитат. Никой няма да те докосне повече и никой няма да ти вземе бебето.

Сигурност. Възможно ли е всичко, за което бе мечтала, да се окаже изведнъж на една ръка разстояние от нея, или по-точно — на

едно обещание? Отвори устата си, като утвърдителния отговор бе на върха на езика ѝ. Тогава сърцето ѝ се преобърна и тя го погали по бузата.

— Как бих могла да ти причиня това?

В отговор той притисна устните си към нейните. Налагаше се и тя не можеше да отрече това, нито да го отблъсне. Разбра, че е така, когато той се отдръпна. Усети желанието му, когато той прекара пръсти през косата ѝ, а после и по врата ѝ. Направи го като собственик и покровител едновременно. Инстинктивно, в знак на желание тя вдигна и другата си ръка към лицето му. Останаха така. Спокойни.

Помисли си, че не бе единствената, овладяна от зли духове, мислеше Лора. Не бе единствената, която страдаше от липса на любов и разбиране. Понеже излъчваше мъжка сила, бе лесно да се заблуди човек, да забрави, че и той би могъл да изпитва болка. В желанието си да го приласкае, тя го притегли в обятията си.

Прииска му се да се потопи в нея, в мекотата ѝ, в нежността ѝ. Това бе нещото, което той се опитваше да улови на платното. Нейната топлина, нейният дух. Трябваше да си признае, че така никога не бе успял да го изрази на картината. Тази част от красотата ѝ, най-съществената част, никога не можеше да бъде нарисувана. Но можеше да се сподели.

— Ти имаш нужда от мен — тихо каза той, като я отдели от себе си — А аз имам нужда от теб.

Тя кимна в знак на съгласие. Отпусна глава на рамото му, защото явно в тези няколко думи се съдържаха всичко.

Във вихрушката от вълнения изминаха три дни, преди Гейб да потегли към града. Лора го наблюдаваше как допива последните глътки кафе, след което си облече якето.

— Ще гледам да свърша колкото се може по-бързо.

— Предпочитам да не бързаш и да внимаваш по заледените пътища.

— Джипът е като танк. — Той взе ръкавиците, които тя му подаде, но не ги сложи. — Не ми харесва, че те оставям сама.

— Гейб, от доста време се грижа сама за себе си.

— Нещата се промениха. Адвокатите ми вероятно вече са изпратили брачните документи.

Тя моментално се захвана с мръсните чинии.

— Май цялата работа ще стане много бързо.

— Плаща им се, за да работят бързо, а вече минаха три дни, откакто им се обадох. Ако всичко е готово, бих желал да се върна с мировия съдия.

Една чаша се изплъзна от ръката ѝ и цопна в сапунената вода.

— Днес?

— Да не би да си променила мнението си?

— Не, но...

— Бих желал моето име да фигурира в акта за раждане на детето! — За миг той изпадна в паника, в някакво смъртно безпокойство заради нейните колебания. — Ще е по-лесно, ако се оженим, преди бебето да се роди.

— Да, така е. — Всичко изглеждаше толкова прибързано. Тя натопи ръцете си във водата и се зае с миенето. Първата ѝ сватба бе също толкова прибързана. Имаше хиляди цветя, шампанско и бял сатен.

— Знам, че предпочиташ нещо по-официално, но при тези обстоятелства...

— Не. — Тя успя да се обърне към него и да му се усмихне. — Никак не държа на това. Ако можеш да го уредиш тук за днес, ще е идеално.

— Добре тогава. Лора, да знаеш, че ще се чувствам по-добре, ако знам, че ще си починеш малко, докато ме няма. Не спа добре тази нощ.

Тя се извърна отново. Не, не бе спала добре. Кошмарите се бяха завърнали. Не се бе успокоила, докато накрая Гейб не дойде и не легна до нея.

— Няма да се претоварвам.

— Не мисля, че ще те изтощя допълнително, ако ме целунеш за довиждане.

Накара я да се усмихне. Тя се обърна. От ръцете ѝ капеше вода. Повдигна се на пръсти и го целуна.

— Още не сме се оженили и вече ме целуваш насила, сякаш сме семейство от двадесет години. — Той смени настроението, като нежно

я гризна по устната. За секунда тя се долепи до него и в прегръдката им не се усещаше нищо преднамерено.

— Така е по-добре — измърмори той — Сега иди да си легнеш. Ще гледам да се върна до два часа.

— Бъди внимателен.

Гейб затвори вратата след себе си. След малко тя чу как бучи двигателят на джипа. Отиде в хола и през прозореца видя как той се отдалечава.

Странно, но дори и когато тишината завладя цялата хижа, тя не се почувства самотна. Беше леко напрегната, както си призна с лека усмивка. Младоженките винаги са леко напрегнати. Ако Гейб спазеше обещанието си — а тя имаше основания да вярва, че той винаги държи на обещанията си — следобед те вече щяха да бъдат съпруг и съпруга.

И животът ѝ, осъзна Лора, ще се промени отново.

Този път за добро. Тя щеше да направи всичко възможно, за да е по-хубав.

Болката ниско в кръста я преряза и тя притисна мястото с ръка. Обвини неудобния матрак, че почти цялата нощ не може да мигне и се запъти към портрета.

Беше го завършил предишния ден. Знаеше, защото той ѝ се похвали. Обясни ѝ, че ще отнеме няколко дни, докато боята успее да изсъхне и да се фиксира окончателно, затова тя не го докосна. Отпусна се на стола, на който Гейб сядаше понякога, докато рисуваше, и се загледа в собственото си изображение.

Значи така ме възприема той, си помисли тя. Кожата ѝ бе бледа, с изключение на съвсем леките сенки около скулите. Белотата и прозрачността ѝ придаваха вид на ангел, както той от време на време я наричаше. Изглеждаше така, сякаш бе уловена в някакъв унес. Един от онези, в които изпадаше през дългите часове, докато Гейб я рисуваше. Беше му казала, бе протестирала дори, че изглежда прекалено уязвима. Тази уязвимост се излъчваше от очите ѝ и от формата, която бе придал на устата. Сила и независимост имаше в позата ѝ, в начина, по който бе вирнала глава, докато в погледа ѝ бе затаена обърканост, тъга и сякаш това противостоеше на силата.

Прекалено много се вираш в подробностите, си каза Лора, докато болката в гърба ѝ се задълбочаваше. Стана, като разтриваше болезненото място и заглежда стаята.

След няколко часа щеше да се омъжи тук. Нямаше да има нито тълпа от доброжелатели, нито пианист, който да свири нежни мелодии, нито застлана с рози пътека. Със или без тези допълнения тя щеше да бъде булката. Нямаше как да придаде тържественост на събитието, но поне щеше да поразтреби малко.

Болката в кръста я накара да легне. След два часа чу джипът да се връща по алеята. За един по-продължителен миг тя остана да лежи, опитвайки се да надвие болката. Реши по-късно да се справи с нея, като си вземе гореща вана. Влезе в хола точно когато Гейб въвеждаше вътре една възрастна двойка.

— Лора, запознай се. Това са господин и госпожа Уидърби. Господин Уидърби е мирови съдия.

— Добър ден. Много мило от ваша страна, че дойдохте чак тук.

— Това ми е работата — отвърна господин Уидърби, докато изтриваше запотените стъкла на очилата си. — Освен това, вашият мъж нямаше да си тръгне, ако не бяхме дошли с него.

— О, не му обръщайте внимание на този старец — каза госпожа Уидърби, като потупа мъжа си по рамото и същевременно заоглежда Лора. — Той обича да се оплаква.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Кафе?

— Не се притеснявайте. Господин Бродли е напълнил колата с провизии. Вие просто седнете и го оставете да се погрижи. — Тя вече се бе приближила до Лора и я поведе с хилавата си ръка към дивана. — Мъжете са плашливи и нервни същества. Оставете го да си отвлича вниманието, като се занимава с нещо в момента.

Въпреки, че не можеше да си представи Гейб нервен, поради каквато и да е причина, тя предположи, че госпожа Уидърби очаква подобни емоции у него като бъдещ младоженец. Лора се заслуша в трополенето на Гейб в кухнята, докато разопаковаше покупките си.

— Може би е редно да му помогна.

— Не. Ти ще си седиш тук. — Госпожа Уидърби направи знак на съпруга си да седне също. — Жената има нужда да й слугуват докато е бременна. Когато бебето се роди, един Господ знае дали ще имаш време да подвиеш крак.

Изпълнена с благодарност, Лора се понамести, за да успокои болката в кръста.

— Имате ли деца?

— Да. Шест. Имаме си и двадесет и двама внуци и пет правнучета.

— Още едно е на път — добави господин Уидърби, докато тъпчеше лулата си.

— Не можеш ли просто да разкараш оттук това смрадливо нещо? — смъмри го жена му. — Не можеш да пушиш лула в тази стая в присъствието на бременна жена.

— И без това нямах намерение да я паля — отвърна той и задъвка мундщука.

Доволна, че бе дала на съпруга си да се разбере, госпожа Уидърби се обърна отново към Лора.

— Тази картина е хубава — и посочи пролетния пейзаж на стената. — Мъжът ви да не би да е художник?

Нейният мъж. Лора усети как я побиват тръпки и изпада в паника, но изпита и известно удоволствие при тези думи.

— Да, Гейб е художник.

— Харесвам картините — заяви старата дама спокойно. — В къщи имам една с морски бряг над дивана в хола.

Гейб влезе в стаята, а ръцете му бяха пълни с цветя. Чувствайки се леко притеснен, той прочисти гърлото си.

— Продаваха ги на пазара.

— И той ги изкупи всичките — припя госпожа Уидърби. След което стана с известно усилие от канапето. — Имате ли ваза? Тя не може да ги държи всичките в ръцете си.

— Не... Не знам.

— Мъже. — Тя въздъхна и смигна на Лора. — Я ми ги дайте и ме оставете да се погрижа за тях. А ти можеш да свършиш нещо полезно, като да сложиш дърва в камината, например. Не би желал, предполагам, жена ти да хване някоя настинка, нали?

— Да, госпожо.

И да е имало друг случай в живота му, когато да се е чувствал толкова глупаво, той не можеше да си го спомни. В желанието си да върши нещо с ръцете си, той се зае с камината.

— Не й позволявай да те командва, моето момче — го посъветва господин Уидърби от удобния си стол. — Цели петдесет и две години тя ме тормози непрекъснато.

— Все някой трябваше да го прави — се обади жена му от кухнята, а той тихичко се подсмихна.

— Надявам се, че вие двамата сте наясно в какво се забърквате?

Гейб избърса ръцете си от прахта в панталоните и отвърна:

— Не.

— Така и трябва. — Господин Уидърби се засмя и отпусна глава на облегалката на стола. — И размърдай тази торба кокали, която наричаш свое тяло и побързай. Тези двама млади хора тук искат да се оженят, докато са още млади.

— Дръж си езика зад зъбите — сопна му се тя. — Само дете нямаш зъби вече.

Тя влезе в стаята с кана в ръка, която бе пълна с цветя. Сложи я в средата на масата, кимна в знак на одобрение и подаде на Лора един розов карамфил.

— Благодаря ти, прекрасни са. — Тя се изправи и трепна от болката в кръста. До нея бе Гейб, който я хвана за ръката и я притегли към себе си.

Застанаха пред камината. Дървата пукаха в огъня и мирисът от изгарящите пънове се примесваше с аромата на цветята в стаята. Думите бяха прости и много стари. Въпреки стотиците бракосъчетания, на които бе присъствала, очите на госпожа Уидърби плувнаха в сълзи.

Да обичам. Да почитам. Да се грижа.

В богатство. В бедност.

Да се откажа от всичко друго.

Пръстенът, който той сложи на пръста ѝ, бе съвсем обикновен. Златна халка, доста по-голям размер. Като я погледна, Лора усети, как в гърдите ѝ се надигат чувства. Топли, сладки и трепетни. Мушна ръка в неговата, повтори думите и наистина ги мислеше от дъното на душата си.

Нека никой да не успее да ви раздели.

— Сега можете да целунете булката — му каза Уидърби, но Гейб не го чу.

И с това всичко приключи. Безвъзвратно. До този миг той не бе наясно, колко много може да означава всичко това за него.

Все още я държеше за ръката, наведе се, целуна я по устните и така подпечата взаимния обет.

— Моите поздравления. — Госпожа Уидърби докосна сухите си устни първо до бузата на Гейб, а след това и до тази на Лора. Сега, госпожо Брадли, вие седнете, а аз ще ви направя чаша горещ чай, преди отново да отвлечем съпруга ви.

— Благодаря, но нямаме никакъв чай.

— Днес купих — вметна Гейб.

— И чай, и какво ли още не. Хайде, Итън, ела да ми помогнеш.

— Един чай ли не можеш да направиш сама?!

Тя завъртя осъдително очи и каза:

— Я го виж ти, старият козел май трябваше да е малко по-романтичен, след като е оженил над петстотин двойки. Ела в кухнята, Итън и остави насаме младите за пет минути.

Той измърмори, че иска вече вечерята си, но я последва в кухнята.

— Много са симпатични — каза Лора тихичко.

— Сигурно нямаше да успея да го откъсна от телевизора, ако не беше тя, да го измъкне от къщата.

Двамата замълчаха. С чувство за неудобство.

— Много мило от твоя страна, че намери цветя и... Пръстен.

Той повдигна ръката ѝ и се загледа в тънката халка.

— В Лонсъм Ридж няма златарски магазин. Тази халка се продаваше в някаква железарска барака в сандъче с пирони. Така че, не се учудвай, ако пръстът ти зеленяса.

Тя се засмя и осъзна, че сега този пръстен дори ѝ е по-скъп.

— Може би няма да ми повярваш, но купувайки чая, ти май ми спаси живота.

— Донесъл съм и тесто за бухти.

Не обичаше глезотиите и се презря, че не може да се сдържи като избухна в плач.

— Съжалявам, но не мога да се овладя.

Чувство на неудобство го прониза. Той самият се чувстваше доста напрегнат. Сълзите обаче не можеха да променят нищо.

— Виж какво, знам, че това не беше сватбата на века, но когато отидем в Сан Франциско ще направим празненство или прием.

— Не, не става дума за това. — Въпреки че закри с ръце лицето си, тя пак не успя да спре сълзите. — Беше много мило и прекрасно и аз не знам как да ти се отблагодаря.

— Като за начало, спри да плачеш. — Той ѝ подаде шарената кърпа, която държеше в задния си джоб. Използваше я да си бърше ръцете докато рисува. — Лора, сега сме законни съпрузи. Това означава, че не трябва да ми благодариш за всяко букетче, което ти поднасям.

Лора се опита да се усмихне.

— Мисля, че всъщност ме разплака с тестото за бухтите.

— Добре, тогава знай, че това е последното, което получаваш, така че си го пази да ти стигне за по-дълго.

— Гейб, искам да знаеш... — Тя избърса лицето си и се опита да се съсредоточи. — Искам да знаеш, че ще направя всичко възможно, за да бъдеш щастлив. Да се чувстваш добре и никога да не съжалиш за днешното си решение.

— Ще съжаля — отвърна нетърпеливо той, — ако продължаваш да представяш нещата така, сякаш съм дал на някого последния спасителен пояс, преди корабът да потъне. Ожених се за теб, защото го исках, а не от някакво криворазбрано благородство.

— Да, но аз...

— Не казвай нищо, Лора.

И за да е сигурен, че ще млъкне, той ѝ затвори устата с целувка. За пръв път тя усети истинската сила на страстта и желанието му. За своя собствена изненада тя го притегли по-близо до себе си.

От това той се нуждаеше най-много, да бъде приласкан. Когато първата тръпка отмина, втората не закъсня. Тя бе по-силна — усещането за взаимно желание.

— Няма да мине много време — говореше той, без да се откъсва от устните ѝ, — преди да направим и това. Искам да се любя с теб, Лора. И когато го направя, вече няма да имаш сили да ми благодариш.

Преди тя да успее да реагира, госпожа Уидърби се върна с чашата чай.

— Сега остави горкото същество да си почине и да изпие тази чаша горещ чай. — Тя остави чашата на масата пред Лора. — Извинявай, че на сватбения ти ден ще трябва да те отвлечем отново, господин Бродли, но колкото по-бързо ни закараш в града, толкова по-скоро ще можеш да се върнеш и да направиш за вечеря хубавите пържоли, които купи.

Тя отиде да си вземе палтото. Лора импулсивно грабна едно цвете от каната и ѝ го подаде.

— Никога няма да ви забравя, госпожо Уидърби.

— Виж ти. — Разчувствана, тя пое цветето. — Сега трябва да се грижиш главно за себе си и за бебето. Хайде, Итън, размърдай се малко.

— Няма да се забавя повече от час — каза Гейб. — Пътищата не са вече толкова лоши. Ти трябва да си починеш, Лора. Изглеждаш преуморена.

— А би трябвало да грея от щастие, но обещавам, че докато се върнеш, няма да вдигна нищо по-тежко от чаша чай.

Този път тя наблюдаваше как джипът се отдалечава, като нежно докосваше сватбения си пръстен. За толкова малко време толкова много неща се промениха. Тя се сви на кълбо. Опита се да облекчи болката в кръста. После се върна до масата, за да си допие чая.

Никога не я бе боляло така. Дори и когато по цели дни работеше във фермата на леля си. Болката бе постоянна и остра. Опита се да се изпъне, после се сви, после пак се протегна. Опита се и да не ѝ обръща внимание, като се зае да вари чай и да допече бухтите.

Бяха изминали по-малко от десет минути, откакто остана сама, когато усети първата контракция.

Болката съвсем не беше онова леко предупреждение, за което пишеше в книгите за бременността. Беше пронизваща и дълбока. Хваната неподготвена, тя нямаше време да диша, както обясняваха в инструкциите. Напротив. Случи се точно обратното. Тя се стегна, за да се пребори с болката. Чак след като отмина, можа да се отпусне върху възглавниците.

Нямаше начин точно сега да започне раждането. Челото ѝ плувна в пот, докато се опитваше да прогони тази мисъл от главата си. Беше прекалено рано. С цял месец по-рано. Освен това дойде съвсем внезапно. Фалшива тревога в резултат на нерви от напрегнатия ден, се успокояваше тя.

Сети се, че през целия ден я боля кръстът. В опитите си да остане спокойна, тя направи опит да застане в седнала поза. Възможно ли бе раждането да е започнало още от сутринта?

Не, това сигурно бе фалшиво раждане. Трябваше да е фалшиво.

Но при втората контракция тя започна да засича, през колко време са.

Когато Гейб се върна, тя беше в леглото, но нямаше сили да го извика, защото се бореше с поредната контракция. Единствено усети, че вече страхът, който в последния час я бе стегнал за гърлото като задушаваша примка, стихва. Той се беше върнал и по някакъв странен начин, това означаваше, че всичко ще бъде наред. Чу го да хвърля дърва в камината. С отминаването на болката тя успя да си поеме дълбоко дъх и да го извика.

Настойчивостта в гласа ѝ го накара да прекоси стаята на три крачки. Спря се на прага на спалнята и сърцето му се качи в гърлото.

Лора се бе сгърчила върху възглавниците, полулегнала — полуседнала. Лицето ѝ бе обляно в пот. Очите ѝ, които по начало бяха тъмни, сега блестяха влажни и почти съвсем черни.

— Да се върнем към темата — каза тя и в крайна сметка успя да се усмихне след мъчителните си опити. Беше прочела същия страх върху неговото лице. — Бебето реши да се появи на бял свят малко по-рано.

Той не я попита, дали е сигурна или просто се опитва да му обясни, кои са причините, поради които сега не му е времето да се ражда. Искаше му се да я попита, но докато размисляше, вече се бе озовал до леглото, здраво стиснал ръката ѝ.

— Бъди спокойна. Ей сега ще се обадя на лекаря.

— Телефонът не работи. — Гласът ѝ бе пресипнал. — Вече направих опит да се обадя, когато разбрах, че раждането върви прекалено бързо.

— Добре. — Докато се опитваше да се овладее, той махна влажната коса от лицето ѝ. — По пътя към града беше станала катастрофа. Аварийните сигурно са слезли надолу. Ще ида за още одеяла, ще те завия добре и ще те закарам в града. — Тя стисна устни.

— Вече е късно, Гейб. Няма да се справя с пътуването. — Лора се опита да преглътне, но страхът бе пресушил влагата в устата и гърлото ѝ. — Раждането е започнало отдавна, още от сутринта, но не съм разбрала. Болките ми започнаха в кръста и не им обърнах

достатъчно внимание. Мислех, че са от безсънната нощ и наситения с вълнения ден.

— Отдавна?! — измърмори той и седна на ръба на леглото при нея. Беше озадачен. Тогава пръстите ѝ отново се свиха в неговата ръка. — През колко време са контракциите?

— През пет минути. Така съм от... — Тя отпусна главата си назад и започна да вдишва и издишва на кратки, отсечени интервали. Гейб сложи ръката си на корема ѝ и усети как се втвърдява под дланта му.

Той бе разгръщал книгите за раждането и бебето, които тя бе донесла. Казваше си, че ги чете, само за да си запълни времето, но истината бе, че нещо дълбоко в душата му го караше да вникне във всичко това, през което тя трябваше да премине. Може би инстинктивно се бе постарал да се нагълта с всичките тези обяснения, съвети, инструкции. Сега, когато я виждаше как страда от болката, като че ли всичко, което беше чел, се изпари от ума му.

Когато контракциите отминаваха, лицето ѝ се проясняваше и по него избиваше свежа пот.

— Моментът приближава — прошепна тя. — Не остана много време. — Въпреки че се бе стегнала и не викаше, от време на време се чуваха риданията ѝ. — Не мога да си позволя да загубя това дете.

— Всичко ще е наред с бебето, както и с теб. — Той ѝ стисна ръката, за да подчертае думите си. — Ще са необходими хавлиени кърпи. Много кърпи. Ножицата и конецът трябваше да се преварят. Когато го четеш, всичко изглежда много просто наистина. Той се надяваше, че и на практика да бъде толкова лесно. — Ти само се дръж. Трябва да донеса някои неща. — Той улови искрицата на съмнение в очите ѝ и я успокои. — Няма да те изоставя, Лора. Ще се грижа за теб. Вярвай ми.

Тя само кимна. После отново отпусна главата си на възглавницата и притвори очи.

Когато се върна, беше втренчила поглед в тавана и дишаше тежко. Остави чистите кърпи в долната част на кревата и я зави с още едно одеяло.

— Студено ли ти е?

Тя поклати глава отрицателно.

— Трябва да се погрижим на бебето да му е топло. То е недоносено.

— Усилих огъня в камината, а имаме и достатъчно одеяла. — Той внимателно обърса лицето ѝ с навлажнена кърпа. — Говорила си с лекарите, чела си книгите. Знаеш какво те очаква, нали?

Лора погледна към него. Опита се да преглътне през пресъхналото си гърло. Да, знаеше какво я очаква, но едно е да четеш и да си го представяш и съвсем друго — да го преживееш.

— Лъжат — отвърна тя в опит да се пошегува, когато той свъси вежди. — Твърдят, че ако не обръщаш внимание на болката, няма да ти е толкова зле.

Гейб взе ръката ѝ и я целуна.

— Викай спокойно. Креци, колкото имаш сила, дори и ако трябва да срутиш покрива с виковете си. Никой няма да те чуе.

— Няма да изведа това дете на бял свят с писъци. — След което наново взе да пъшка и заби нокти в ръцете му. — Не мога...

— Напротив, можеш. Дишай, дишай, Лора. Ето, стисни ръката ми. По-силно. Съсредоточи се в това. — Той не отделяше очи от нея, докато тя издишаше. — Справяш се чудесно, даже много повече от чудесно. — Когато тялото ѝ се отпусна, той клекна на леглото откъм долната страна и отмести завивката.

— Контракциите са една през друга, почти се застъпват.

— Това означава, че скоро всичко ще свърши. Мисли за това.

Тя се опита да навлажни пресъхналите си устни, ала езикът ѝ бе надебелял много.

— Ако нещо се случи с мен, моля те, обеща ми, че...

— Нищо няма да ти се случи — предъвка той думите. Очите им отново се срещнаха. Нейните изпълнени с болка и страдание, а неговите — упорити, настойчиви. — По дяволите! Нямам никакви намерения да загубя, когото и да било от вас. Ясно ли ти е? Тримата заедно ще се справим идеално. Хайде, ангел мой, стегни се, чака те работа.

Всеки път, когато започваше поредната контракция, тя се разтрисаше от болка. Времето сякаш спираше, докато траеха контракциите и започваше да препуска, когато отминеха. Гейб се суетеше около нея, подпъхваше ѝ възглавниците, бършеше ѝ лицето и постоянно коленичеше, за да проверява как върви раждането.

Той чуваше как огънят гори в съседната стая, но въпреки това се притесняваше, че в къщата не е достатъчно топло. А после се ядосваше, че е горещо, защото раждащото тяло на Лора беше като фурна.

Нямаше представа, че раждането е такова мъчение за жената. Усецаше, че тя е на края на силите си, но все пак успява да се мобилизира по време на контракциите. После за миг се отпускате за малко до следващата. Болката като че ли я раздираше, непоносимо силна и безжалостна. Самият той беше вир-вода. Караше я да диша, да се съсредоточава и не спираше да се моли тихичко. Всичките му цели, амбиции, радостите и тъгата му, всичко се бе сбрало в тази толкова мъничка стая, в този напълно неочакван момент, в тази единствена жена.

Струваше му се, че тялото ѝ ще се предаде под силните напори на новия живот, който се раждаше. Тя обаче всеки път успяваше да почерпи сила от някакви скрити резерви. Лицето ѝ излъчваше суровост и храброст, когато напъните я връхлитаха и после примирено очакваше, какво ще последва.

— Измислила ли си име на бебето? — я попита той, с надежда да отвлече вниманието ѝ.

— Направила съм списък. Понякога през нощта се мъчех да си представя как ще изглежда бебето и се опитвах да... О, господи!

— Дръж се. Хайде, дишай, ангел мой. Изгони я тая контракция.

— Не мога повече. Трябва да се напъвам вече.

— Не още. Още не. Изчакай малко. — Както беше клекнал долу при таблата на леглото, той прокара ръцете си по тялото на Лора. — Дишай.

Тя успяваше да се владее все по-трудно. Ако успееше да се взре в очите му, ако смогнеше да почерпи сили оттам, щеше да успее.

— Няма да издържа така още дълго.

— Няма и да ти се наложи. Вече виждам главичката на бебето. — В гласа му имаше почуда, когато я погледна отново. — Виждам го. Със следващата контракция се напъни колкото можеш.

Замаяна от преумората, тя се напъна да изтласка бебето. Чу някакво отчаяно, пронизващо стенание, но не разбра, че то излиза от самата нея. Гейб крещеше срещу нея и тя машинално започна отново да диша дълбоко.

— Идеално, всичко върви добре. — Той едва разпозна собствения си глас. Не вярваше, че сръчните движения, които извършваше, бяха на собствените му ръце. И двамата ги втресе. — Ето, хванах главичката му. Твоето бебе е прекрасно. Сега е ред на раменете.

Тя се надигна, за да може да види.

— О, господи! — Сълзите ѝ се смесваха с потта и с две ръце тя закри устата си. — Толкова е мъничко.

— И здраво, като биче. Трябва да избуташ и раменете му. — Потта се стичаше от челото му, докато с двете си ръце придържаше мъничката главичка на бебето, надвесен над него. — Хайде, Лора, нека да видим и всичко останало.

Пръстите ѝ се заровиха в одеялата. Главата ѝ се наклони назад. И тя роди. Някъде между собствените си стенания, тя успя да чуе, как бебето изплака за пръв път.

— Момче е. — Гейб се просълзи, когато пое в ръцете си скимтящия нов живот. — Имаш син.

Сълзите ѝ се стичаха и усмивка грейна на лицето ѝ. Болката и мъката бяха забравени.

— Момче. Мъничко момченце.

— С голяма уста, десет пръстчета на ръцете и десет на крачетата. — Той се протегна и докосна ръката ѝ. — Той е едно перфектно създание, ангел мой.

Пръстите им се сплетоха над бебето, а хижата се огласи от силните, изпълнени с негодувание писъци на новороденото.

Лора не можеше да заспи. Знаеше, че Гейб иска тя да си почине, но не можеше да затвори очи. Бебето беше на около час, бе увито в одеяла и се бе сгушило в сгъвката на ръката ѝ. Лора знаеше, че то спи, и не я сдържаше да го помилва нежно по личицето.

Изглеждаше толкова слабичко. Гейб го претегли на домашната везна за зеленчуци. Тежеше около два килограма и половина и беше дълго близо четирийсет и пет сантиметра. Главата му бе покрита с нежен прасковен мъх. Лора не можеше да му се нагледа.

— Той няма да избяга, нали разбираш.

Лора вдигна очи към вратата и се усмихна. От изтощението кожата ѝ бе станала прозрачна. Очите ѝ блестяха от гордост.

— Знам — махна му тя с ръка да се приближи. — Радвам се, че се върна навреме — продължи тя, когато той седна до нея на леглото. — Знам, че и ти си изтощен, но бих желала да останеш малко при нас.

— Ти се справи блестящо. Свърши цялата работа сама — отвърна той, като прокара пръст по бузката на бебето.

— Не е така и това е първото, което искам да ти кажа. Ние нямаше да се справим без теб.

— Разбира се, че щяхте да се справите. Аз само изпълнявах ролята на рефер.

— Не съм съгласна. — Тя го стисна здраво за ръката, за да го накара да я погледне в очите. — Ти пое не по-малко от мен отговорността за този нов живот. Помня като каза, че искаш твоето име да стои на акта на раждане, и знам, че го правиш, за да ни помогнеш. Но искам да знаеш също, че за мен това означава много повече. Ти му дари живот. Каквото и да кажа или да направя няма да е достатъчно, за да ти се отплатя. Недей да гледаш така. — С лека усмивка тя се намести върху възглавниците. — Знам, че мразиш да ти благодарят постоянно и това, което се опитвам да кажа, не е благодарност.

— Така ли?

— Не е. — Тя му подаде бебето. Този жест говореше много, много повече отколкото думите можеха да изрекат. — Днес ти се сдоби с нещо повече от съпруга.

Бебето заспа, спокойно свито между тях.

Той не знаеше какво да каже. Докосна мъничката ръчичка на детето и тя се сви от бебешкия, вроден условен рефлекс. Като истински художник, той мислеше, че е опознал красотата от всякакъв вид. До този ден.

— В книгите, които ти донесе, прочетох за недоносените бебета — започна той. — За преждевременно родено той тежи достатъчно, а и всяко дете, родено след тридесет и четвъртата седмица трябва да е добре, но въпреки това бих искал да ви заведа и двамата в болницата. Ще имаш ли достатъчно сили да заминем утре за Колорадо Спрингс.

— Да, и двамата ще бъдем достатъчно силни.

— Ще тръгнем рано сутринта. Искаш ли да хапнеш нещо сега?

— Мога да погълна цял слон.

Гейб се засмя, но още не му се искаше да й върне бебето.

— Ако искаш, мога да ти приготвя една пържола. А той дали не е гладен също?

— Мисля, че ще ни уведоми, когато огладнее.

Също като Лора, той не можеше да откъсне очи от мъничкото личице на бебето.

— Как ще го кръстиш? Не можем да продължаваме да го наричаме само той.

— Да, прав си. Чудя се, не би ли желал ти да му измислиш името?

— Аз?

— Да. Сигурно имаш любими имена. Или може би някое име на човек, на когото много държиш. Ще се радвам, ако ти му дадеш името.

— Майкъл — прошепна той, взрян в спящото новородено.

ШЕСТА ГЛАВА

Сан Франциско. Лора наистина отдавна мечтаеше да види Сан Франциско, но едва ли можеше да допусне, че ще пристигне там с двуседмично бебе и съпруг. Да не говорим за възможността да бъде заведена в голяма, красива къща край залива.

Домът на Гейб. А също и нейният, както си даде сметка тя, докато човъркаше с палец сватбения си пръстен. Глупаво бе, че се стъписа при вида на къщата — голяма и луксозна. Още по-нелепо бе, че се чувстваше дребна и несигурна, защото можа да усети вкуса на изтънченост и благополучие само като вдишваше въздуха около това място.

Но в действителност се чувстваше точно така.

Лора прекрачи прага на фойето и веднага ѝ се прииска да се озове отново в уютната хижа. В деня, когато напуснаха Колорадо отново заваля сняг и въпреки че тук се усещаше пролетният бриз и дърветата бяха напъпили, тя се улови, че мечтае за студената свирепост на планината.

— Прекрасна е — успя да пророни Лора с поглед, вперен в грациозната извивка на стълбите.

— Къщата беше на баба ми. — Гейб остави багажа на земята и огледа познатата обстановка. Това бе къщата, която той обожаваше заради красотата и изискаността ѝ. — Сдобила се с нея след сватбата си. Искаш ли да направим една обиколка и да ти я покажа или предпочиташ първо да си починеш? — Тя потръпна от обида. Говореше с нея като с чужд човек.

— Ако ме оставиш да заспя сега, сигурно ще проспя остатъка от годината.

— Тогава нека ти покажа стаите горе. — Той се стараеше да бъде вежлив, дори прекалено изискан, но откакто бяха слезли от самолета, непрекъснато беше на тръни. Колкото повече се отдалечаваха от Колорадо, толкова повече Лора се отдръпваше от него. Не можеше да го докаже, но си беше точно така.

Гейб грабна две от чантите и тръгна по стълбите. Бе довел жена си и сина си в къщи. Но така и не можеше да налучка верния тон с тях двамата.

— Преди спях в тази спалня. — Той отвори вратата и остави куфарите до таблата на голямото дъбово легло. — Но ако предпочетеш друга, можем да го уредим.

Тя поклати глава. Мислеше за стаята в мотела, която делеа, докато бебето беше в болницата и че бяха спали заедно само в нощта, преди да се роди Майкъл. Тук щеше да е различно. Всичко щеше да се промени тук.

— Стаята е много хубава.

Гласът ѝ прозвуча малко рязко и Лора се усмихна, за да разведри обстановката. Стаята бе прекрасна с високия си таван. Беше обзаведена с истински антики. Имаше и тераса. През стъклената врата се виждаше градината долу. Дърветата се бяха разлистили вече. Подът бе потъмнял от старост, но блестеше, също както и разкошният ориенталски килим бе избелял от старост, но бе все така израз на наследствено благосъстояние.

— Банята е ето тук — ѝ каза Гейб, а в това време тя бързо прокара пръст по извивката на един старинен скрин. — Моето ателие е в края на коридора, защото светлината там е най-добра. До тази стая обаче, има още една, която може да стане детска.

Когато заговореха за бебето, и двамата някак си се отпуснаха.

— Ще се радвам да я погледна. След всичките тези дни, които Майкъл прекара в кувъза, най-накрая заслужава да си има своя стая.

Тя последва Гейб в съседното помещение. Бе обзаведено в синьо и сиво. В средата величествено се издигаше огромно легло с балдахин. До еркерния прозорец имаше удобен диван, отрупан с меки възглавници. Както и в другите стаи, които видя, и тук по стените бяха закачени много картини. Някои бяха на Гейб, други на художници, които той явно ценеше.

— Много е хубаво, но какво смяташ да направиш с всичките тези мебели?

— Можем да ги складираме някъде. — Без да му мигне окото, той бе готов да отстрани цялото това обзавеждане. — Майкъл нека да остане засега в нашата стая, докато неговата бъде завършена.

— Няма ли да ти пречи като започне да се буди нощем по няколко пъти?

— Ами тогава да ви пратя и двамата на хотел, докато той престане да се буди нощем.

Тя тъкмо се приготви да му отговори по подходящ начин, когато погледна в очите му и разпозна онзи дяволит поглед.

— Извинявай, просто не мога да свикна още.

— Тогава е добре да започнеш да свикваш. — Той се приближи до нея и обхвана лицето ѝ. Всеки път, когато направеше така, тя започваше да вярва, че мечтите все някога се сбъдват. — Може и да не притежавам необходимите атрибути, за да го храня, но със сигурност бих могъл да се науча как да сменям памперси. — Той прокара пръст по брадичката ѝ, сякаш щеше да ѝ отлива скулптура. — Казвали са ми, че съм достатъчно сръчен.

Лицето ѝ пламна. Разкъсваше се между неустоимото желание да се хвърли в прегръдките му и разума, който я предупреждаваше да отстъпи назад. Тогава бебето се събуди и я освободи от необходимостта да взима решение.

— Като става дума за хранене...

— Защо не идеш в спалнята. Там ще ти е по-удобно. Аз трябва да се обадя на няколко телефона.

Тя знаеше какво ще последва.

— На семейството си ли ще се обаждаш?

— Те ще поискат да се видят с теб. Чувстваш ли се достатъчно добре да го направим тази вечер?

Прииска ѝ се да му се сопне, че не е недъгава, но се сети, че той няма предвид физическото ѝ състояние.

— Да, разбира се.

— Добре тогава. Ще отида да уредя нещата с детската стая. Имаш ли предпочитания към определени цветове?

— Ами... Аз мислех... — Тя очакваше, че ще трябва сама да боядиса стаята. Всъщност много ѝ се искаше да го направи. Но нещата стояха различно сега. И не забравяше да си го напомня. Хижата лесно се бе превърнала в техен дом, но къщата беше само негова. — Ще е хубаво да бъде в жълто с бели кантове.

Тя се настани на стола до прозореца и Майкъл започна да суче жадно. Толкова хубаво стана, че си го прибра от болницата и сега бяха

постоянно заедно, вместо да ходи през няколко часа до кувьоза, само за да го храни. Можеше да го докосва, да го наблюдава. Преживя го ужасно зле, когато разбра, че той трябва да остане в болницата, а тя да се върне в хотелската стая и да чака, докато дойде време за следващото хранене, когато можеше да го види отново.

С усмивка на уста сведе нежен поглед към него. Очичките му бяха затворени, но с ръка лекичко притискаше гърдата ѝ през цялото време, докато сучеше.

Вече беше започнал да наддава. Лекарят от болницата в Колорадо Спрингс бе заявил, че е напълно здрав. Беше много убедителен. На малка плочка, прикачена за гривна на ръката му, пишеше Майкъл Монро Бродли.

Кой всъщност бе Майкъл? Лора нямаше никаква представа кой е този Майкъл, на когото Гейб бе кръстил бебето. Тя не попита, но знаеше, че това име означава много за Гейб.

— Сега ти си Майкъл — промълви тя и бебето отново засука от гърдата ѝ.

По-късно тя го сложи да легне на леглото, като го ограда с възглавници, макар и да знаеше, че е прекалено малък, за да се претърколи. Извади от куфара си четката за коса. Глупаво бе, разбира се, но непреодолимо ѝ се прииска да остави в стаята някаква следа, която да напомня за нея. Но все пак, преди да излезе, тя остави четката на бюрото на Гейб.

Намери го долу в тъмната и тиха библиотека, постлана с мек сив килим. Завари го да говори по телефона и веднага отстъпи крачка назад, за да си тръгне, но Гейб я забеляза и ѝ махна да влезе. Той продължи да говори.

— Картините трябва да са тук към края на седмицата. Да, отново рисувам като луд. Не съм решил още. Първо ги вижте. Смятам да поостана тук известно време. Да, ще имам грижата да ви уведомя. — Затвори телефона и погледна към Лора. — А Майкъл?

— Заспа. Едва ли сега е моментът, но той ще има нужда от легло. Мислех да отскоча да купя някои неща, ако ти нямаш нищо против да го погледаш малко.

— Не се тревожи за това. Родителите ми вече идват насам.

— О...

Той приседна на ръба на бюрото и се загледа в нея.

— Те не са чудовища, Лора.

— Разбира се, че не са, само дето... Тук всичко е толкова достъпно, имам предвид това място го знаят много хора... — заекна тя.

— Колкото повече хора знаят за Майкъл, толкова по-голяма е опасността.

— Не можеш да го държиш под похлупак. Мислех, че ми имаш вяра.

— Да имах ти, имам ти — побърза тя да си върне думите назад, но не го направи достатъчно бързо.

— Имаше ми вяра? — повтори Гейб. Това, което той усети не бе гняв, а по-скоро някакво потискащо съжаление. — Ти сама взе решението си, Лора. В деня, когато той се роди, ти ми го подаде. Сега искаш да си го вземеш обратно, така ли?

— Не. Но нещата тук са различни. Хижата бе...

— Идеалното място да се скриеш от света. И за двама ни. А сега дойде времето, когато ще трябва да се справим с трудностите, които предстоят.

— Какво предстои?

Той вдигна преспапието, една кехлибарена топка с тъмни, златисти жилки в средата. После го остави на бюрото и се доближи до нея. Тя бързо отстъпи назад. Коремът ѝ почти се беше поприбрал вече, гърдите ѝ се надигаха налети и твърди, бедрата ѝ бяха невероятно стегнати. Гейб се запита, какво ли ще е усещането сега ако я прегърне, сега, когато вече нямаше какво да чакат.

— Можем да започнем отгук.

Той я целуна. Първоначално внимателно, докато не усети как първите тръпки, които я полазват, се разливат като топлина. За това мечтаеше, за тази дългоочаквана близост. Когато я притегли по-близо, тя прилегна така към неговото тяло, както той си представяше, че ще бъде, когато коремът ѝ изчезне. За него бе лесно с едно движение да освободи прибраната ѝ на кок коса. Тя издаде лек стон — от изненада или от признателност. И тогава го прегърна.

Целувката му вече не беше чак толкова внимателна.

Страстта, на която не можеше да устои и необузданата му жажда се предаде от него в нея. Погребаният дълбоко в нея копнеж се надигаше и ето че тя най-накрая се отпусна в ръцете му и зашепна името му.

Тогава устните му засипаха лицето ѝ с целувки, после шията, от което кожата ѝ пламна, после я остави да се поохлади и пак я разпали, а ръцете му преоткриваха тялото ѝ с новопридобитата свобода.

Но не биваше да прибързва. Някаква здравомислеща част от него му подсказваше, че е прекалено рано за нещо повече от чистото докосване. Но колкото повече той я завладяваше, толкова по-голямо нетърпение го изпълваше. Хвана я за раменете, отдръпна я от себе си и се опита да си поеме дъх.

— Може и да не ми вярваш, ангеле мой, така, както по-рано си вярвала, но се опитай да повярваш в това. Желая те.

Тя се бе подчинила на желанието си. Притискаше се в него. Сгушена в обятията му бе скрила лицето в рамото му.

— Гейб, бъркам ли, като искам да си бъдем само тримата?

— Не бъркаш. — Той бе вперил поглед някъде над главата ѝ и я милваше нежно по косата. — Просто не е възможно и никак няма да е честно спрямо Майкъл.

— Прав си. — Тя си пое дъх и отстъпи назад. — Отивам да го видя какво прави.

Разтърсена от чувствата, които той събуди у нея, тя се заизкачва по стълбите. По средата на стълбището се спря и се вцепени. Защото изведнъж си даде сметка, че е влюбена в него. Това не беше любов, породена от признателност заради грижите му или от чувство на зависимост. Не беше дори и онази силна връзка, която ги бе сплотила, когато заедно доведоха Майкъл на бял свят. Любовта, която изпитваше, бе по-първична. Страстната любов, която само една влюбена жена би могла да изпитва към даден мъж. Звучеше ѝ някак застрашително.

Веднъж вече ѝ се бе случило да изпита любов, кратка и мъчителна. Тази любов я бе оковала във вериги. Осъзна, че през целия си живот е била жертва и бракът ѝ хем доказва колко зависима може да бъде, хем окончателно я освободи от всякаква зависимост. Научи се да бъде силна и да постъпва правилно.

Тя никога нямаше да се превърне отново в онази жена! Решението ѝ бе твърдо и окончателно. Хвана се здраво за перилото и се заизкачва нагоре.

Никога. Откри, че мислите ѝ за къщата и за всичко в нея я смущават. Вече бе влизала по този начин в подобна къща — къща, в която се чувстваше не на място и безнадеждно безпомощна.

Не мога да го понеса отново, си каза тя и притвори очи. Никога няма да го допусна отново. Каквито и чувства да изпитваше към Гейб, нямаше да позволи да се превърне в предишната жена. Сега имаше дете, за което трябваше да се грижи и да го закриля.

На вратата се звънна. Лора хвърли един последен поглед през рамо и хукна нагоре по стълбата.

Гейб отвори врата и мигновено го обгърна аромат на хубав парфюм и фини кожи. Беше майка му. Жена с неизменна красота и непоклатими възгледи. Не бе от жените, които ще си премълчат или ще говорят с недомлъвки, а по-скоро от онези, които вярват в подхода на здравата ръка.

— Толкова ми липсваше. Не можех да си представя, каква трябва да е тази сила, която ще те откъсне в планината, но никога не ми мина през ума, че това може да бъде съпруга и дете.

— Здравей, мамо. — Гейб й се усмихна и бързо я огледа, като забеляза винаги непокорната й руса коса и гладките бузи. Тя имаше очите на Майкъл. Бяха по-тъмнозелени от неговите с мънички сиви точки. Да ги види отново, за него бе едновременно остра болка и удоволствие. — Изглеждаш чудесно.

— Ти също, като изключим, че си отслабнал с около пет килограма. Е, къде са те? — С тези думи Аманда Брадли прекрачи прага на къщата.

— Остави момчето на мира, Манди. — Гейб прегърна по мъжки баща си. Той бе висок, слаб мъж с бдителен поглед и остър като бръснач ум. — Радвам се, че се върна. Сега тя ще се заеме да разчепква твоите неща, вместо моите.

— Имам достатъчно сили и за двама ви. — С бързи и накъсани движения тя вече се бе заела да си сваля ръкавиците. — Донесохме бутилка шампанско. Мислех си, че след като пропуснахме сватбата, раждането и всичко останало, не е зле поне да се чукнем за завръщането ти. За бога, Гейб, не стой така. Изгарям от желание да ги видя.

— Лора се качи да види бебето. Хайде да влезем вътре и да седнем.

— Оттук, Манди — каза Клиф Брадли и хвана жена си под ръка, когато тя се опита да възрази.

— Добре тогава. Но можеш да ме задържиш само още пет минути, и то, ако ми разкажеш как ти върви работата.

— Добре. — Гейб се погрижи родителите му да се настанят удобно, но не понечи да ги последва. — Вече се свързах с Мариан. Картините, които завърших в Колорадо ще ѝ бъдат доставени в галерията другата седмица.

— Това е прекрасно. Нямам търпение да ги видя.

Той крачеше нервно из стаята с ръце в джобовете, нещо, което не остана скрито и за двамата му родители.

— Има една картина, на която особено много държа. Възнамерявам да я закача тук вкъщи над камината.

Аманда вдигна вежди и стрелна с поглед празното пространство над камината. Гейб винаги бе твърдял, че нищо не подхожда за това място.

— Сигурно е нещо много специално.

— Ще прецениш сама, след като я видиш. — Той си извади цигарите, но така ги и остави, когато Лора влезе в хола.

В първия миг тя не каза нищо. Само старателно огледа възрастната двойка на дивана. Неговите родители. Майка му бе много красива. По гладката ѝ кожа нямаше почти никакви бръчки, които свидетелстват за изминалото време. Косата ѝ бе опъната назад, за да подчертае аристократичните черти и фините ѝ скули. Смарагди красяха обеците и колието ѝ. Беше облечена с розов копринен костюм, а на раменете ѝ небрежно висеше наметка от лисича кожа.

Баща му бе висок и слаб като Гейб. Лора забеляза диаманта, който блестеше на кутрето му. Изглеждаше тих и кротък, но тя не пропусна как зоркият му поглед я изучаваше.

— Това е жена ми Лора и нашият син.

Готова за всякакви внезапни обрати, които можеха да настъпят, Лора притисна бебето закрилнически към гърдите си, когато влезе в стаята.

Аманда се изправи на крака първа само защото май винаги успяваше да действа по-бързо от останалите.

— Толкова се радвам да се запознаем най-сетне. — Личеше си, че Аманда има известни резерви. Цялата ѝ душа бе изтъкана от резерви, но съумя да се усмихне вежливо. — Гейб не ми спомена изобщо, че си толкова хубава.

— Благодаря. — Гърлото ѝ се бе стегнало от напрежение и страх. В мига щом ги видя, Лора знаеше какво ще си помислят за нея. Инстинктивно тя вирна брадичка. — Радвам се, че успяхте да дойдете — и двамата.

Аманда не пропусна този горд жест на самозащита и го одобри.

— Искахме да дойдем да ви посрещнем на летището, но Гейб не ни позволи.

— И правилно постъпи — намеси се Клиф с нетърпящия си каквато и да било припряност тон. — Ако можех, щях да удържа Манди още ден-два.

— Глупости. Искам да видя внука си. Може ли да го взема?

Прегръдката на Лора инстинктивно се затегна. След това тя погледна към Гейб и поотпусна ръце.

— Разбира се — внимателно и предпазливо тя положи мъничкото бебе в ръцете на Аманда.

— О, колко е красив. — Увереният ѝ и обигран глас се разтрепери. — Колко е мъничък. — Ароматът на бебешка кожа и пудра я накара да въздъхне. — Гейб ни каза, че е роден преждевременно. Всичко наред ли е вече?

— Да, той е съвсем добре.

Сякаш, за да потвърди думите ѝ Майкъл си отвори очите и се заозърта учудено.

— Ето, той ме погледна. — Смарагдите проблеснаха на шията ѝ, когато Аманда загука и някак глуповато заповтаря. — Ти погледна, миличко, своята баба, нали?

— Той погледна към мен — каза Клиф като се приближи към Аманда, за да щипне бебето по брадичката.

— Глупости, за какво му е да те гледа?! Хайде, Клиф, направи нещо полезно, като например да отвориш шампанското. — Тя продължаваше да гука на бебето, а Лора стоеше до нея със скръстени ръце. — Надявам се, че ще пийнеш глътка вино с нас. Не те попитах дали кърмиш?

— Да, кърмя го, но не смятам, че една глътка би могла да навреди на някого от нас.

Аманда за втори път отбеляза възхитено реакцията на Лора и се отправя към дивана.

Лора инстинктивно направи крачка напред, но си наложи да спре. Това не бе Лорейн Игълтън, а и тя не бе онази жена, която някога се страхуваше. Но колкото и да се опитваше да пропъди представата си за онова време, Лора не можеше да превъзмогне чувството, че всеки път остава извън семейния кръг.

— Ще донеса чаши — каза тя неуверено, — но не знам още къде седят.

Без да казва дума, Гейб отиде до един от бюфетите и извади оттам четири чаши за шампанско. Клиф хвана Лора за ръката.

— Защо не седнеш, мила? Сигурно си изморена от пътя.

— Все едно, че слушам Гейб. — Лора откри, че се усмихва докато седнаше в удобния стол.

Чашите бяха пълни. Аманда вдигна своята.

— Да пием за... Боже господи, та аз не знам името на бебето.

— Майкъл — притече ѝ се на помощ Лора. Тя забеляза за миг сянката на дълбока скръб, която се мерна в очите на Аманда, преди да ги затвори. Когато ги отвори отново, те блестяха и бяха пълни със сълзи.

— За Майкъл — тихо прошепна тя и след като отпи се наведе и целуна бебето по бузката. Изправи се отново и погледна Гейб. — С баща ти имаме нещо за бебето в колата. Ще го донесеш ли?

Въпреки че не се докоснаха, а погледите им се пресякоха само за части от секундата, Лора успя да долови нещо, което се стрелна между тях.

— Ей сега се връщам.

— Господи, ние няма да я изядем — каза Аманда, малко преди Гейб да излезе от стаята.

С усмивка на уста Клиф разтри рамото си. Този тик ѝ се стори познат. Гейб правеше понякога същото. Такива дребни неща създаваха чувството за близост.

— Била ли си някога преди в Сан Франциско? — я попита той и я върна към настоящето.

— Не, никога. Бих искала да ви почерпя нещо, но дори не знам какво имаме. — Като се замисли, осъзна, че дори не знае къде е кухнята.

— Не се тревожи. — Клиф разположи удобно ръката си върху облегалката на фотьойла. — Не заслужаваме нищо, след като ви

досадихме още първия ден.

— Собственото семейство никога не може да досажда — вметна Лора.

— О, напротив, нашето досажда. — Той се наведе и погали бебето по бузката. — То май ми се усмихна.

— Нищо подобно. Направи ти гримаса. — Аманда целуна мъжа си по бузата и се усмихна. — Дядо такъв!

— Явно люлката е за Майкъл, а розите — за мен — подхвърли Гейб, влизайки в стаята. В ръцете си държеше люлка от тъмно дърво, отрупана с феерични чаршафи, пълна с розови рози.

— О, цветята. Напълно забравих. И разбира се, изобщо не са за теб, а за Лора. — Аманда подаде бебето на съпруга си и се изправи. Въпреки че Клиф остана зад гърба ѝ, Лора успя да види сръчното движение, с което той внимателно пое Майкъл.

— За цветята ще ни трябва малко вода — отсече Аманда. — Не, ти остани тук, аз ще отида за водата.

Никой не посмя да спори с нея, когато тя се отправи с твърда стъпка към вратата на стаята с цветята в ръце.

— Много мило от ваша страна — започна Лора, като се наведе от стола и прокара пръст по гладкото дърво на люлката. — Ние тъкмо си говорехме с Гейб, че ще ни трябва легло за Майкъл.

— Това е леглото на фамилията Бродли — оповести Клиф. — Оправи чаршафите, Гейб, и нека видим как ще се чувства Майкъл в люлката.

— Тази люлка е семейна традиция. — Гейб послушно махна излишните чаршафи. — Прадядо ми я е направил и оттогава всички бебета в семейството са минали по реда си да се люлеят в нея. — Той взе бебето от баща си. — Хайде да те видим, приятелче, дали и на теб ще хареса.

Лора се загледа как Гейб сложи Майкъл в люлката и леко го залюля. Нещо се прекърши в нея.

— Гейб, недей, не мога.

Клекнал на земята до люлката, той се извърна към нея. В очите му се четеше решимост, предизвикателство и ако Лора не се лъжеше, неприкрит гняв.

— Какво не можеш?

— Това не е правилно, не е честно. — Тя извади бебето от люлката. — Те трябва да знаят. — Искаше ѝ се земята да се отвори и да я погълне, но точно тогава Аманда се върна в стаята с кристална ваза, пълна с рози в ръцете си. Тя усети напрежението във въздуха и продължи.

— Лора, къде би желала да оставя вазата?

— Не знам. Не мога. Гейб, моля те.

— Мисля, че мястото им е при прозореца — отсъди тя меко и се отправи към прозореца да подреди цветята там. — А сега, драги ми мъже не можете ли да се занимаете с нещо, за да си поговорим с Лора насаме.

Обзе я паника и след като погледна първо единия, а после другия родител на Гейб, а най-накрая и самия си съпруг Лора каза.

— Гейб, трябва да им кажеш.

Той взе бебето и го опря на рамото си. Очите му бяха много ясни, но все още изпълнени с гняв, когато срещнаха нейните.

— Казал съм им.

После напусна стаята, като я остави насаме с майка си. Аманда седна на дивана. Тя скръсти краката си и придърпа полата си.

— Жалко, че камината не е запалена. По това време на годината все още е доста студено.

— Нямахме възможността да...

— О, мила, не ми обръщай внимание. — Тя ѝ посочи един стол до себе си. — Няма ли да седнеш? — Когато Лора най-сетне се отпусна на стола, без дума встъпление тя поде директно. — Винаги ли си толкова смирена? Знаеш ли, надявам се, че не си. Повече те харесвам, когато гордо вдигаш глава.

Лора сви ръце в скута си.

— Не знам какво да кажа. Не знаех, че Гейб ви е разказал всичко. Начинът, по който се държахте... — думите ѝ останаха да висят във въздуха. И когато Аманда не отвърна, а търпеливо я изчака да продължи тя пое отново. — Помислих, че смятате Гейб за биологичния баща на Майкъл.

— Това толкова голямо значение ли има?

Тя бе възвърнала спокойствието си. Поне външно. Затова успя да погледне Аманда в очите.

— Очаквах да бъде така. В семейство като вашето...

Аманда смръщи вежди, когато премисли чутото.

— Има ли смисъл да ти обяснявам, колко добре познавам Лорейн Игълтън? — Тя долови, че предизвика у Лора парализиращ страх и замълча. Тактът понякога ѝ липсваше, но не беше груба. — Хайде, да оставим за друг път разговора за тази жена. Сега според мен е по-важно да ти обясня, как аз виждам нещата. По начало съм доста припряна, Лора. Но в случая нямам нищо против да почакам известно време.

— В това не съм особено добра.

— Тогава ще трябва да се научиш, не мислиш ли? Можем да станем приятелки, а може и да не станем, един Господ знае какво ще се случи. От първата ни среща не мога да преценя, но едно трябва да знаеш, Лора. Аз много обичам сина си. Когато той замина преди толкова месеци, бях загубила надежда, че ще се върне изобщо някога. Ти, поради каквато и да е причина, го доведе обратно и аз съм ти благодарна за това.

— Той щеше да се върне така или иначе, щом се почувстваше готов за това.

— Но можеше да не се върне здрав и читав. Нека да оставим тази тема. — Тя отново направи онзи едва уловим жест. — И да се върнем към най-важното. Твоят син. Гейб го приема за свое дете. А ти?

— Да, и аз го приемам за негово.

— Виждам, че тук не се двоумиш. — Аманда ѝ се усмихна и отново ѝ напомни на Гейб. — Ако ти приемаш Майкъл за син на Гейб и Гейб се чувства по същия начин, защо аз и Клиф да не бъдем просто бабата и дядото?

— А кръвната връзка?

— Нека оставим Игълтън настрана за известно време. — Лора загуби и ума, и дума от изненада, че болната тема бе засегната толкова откровено. — Ако Гейб не можеше да има свои деца и бе решил да си осинови някое, аз пак щях да го обичам и да го приема за свое внуче. Така че, крайно време е да надживееш тези глупости и да приемеш нещата, такива, каквито са, нали?

— От вашите уста звучи толкова просто.

— А на мен ми звучи, че си имала достатъчно тежък живот досега. — Аманда отпи от чашата. — Имаш ли нещо против аз и Клиф да бъдем бабата и дядото на Майкъл?

— Не знам.

— Каква честна жена. — Аманда отпи отново.

— А вие имате ли нещо против да бъда съпруга на Гейб?

С едва доловима усмивка Аманда вдигна чашата си към Лора.

— Не знам. Ето защо предполагам, че най-добре и двете да изчакаме и да видим, какво ще стане. А дотогава ще ми стане много неприятно, ако се окаже, че не мога да виждам Гейб и Майкъл само защото не сме решили какво мислим една за друга.

— Не, разбира се, че няма постъпя така. Не бих ви причинила подобно нещо. Госпожо Бродли, никой никога не се е отнасял така мило с мен, както Гейб. Кълна ви се, че никога няма да сторя нещо, с което да го нараня.

— Обичаш ли го?

С чувство на неудобство от зададения въпрос, Лора погледна към вратата.

— Ние все още не сме... Двамата с Гейб не сме обсъждали това все още. Аз се нуждаех от някого, който да ми помогне, а Гейб имаше нужда да помогне някому.

Прехапала устни, Аманда изучаваше чашата си.

— Не мисля, че те попитах точно за това.

Брадичката отново се вирна.

— Това е тема, която ще обсъдя най-напред с Гейб, преди да говоря с когото и да било друг.

— Ти си много по-силна, отколкото изглеждаш и затова благодаря на Господа. — Тя допи газираната напитка и сложи на масата празната чаша. — Може би именно заради това те харесвам, а може и всичко да завърши в омраза и ненавист. Но каквото и да се случи между нас, това не променя факта, че Гейб се е обрекъл на теб и детето. Сега вие сте семейство. — Тя се отпусна отново на канапето и въпреки че свъси вежди, дълбоко в себе си изпита внезапен пристъп на симпатия към Лора. — Ако се съди по изражението на лицето ти, в твоя живот не е имало за какво друго да се грижиш, освен за самата себе си.

— Съжалявам. Просто не съм свикнала да бъда част от някакво семейство.

— Животът ти е бил много тежък, нали? — В гласа ѝ се усещаше състрадание, но не така, че да накара Лора да се чувства неудобно.

Всъщност целта на Аманда бе да подразбере нещо около семейство Игълтън.

— Опитвам се да забравя миналото си.

— Надявам се да успееш. Някои неща от миналото, обаче трябва да се помнят. Докато други е най-добре да се забравят.

— Госпожо Брадли, мога ли да ви задам един въпрос?

— Да, при положение че след като ми зададеш този въпрос ще ми казваш вече Аманда или Манди, или както пожелаеш, но в никакъв случай, за бога, да не чувам майко Брадли.

— Добре. На кого е кръстен Майкъл?

Погледът на Аманда се прехвърли към люлката и така си и остана там. По лицето ѝ пробяга някаква тъга и нежност. Това накара Лора да я докосне по ръката.

— На сина ми, по-малкия брат на Гейб. Той почина преди малко повече от една година. — С дълбока въздишка тя се изправи. — Време е да ви оставим да си оправите нещата.

— Благодаря ви, че дойдохте. — Лора се поколеба, защото никога не знаеше, какво очакват хората в такива моменти. След като се вслуша в сърцето си обаче, тя се наведе и целуна Аманда. — Благодаря и за люлката. За мен тя означава много.

— За мен също. — Тя погали ръката на Лора, преди да напусне стаята. — Клифтън, не беше ли ти този, който настояваше да не се заседаваме повече от половин час?

В отговор гласът му прозвуча в далечината от стълбите на горния етаж. Аманда си сложи ръкавиците.

— Винаги се пъха в ателието на Гейб. Горкичкият, не може да различи Моне от Пикасо, но обича да разглежда картините на Гейб.

— В Колорадо той рисува няколко прекрасни неща. Сигурно много се гордеете с него.

— С всеки изминал ден все повече — чу тя мъжа си да отговаря, слизайки надолу.

— Обади ми се, ако имаш нужда от помощ в обзавеждането на детската стая или ако искаш да намерим някой добър педиатър. Мисля също, че ще ме разбереш, ако пожелаеш да купя някои неща за Майкъл от магазините.

— Аз не бих те разбрал — засмя се весело Клиф.

— Ти не ме разбирай, ако не искаш, но ще търпиш. А сега побързай да целунеш снаха си за довиждане.

— Не е нужно да ме подсецаш. — Лора очакваше, че ще получи някаква нищо не означаваща, най-обикновена целувка за довиждане. Обаче той я прегърна толкова силно, че дълго не можа да си поеме дъх и усмивката се върна на лицето ѝ. — Добре дошла в семейство Брадли.

— Благодаря. — Прииска ѝ се да отвърне на прегръдката му, просто да обгърне шията му с ръце и да вдъхне от ароматния му одеколон за след бръснене, който надуши преди това. Ала се почувства неудобно и скръсти ръце. — Надявам се, че ще дойдете отново. Може би другата седмица, някой ден на вечеря, когато вече ще съм открила кое къде седи.

— О, тя можела и да готви! — Клиф щипна Лора по бузата. — Добра работа си свършил, Гейб.

Когато те си тръгнаха, Лора остана в антрето, като замислена потъркваше бузата си с показалец.

— Те са много мили хора.

— Да, и аз винаги съм бил на същото мнение.

Гласът му все още звучеше язвително. Тя замълча смирено и го погледна.

— Дължа ти извинение.

— Забрави за това. — Той се запъти към библиотеката. Изведнъж се спря и се обърна. Проклет да бъде, ако забравеше да ѝ го каже. — Допускаш ли, че съм способен да ги излъжа и да не им кажа истината за Майкъл? Или може би, че ми се налага да ги излъжа?

Тя прие яростта му, без да се опълчи.

— Да.

Той понечи да ѝ отвърне. Гневът му го изгаряше. Отговорът ѝ го накара да замълчи.

— Е, поне не го увърташ.

— Така мислех и се радвам, че съм сбъркала. Майка ти беше много мила с мен, а баща ти...

— Какво баща ми?

Той ме прегърна, ѝ се прииска да му отговори, но не ѝ се вярваше, че ще разбере, колко много означава този жест за нея.

— Той толкова много си прилича с теб. Ще направя всичко възможно да не ги разочаровам. Нито тях, нито теб.

— Най-добре ще постъпиш, ако не разочароваш себе си. — Гейб прокара пръсти през косата си. Тя падаше на големи разчорлени къдрици. Лора го харесваше така най-много. — По дяволите, Лора, ти не си на съд тук. Ти си моята съпруга, а това е твой дом и за добро или лошо, всички от фамилията Брадли са твоето семейство.

— Ще трябва да ми дадеш време да свикна — каза тя тихичко. — Семействата, в които съм била, са се отнасяли пренебрежително към мен. Но това е вече минало. — Тя тръгна по стълбата към горния етаж. Обърна се и извика през рамо. — И да знаеш, че ще боядисам стаята на Майкъл сама.

Без да знае дали да се смее или да плаче, Гейб остана в подножието на стълбата, загледан след нея.

СЕДМА ГЛАВА

Лора боядисваше перваза на пода покрай стената с лъскава бяла боя. В другата си ръка държеше парче картон, с който пазеше да не изцапа вече боядисаните в жълто стени.

На пода, в далечния ъгъл свиреше портативно радио, нагласено на музикална станция, по която в момента изпълняваха някакъв бурен рок. Беше намалила звука, за да може да чуе, когато Майкъл се събуди. Радиото беше същото от хижата, което Гейб държеше на плота в кухнята.

Лора не знаеше на какво да се радва повече — на бързо напредващия ремонт в детската стая или на лекотата, с която вече можеше да се навежда и да кляка. Дори използва част от спестените пари, които си беше отделила за разходи в болницата, за да си купи два чифта работни панталони с предишните си размери. На талията все още ѝ стягаха, но Лора бе оптимистка.

Надяваше се, че по същия лесен начин ще се оправят и останалите неща в живота ѝ.

Гейб продължаваше да ѝ се сърди. С отработено движение тя натопи четката в кофата с боя. Неговият характер беше малко странен. Имаше склонност да изпада в разни настроения. Той разбира се, не се и опитваше да ги отрича или да ги прикрива. Истината бе, че тя сгреша, като не му се довери докрай. Затова и му се извини. Не можеше да си позволи да се терзае от неговата постоянна хладина. Но ето, че се тормозеше.

Тук те се бяха отчуждили един от друг, нещо, което в малката хижа в Колорадо никога нямаше да се случи. Не беше заради къщата, въпреки че тя продължаваше да търси вината в нея заради размера и разкоша ѝ. Преди ограниченото пространство ги караше да си делят всичко, да се сближат, да бъдат зависими един от друг. За Лора зависимостта се бе превърнала в нещо важно, дори и тя да се изразяваше само в чаша горещо кафе в подходящото време. Сега, като изключим отговорностите ѝ около Майкъл, тя нямаше почти никаква

друга работа. Двамата с Гейб можеха да прекарат цели часове под един и същи покрив, без да разберат, че другият изобщо съществува.

Разликата не беше в повечето прозорци, врати и килими. Беше много по-просто — разликата се криеше в самите тях. Тя все още бе онази Лора Малоун, която беше от бедняшко потекло и цял живот се местеше от къща в къща, без да получи възможността наистина да заживее в нея. Същата жена, която попадеше от семейство в семейство, без да може да почувства принадлежността си към фамилията.

А той бе... Усмивката ѝ се изпълни с копнеж. Той бе Гейбриъл Брадли — мъжът, който бе получил своето място в обществото още с раждането си. Мъжът, който никога нямаше да се събуди и да се запита, дали би могъл да остане на същото място до утре.

Единственото, което тя пожелаваше на Майкъл, бе това. Парите, името, голямата просторна къща с огромните тераси нямаха значение. Само обвързаността с други хора бе от значение. И понеже тя толкова силно мечтаеше за истинско семейство, бе твърдо решена да го даде на Майкъл. За себе си искаше отчасти същото, но не с когото и да било, а само с Гейб.

Малкото случаи, когато се събираха бе щом станеше въпрос за Майкъл. Тя сви устни. Гейб обичаше бебето. Съмнение не можеше да има. Личеше си, когато той присядаше до люлката на земята или внезапно влизаше в стаята в три часа сутринта. Това бе един мъж, способен да дари силна любов и той я даряваше на Майкъл, без да се поколебае. Отнасяше се с интерес към бебето, то го вълнуваше, бе нежен и искаше да взема участие в неговото отглеждане. Във всичко свързано с Майкъл.

Ставаше напечено, щом трябваше да свършат нещо двамата заедно, само двамата.

Не се докосваха. Въпреки че живееха в една къща и спяха в едно легло. Само в много редки случаи допирът бе напълно неангажиращ, в резултат на ежедневното общуване. Като семейство те излизаха, за да избират нещата за Майкъл — детското креватче, плота за повиване, както и другите вещи, необходими за обзавеждането на детската стая: одеялата, чаршафите, плюшените играчки, на които със сигурност Майкъл нямаше да обърне внимание поне през следващите няколко месеца. Дискусиите им за подбора на подходящо високо столче за

хранене бяха необременяващи и дори приятни. Лора никога не бе предполагала, че ще може да даде толкова много на детето си.

Но когато се прибираха обратно в къщи, напрежението се завръщаше.

Ама че съм глупачка, си помисли Лора. Получаваше дом, грижи и закрила, и най-вече мил и любящ баща на сина си. По-рано надеждата за нещо повече винаги я бе водила до разочарования.

Лора все още се надяваше, че той пак ще ѝ се усмихне — на нея, не на майката на Майкъл и не на обекта за рисуване.

Може би от друга страна бе по-добре отношенията им да останат такива, каквито са — на добри приятели с общи интереси. Не знаеше как ще реагира, когато дойдеше времето той да погледне на нея като на жена. А времето неизбежно щеше да дойде, той носеше желанието в себе си. Освен това бе мъж в разцвета на силите си, мъж, който не би се съгласил да дели половинчато леглото с жена си.

Нейният опит в секса я бе научил, че мъжете настояват, а жените се подчиняват. Той не бе длъжен да я обича, да има нужда от нея, нито да го интересува дали тя го желае. Господи, никой не знаеше по-добре от нея колко малко взаимност, колко малко вълнение може да има в съпружеското легло. А мъж като Гейб можеше да има много изисквания и тъй като тя го обичаше, щеше да му даде желаното. Тогава цикълът, който тя успя най-накрая да прекъсне, щеше да започне наново.

Гейб я наблюдаваше от антрето. Нещо не беше наред, никак не беше наред. По лицето ѝ се четеше безпокойство, можеше да го види и в стойката ѝ. Като че ли откакто бяха дошли, колкото повече време минаваше, толкова по-напрегната ставаше тя. Умело го прикриваше, но то си беше само преструвка.

Това го вбесяваше и колкото повече се опитваше да се владее, толкова повече се ядосваше. Откакто първия ден ѝ повиши тон, успяваше да потиска гнева си, но тя сякаш непрекъснато едва се сдържаше да не избухне.

Той ѝ бе предоставил независимостта, от която всеки човек има нужда, но това го изтезаваше неимоверно. Необходимостта да спи с нея в едно легло, да я усеща как нощно време се обръща към него и единственото, което ги разделя от пълния допир да бъде ефирната материя на нейната нощница, придаде нов смисъл на думата безсъние.

Посред нощ ходеше да рисува. През деня прекарваше по-голямата част от времето си в ателието или в галерията, все на места, където нямаше да бъде подложен на изкушението да желае нещо повече от това, което така и така му принадлежеше.

Как би могъл да желае повече, след като тя все още бе толкова крехка — физически и емоционално. Какъвто и егоист да е бил винаги или по-скоро за какъвто се смяташе, той не можеше просто ей така да се облагодетелства за нейна сметка. Не можеше и да си позволи да я изплаши, като я остави да разбере колко отчаяно и силно я желае.

И въпреки това у нея имаше страст. Тъмна и избухлива страст. Виждаше я в очите ѝ. Тя го желаше не по-малко. Но не бе сигурен, дали някой от тях двамата осъзнава докъде може да ги доведе взаимното им желание.

Той можеше да чака. Знаеше, че тялото ѝ се нуждае от време, за да се възстанови. Щеше да ѝ го предостави. Но се страхуваше, че няма да успее да изчака и времето, докато душата ѝ се пречисти.

Искаше му се да отиде при нея, да седне на земята и да зарови ръце в косата ѝ. Искаше да ѝ даде вяра. Нямаше, обаче никаква представа как да стане това и какви думи да използва. Вместо това, той си пхна ръцете в джобовете.

— Докъде стигна?

Лора се сепна и изля боя върху ръката си. Обърна се и приседна на пети.

— Не съм те чула кога си влязъл.

— Недей да ставаш, знаеш ли каква си картинка? — Той стигна до средата на стаята и огледа слънчевите стени, преди да сведе поглед към нея. Беше обута в чифт стари негови дънки. Беше ги пристегнала на кръста си с въже за пране. Облякла бе и негова блуза, която висеше над бедрата ѝ с разпорен подгъв.

— Тези дрехи май са мои?

— Мислех, че няма да имаш нищо против. — Тя взе едно парцалче, за да избърше ръката си. — По пръските от боя разбирах, че панталонът вече е влизал в подобна употреба.

— Очевидно не намираш разлика между рисуване и — посочвайки с небрежен жест стените — боядисване.

Тъкмо да започне с извиненията и видя, че той се шегуваше. Онова му лошо настроение може би бе отминало. Вероятно бяха

отново приятели.

— Съвсем не. Само се надявах твоите панталони да ми дадат малко от твоето вдъхновение.

— Можеше да се обърнеш към източника.

Тя остави четката върху отворената кутия боя. През тялото ѝ премина чувство на облекчение. Без да подозира, Гейб бе избрал най-подходящите думи, с които ѝ вдъхна увереност.

— Никога не бих допуснала, че прославеният Гейбриъл Бродли ще принизи гениалността си дотам, да боядисва первази на стени.

Колко лесно изглеждаше всичко, когато тя се отпуснаше както сега, без капка напрежение и със закачливи пламъчета в очите.

— Очевидно конкуренцията те плаши.

Тя се усмихна малко неуверено. Не беше я поглеждал така от доста време. А когато той клекна на земята до нея, тя се дръпна и отново застана на колена.

— О, Гейб, недей. Целият ще се изцапаш, а си толкова хубаво облечен!

Той вече бе взел четката в ръката си.

— Наистина ли?

— Да. — Тя се опита да изкопчи четката от ръката му, но той не ѝ я даде. — Когато ходиш в галерията винаги си толкова елегантен.

— Боже господи. — Неподправеното отвращение, което се изписа на лицето му я разсмя.

— Наистина е така. — Тя потисна желанието си да отметне косата от челото му. — Доста по-различно е от небрежния вид на изпаднал клошар, който имаше в хижата в Колорадо, но и тогава беше много хубав.

Гейб не знаеше да се засмее ли или да ѝ отвърне с някаква иронична забележка.

— Изпаднал клошар, значи.

— Точно така. Панталоните ти от рипсено кадифе и пуловерите, невчесаната коса, небръснатото лице. Джефри ще умре от удоволствие, ако можеше да те снима с брадвата в ръка... — Тя се бе вторачила в него и си го представяше, така както изглеждаше тогава. Внезапно се усети, че ръката ѝ все още държеше неговата, хванала дръжката на четката. Докато я отместваше с усилие, направи опит да си припомни, какво точно искаше да му каже. — Сега не си облечен за работа. Аз, от

своя страна, бях достатъчно дълго в модния бизнес, за да мога да различавам скъпите платове. Тези панталони са ленени и ще ги съсипеш.

Той много добре разбираше откъде се яви внезапната ѝ напрегнатост. Познат му бе и този поглед. Не направи нищо. Само вдигна вежди.

— Да не намекваш, че съм мърляв?

— Само, когато рисуваш.

— Търколило се гърнето, намерило си похлупака — измърмори той, като не обърна внимание на нейното трепване, когато прокара пръст по бузата ѝ. Задържа го там, за да обърне внимание на думите си.

Лора сбърчи нос, като видя бялата боя по пръста му. Опита се да не обръща внимание на огъня, който пламна в нея от допира му.

— Аз не съм човек на изкуството. — С парцалчето в едната ръка, тя го хвана с другата за китката, за да почисти боята от пръста му.

Какви красиви ръце има, си помисли. Представи си усещането, когато те се плъзгат по тялото ѝ, бавно, нежно. Да я милват и гаят, така, както само един мъж може да го прави, когато много държи и обича жената под кожата, която докосва. Тези нейни помисли я накараха да овлажни устните си, щом като погледът ѝ срещна неговия.

Тя изпусна парцалчето и двамата клекнаха заедно, защото все още държеше ръката му в своята. Усети пулсът му, който биеше като чук. В очите му видя това, което той не ѝ позволяваше да зърне с дни. Желание, чисто и просто. Без да се притеснява тя наведе към него. Парцалът отново падна от ръката ѝ.

И тогава бебето се заплака.

Двамата се сащисаха като деца, уловени да бъркат в буркана със сладко.

— Сигурно е гладен и напишкан — въздъхна Лора, докато се изправяше.

Гейб я хвана за ръката.

— След като оправяш Майкъл бих желал да се върнеш тук.

Тревогата и силният копнеж се преплетоха и това я смути.

— Добре. А за бъркотията тук не се притеснявай. Ще я оправя по-късно.

Остана повече от час с Майкъл и беше малко разочарована, че Гейб не дойде с нея, както обикновено правеше, за да го погушка, преди да заспи. Това бяха най-прекрасните им мигове заедно. Тогава бяха едно семейство. Докато подпъхваше завивките около Майкъл, тя си даде сметка, че не може да изисква от Гейб да посвещава всяка минута от свободното си време на нея и сина ѝ.

Спокойна, че бебето е нахранено и подсушено тя го остави, за да отиде в банята да се поосвежи. След като изми боята от лицето си, тя видя отражението си в отсрещната огледална стена от глава до пети. Не изглеждаше особено привлекателна в торбестите мъжки дрехи и с коса, вързана на конска опашка. Въпреки това там, в детската стая Гейб за миг се почувства привлечен от нея.

Това ли искаше тя?

Откъде можеше да знае какво точно иска? Захлупи с ръце лицето си и се опита да сложи ред в мислите и чувствата си. Обърканост и още нещо. За миг си представи какво ли ще бъде, ако изцяло се отдаде на Гейб, ако се люби с него. В следващия миг си припомни, как се случваше това преди, когато любовта нямаше нищо общо с усещанията.

Не беше редно постоянно да се оставя спомените да ѝ пречат. Смяташе се за прекалено крехка. Или по-скоро ѝ се искаше да е такава. Вече бе посещавала достатъчно терапевтични курсове, бе говорила с жени в подобно положение, бе получила съветите на психоаналитиците. И понеже постоянно ѝ се налагаше да бяга, не бе имала възможността да остане в някоя група за по-дълго време, но въпреки това срещите ѝ бяха помогнали. Самият факт, че не е единствената жена, с която са се случили подобни трагични събития и знанието, че други жени са се справили и са обърнали живота си в правилната посока, ѝ даваше увереност и сили да продължи напред.

Тя знаеше, че това, което се бе случило с нея е резултат на действията на извратения ѝ бивш съпруг и на нейната собствена неувереност. Но едно беше да го осъзнаваш и съвсем друго да го приемеш и да погледнеш напред, да рискуваш със следващата връзка.

Искаше да бъде нормална. Твърдо бе решила да стане нормална. Това бе основният повик от всички сеанси по различните градове, на които бе присъствала. Успоредно със страха, яростта и отвращението

от самата себе си у нея бушуваше неустоимото желание да се превърне отново в една нормална жена.

В действителност се оказа, че е невъобразимо трудно да направи тази стъпка, невероятно плашещата стъпка от миналото към бъдещето. Но тя можеше да я направи, продължаваше да се самоубеждава Лора, докато се взираше в отражението на собствените си очи. С Гейб и чувствата си към него тя имаше тази възможност. Стига да имаше смелостта да се възползва от нея.

Откъде да разбере колко близки можеха да бъдат, колко много можеха да означават един за друг, когато тя не позволяваше да се стигне до интимност между тях.

Лора прехапа долната си устна и се обърна да огледа луксозната баня. Беше голяма колкото стаите, в които бе живяла през целия си живот. Блестящо бяла и чиста, тя предлагаше разкош и човек изпитваше удоволствие да бъде в нея. Можеше да се потопи в топлата и обилна вода във ваната и да остане там, докато кожата ѝ не се размекне и порозовее. Лора още пазеше едно шише от скъпите си парфюми, френски и предизвикателен. Джефри ѝ го бе купил от Париж. Можеше да си сложи малко върху влажната кожа, така че да се просмуче в порите ѝ. И тогава можеше да... Какво?

Тя нямаше никакви хубави женствени дрехи. Единствените неща, с които разполагаше, бе купила от евтините магазини за дрехи втора употреба по време на дългите месеци бягство. И това бяха главно дрехи за бъдещи майки, без да се броят двата чифта работни панталони и няколкото памучни блузи.

И какво от това, дори и да имаше цял гардероб дантелено бельо. Пак нямаше да знае какво да направи или да каже. От толкова отдавна не гледаше на себе си като на жена. Може би и никога не бе го правила. Най-добре щеше да бъде, ако успее да поднови предишното си приятелство с Гейб, преди да се стигне до някаква по-дълбока интимност.

Ако това, разбира се е нещото, което той иска. Което и тя иска.

Обърна гръб на огледалото и тръгна да го търси.

Изненадата ѝ едва ли можеше да бъде по-голяма, когато влезе в детската стая и завари всичко завършено. Кутиите с боя бяха затворени и четките измити. Гейб сгъваше накупаната кърпа.

— Приключил си сам стаята? — смогна тя да пророни.

— Явно успех, без да разруша нищо.

— Станало е много хубаво. Точно както си го представях. — Лора застана в средата и започна мислено да подрежда мебелите. — Трябва да сложим бели пердета, пердетата на точки ми се струват помичешки.

— Не мога да преценя, но щом така казваш. Тук е достатъчно топло и затова съм оставил прозорците отворени. — Гейб метна парцалчето на сгъваемата стълба. — Не ми се ще да доведем Майкъл тук, докато боята не се е измирисала.

— Прав си — съгласи се тя с него и се почуди дали люлката ще се побере между двата прозореца.

— Сега, когато сме готови със стаята, искам да ти дам нещо. Подарък за Деня на майката, малко на патерица.

— Е, нали ми подари цветя вече.

От джоба си той извади малка кутийка.

— Тогава нямахме времето и някак си не беше подходящо за нещо повече. Ако си спомняш, живеехме с постоянно стегнати куфари и прекарвахме повечето време в болницата. Освен това цветята бяха от Майкъл. А това е от мен.

Това бе нещо по-различно. По-интимно. Тя отново осъзна, че той силно я привлича и че тя инстинктивно се отдръпва.

— Не е задължително да ми даваш каквото и да било.

Познатата му нервност го облада. С усилия успя да я потисне.

— Ще трябва да се научиш да приемаш подаръците по-благосклонно.

Той беше прав. От нейна страна не беше редно да продължава да го сравнява с Тони, който бе толкова небрежен и въпреки това разточителен в подаръците си. А тези подаръци означаваха толкова малко за нея.

— Благодаря ти. — Тя пое кутията, отвори я и се вцепени.

Сгушен в кадифеното гнездо, пръстенът приличаше на огнен кръг, набразден с диаманти, които блестяха на фона на златото. Инстинктивно прокара пръст по овала му и се озадачи колко е студен.

— Много е хубав. Направо е великолепен, но...

— Нали трябва да има и такъв пръстен.

— Но това е сватбен пръстен, а аз си имам вече един.

Той хвана ръката ѝ, за да огледа безименния пръст.

— Изненадан съм, че пръста ти не е изсъхнал и паднал досега от носенето на подобно нещо.

— Няма му нищо — отвърна тя, като се опита да измъкне ръката си.

— Толкова ли си сантиментална, ангел мой. — Въпреки че гласът му бе нежен, ръката му бе здраво хванала нейната. Сега беше моментът да разбере нещо повече за чувствата ѝ към него. — Наистина ли си толкова привързана към някакво мъничко кръгче метал?

— Досега то ни беше напълно достатъчно. Нямам нужда от нищо друго.

— Този пръстен беше временно решение. Не те карам да го метнеш от прозореца, а само да бъдеш малко по-практична. Ако не си свиваше пръста постоянно, досега отдавна да си го загубила.

— Мога да го стесня.

— Както искаш. — Той го махна от пръста ѝ, за да сложи диамантения. — Просто имай две халки. — Когато ѝ подаде в другата ръка старата халка, Лора здраво я стисна в шепата си. — Новият пръстен носи същото значение.

— Много е красив — и въпреки това сложи стария на показалеца на другата ръка, където ѝ пасваше по-добре. — Благодаря ти, Гейб.

— Вече се разбрахме по въпроса с благодарностите.

Не бе нужно да ѝ го напомня. Спомените я връхлетяха, когато той я взе в обятията си. Чувствата се разбушуваха още по-силно, когато я целуна. Устните му бяха топли, настойчиви и загатваха колко силно е желанието му. При все че ръцете му бяха нежно сключени около нея, а докосването му бе леко и изискваше огромни усилия да се владее, тя усети какъв вулкан се надига у него — едва удържим и тлеещ.

И като че ли за да го успокои, тя се облегна на него и го погали по бузата. В знак на разбиране, на съгласие.

Докосването ѝ дръпна спусъка на нарастващата необходимост у него и ръцете му се вкопчиха в нея, а устните му нахлуха между нейните. Тя му отвърна със стон, който едва ли стигна до ушите му и с потрепване, което той едва ли усети. Напрегнат и жаден, той се превърна в нейна жертва и в жертва на собствените си желания.

И преди му се бе случвало да пожелава някоя жена, и мимолетно, и отчаяно, и във всички други степени в смисъла на тези две понятия.

Тогава защо сега имаше чувството, че никога не е изпитвал подобни чувства? И преди е вземал в прегръдките си други жени, добре познаваше тяхната податливост и бе вкусил от тяхната сладост. Но никога не бе срещал мекота и сладост като Лорината.

Устните му поеа дългото и бавно пътешествие по нейното лице, покрай брадичката ѝ, по врата ѝ, поглъщайки всеки сантиметър от нея. Дългите му и умели ръце се плъзнаха под блузата ѝ, а после забродиха нагоре. Първоначално изваяната линия на гърба ѝ го задоволи. Гладката ѝ кожа и тръпките, които предизвикваше бяха всичко, което искаше. Но после желанието му да докосва, да притежава стана неудържимо. И когато устните му отново намериха нейните, той плъзна дланта си отпред и настоятелно обхвана гърдите ѝ.

Първоначалното докосване я накара да затаи дъх. Пое си въздух на малки откъслечни вдишвания, а ги изпусна с дълга трепетна въздишка. Откъде можеше да знае, дори и заслепена от любовта си към него, колко отчаяно се нуждае да усеща ръцете му върху тялото си. Това бе, което искаше — да бъде изцяло негова, по всякакъв начин. Объркаността, двоумението и страховете се изпариха. Когато я държеше в обятията си, спомените ѝ не дръзваха да я обсебват. Шепотът от миналото не можеше да я уязви. Имаше само него и обещанието за нов живот и трайна любов.

Коленете ѝ се подгъваха, така че тя притисна тялото си към неговото с нежния замисъл на подканата, толкова инстинктивен, че само той можа да го долови.

В стаята миришеше на боя. Беше много светло и слънчевите лъчи струяха през отворените прозорци. Беше пусто и тихо. Той си представи как я поваля на земята, как шеметно разсъблича дрехите ѝ, докато се опрат един о друг с голотата на телата си върху полирания дървен под. Виждаше се как я обладава в обляната от слънцето стая, докато и двамата се изтощят и се наситят един на друг.

С друга жена би постъпил точно така, без да го интересува къде или кога ще стане това, а още по-малко, по какъв начин. Но не и с Лора.

С усилие той се отдръпна от нея. Очите ѝ бяха замъглени. Устните ѝ бяха меки и сочни. С въздържаност, което не знаеше, че може да прояви, Гейб ругаеше наум.

— Имам неотложна работа.

Тя се рееше някъде, блуждаеше в мъглата, която бе толкова тънка и прозрачна, че не можеше да се види, а само да се усети. При тези думи, тя смутена пое по обратния път към реалността.

— Какво?

— Имам неотложна работа — повтори той, като се отдръпна внимателно от нея. Ненавиждаше се, че допусна нещата да стигнат толкова далече като знаеше, че тя е още физически прекалено крехка, за да може да понесе неговите напирани желания. — Ще бъда в студиото, ако имаш нужда от мен.

Ако имаше нужда от него? Лора чу заглушеното ехо от неговите отдалечаващи се стъпки. Не му ли показва само преди броени секунди, колко много се нуждае от него? Не е възможно да не го е усетил, да не го е разбрал. С въздишка тя се обърна и отиде до прозореца. Там приседна на малката, твърда седалка и се загледа през стъклото навън, към току-що разцъфналите цветя.

Къде грешеше? Какво бе това нещо у нея, което караше мъжете да я възприемат като предмет, който може да бъде привличан и отблъскван, когато си пожелаят? Прекалено слаба ли им се струваше или прекалено податлива? Обзе я гняв и инстинктивно сви ръцете си в юмруци. Не беше слаба, във всеки случай вече не бе слаба и като че ли бе минала цяла вечност, откакто за последен път се бе поддала на чувствата си. Вече не бе онова малко момиче, хванато в лъжа. Сега бе жена и майка със собствените си отговорности и амбиции.

Вероятно го обичаше. Не бе изключено този път любовта ѝ да е не по-малко неразумна. Сега обаче, нямаше да позволи да бъде използвана, нито пренебрегвана. Нямаше да позволи и да я моделират.

Лесно е да разправяш разни работи, реши Лора, като подпря брадичка върху сгънатите си колене. Доста по-сложно е да ги направиш. Трябваше да отиде при Гейб и да изясни позицията си. Тя хвърли бърз поглед към вратата и после пак се обърна към прозореца. Не ѝ стигаше смелост да го направи.

Това винаги я затрудняваше. Тя лесно можеше да прецени какво трябва да направи и какво не бива, но когато се стигнеше до действие, винаги предпочиташе пасивността. В живота си бе имала периоди, когато пасивността наистина ѝ бе помагала да се съхрани. Така бе, докато бракът ѝ с Тони не се разпадна окончателно. Тогава пристъпи

към действие или по-скоро започна да предприема някакви опити, но бе притисната и позволи да я накарат да се откаже от намеренията си.

Целият ѝ живот протече по този начин. Като дете нямаше избор. Нареждаха ѝ къде и с кого да живее и тя се подчиняваше. Всяко семейство си имаше свои правила и своя ценностна система. Тя бе принудена да се нагажда и да се съобразява. Сега си даде сметка, че е приличала на онези гумени кукли, които могат да се огъват и да се поставят във всякакви пози.

Твърде голяма част от това дете се бе съхранило в жената, докато самата тя не се сдоби с дете.

Единственото действие, което одобряваше в своя живот, бе закрилата, с която даряваше детето си. В това бе успяла, си помисли гордо Лора. Начинанието бе трудно и изтощително, но тя бе непоколебима. Дали пък в дългогодишното кротко подчинение е била затаена онази сила, която тя винаги бе желала да притежава? Сега трябваше да повярва в това и стига да успее, трябва да продължи да я развива.

Любовта ѝ към Гейб не означаваше, че ще седи безучастно, докато той взема решенията вместо нея. Бе настъпило времето да се изяснят нещата.

Тя стана, излезе от празната детска стая и се отправи към другия край на коридора. С всяка следваща стъпка увереността ѝ се изпаряваше малко по малко и тя трябваше да си я навакса отново. Когато стигна до вратата на ателието му, отново се поколеба и притисна ръце към гърдите си, където се бе загнездила собствената ѝ неувереност. Пое си дъх за последен път, отвори вратата и влезе в стаята.

Гейб стоеше до дългата редица прозорци с четка в ръка и работеше върху една незавършена картина, която Лора бе виждала подпряна на стената на хижата. Тя си я спомни. Представляваше зимен пейзаж, неприветлив и самотен, но същевременно привлекателен. Бялото, в съчетание със студените сини нотки и сребристите отблясъци, внушаваха усещане за предизвикателство.

Лора се зарадва. В момента се нуждаеше точно от предизвикателство.

Задълбочен в работата си, Гейб не я чу да влиза. Този път в картината нямаше разтърсващи тръпки, нито златни отблясъци, а само

тиха деликатност. Той добавяше детайлите съвсем леко, толкова отмерено и точно, че тя почти усети вятъра в картината.

— Гейб? — Учудващо бе каква смелост се изискваше, за да произнесе това име.

Той веднага спря да рисува и когато се обърна, на лицето му бе изписано явно недоволство. В тази къща не се проявяваше търпимост към натрапничеството. Докато живееше сам, не му се бе налагало да се съобразява с нищо.

— Какво има? — едва се отрони от устните му.

Гейб не остави четката и не се отдели от картината. Очевидно бе, че има твърдото намерение да продължи работата си в момента, в който тя се махне от там.

— Трябва да говоря с теб.

— Не търпи ли отлагане?

Тя бе готова да отстъпи, но от устата ѝ се отрони кратко и категорично „Не“. Остави вратата отворена, за да чуе ако бебето се разплаче, и застана в средата на стаята. Стомахът ѝ се сви на топка. Брадичката ѝ гордо се вирна нагоре.

— Дори и разговорът да търпи отлагане, аз не искам да чакам.

Гейб учудено повдигна вежди. През седмиците, в които живееха заедно, той нееднократно бе долавял тази нотка в гласа ѝ.

— Добре, но моля те, побързай, защото искам да свърша картината днес.

Твърдостта в гласа ѝ се върна толкова бързо, че самата тя се изненада.

— Ще го кажа с едно изречение. Ако ще бъда твоя жена, искам да се отнасяш с мен като с такава.

— Извинявай, не те разбрах?

Лора бе прекалено ядосана, за да забележи неговото учудване, и прекалено вбесена, за да си даде сметка, колко са неочаквани собствените ѝ думи.

— Не се извинявай, ти никога през живота си не си молил никого за извинение. Не ти и трябва. Правиш това, което ти е удобно. Ако ти е удобно да си учтив — ти можеш да бъдеш най-учтивият мъж, когото съм срещала. Ако ти е удобно да си арогантен, ти си най-арогантният.

Гейб остави четката с небрежен жест.

— Лора, ако в думите ти има някакъв скрит замисъл, то аз не мога да го доловя.

— Ти искаш ли ме или не?

Той само я наблюдаваше. Ако тя продължеше да стои там, в средата на стаята, огряна от слънчевата светлина, с тъмни и настоятелни очи и гордо вдигната, с леко зачервена брадичка, той щеше да капитулира.

— О, значи това било! — отвърна уверено Гейб.

— Първо ми казваш, че ме искаш, после не ми обръщаш внимание. Целуваш ме, а след това си тръгваш. — Тя прокара пръсти през косата си. Когато стигна до панделката, изведнъж я дръпна и косата ѝ се разпиля по раменете, светла и разрошена. — Съзнавам, че основната причина да сме женени е Майкъл, но въпреки това искам да знам къде е моето място. Дали ще бъда гостенка, постоянно насърчавана и след това отблъсквана, или ще бъда твоя съпруга?

— Ти си моя съпруга. — Сега вече и Гейб повиши тон и стана от стола. — Въпросът не е в това, че те избягвам, просто имам много работа за наваксване.

— Не работиш по двацет и четири часа в денонощието. А през нощта... — Увереността ѝ започна да се изпарява и последните думи ѝ струваха доста усилие. — Защо не искаш да се любиш с мен?

За щастие, той вече бе оставил четката настрана, иначе сигурно щеше да я строши на две.

— Ти какво очакваш, Лора? Представления по поръчка или да съм готов, щом щракнеш с пръсти?

По бузите ѝ изби червенина. Преди време от нея искаха точно това и мисълта, че той би могъл да допусне подобно нещо за нея, я накара да се засрами.

— Не, не исках да прозвучи така. Просто мислех, че е добре да знаеш как се чувствам. — Лора направи крачка назад и се обърна, за да си тръгне. — Ще те оставя да работиш.

— Лора! — Той предпочиташе гневът ѝ пред унижението, на което се бе подложила преди малко. Тръгна след нея.

— Не се извинявай.

— Добре. — В нея все още бушуваше огън и той не беше сигурен, че ще съумее да го потуши. — Ще ти дам просто едно почестно обяснение.

— Не е нужно. — Тя отново се запъти към вратата, но той успя да я улови за ръката и я обърна към себе си. Видя страхът, който бликаше от очите ѝ.

— По дяволите! Не ме гледай така! Никога не ме поглеждай по този начин. — Без сам да го осъзнава, пръстите му стегнаха обръча около китката ѝ. Едва когато тя примигна, той се усети и я пусна. — Няма тепърва да се променям заради теб. Ще крещя, когато ми се крещи и ще се карам, когато ми се кара. Но ще ти кажа нещо, което съм ти казвал и преди — никога не посягам на жени.

Страхът бе стегнал гърлото ѝ. Тя изчака за момент и едва тогава проговори.

— Не очаквам да се промениш заради мен. Нито аз бих се променила заради теб. Но дори и да можех да го направя, не знам какво очакваш от мен, Гейб. Знам само, че трябва да съм ти много благодарна.

— По дяволите благодарността!

— Трябва да съм ти благодарна — повтори тя, този път вече спокойно. — И съм. Но през последната година открих нещо за себе си. Никога няма да позволя да се превърна отново в нечия изтривалка. Дори и в твоя.

— Това ли мислиш, че искам от теб?

— Невъзможно ми е да разбере какво искаш, докато ти самият не го разбереш. — Бе стигнала дотук и бе твърдо решена да отиде докрай. — От самото начало ти поиска от мен да ти вярвам. А след всичко, през което преживяхме заедно, ти самият не си способен да ми повярваш. Ако изобщо някога успеем да накараме този брак да проработи, ще трябва да престанеш да гледаш на отношението си към мен като на благодеяние и да започнеш да ме възприемаш като човек.

— Ти изобщо нямаш представа как те възприемам.

— Може би наистина нямам. — Лора успя да се усмихне. — А може би ако разбере, ще бъде по-лесно и за двама ни. — Тя чу бебето да плаче и погледна към коридора. — Майкъл е нещо неспокоен днес. — Ще го взема. Не може да е огладнял толкова скоро.

— Почакай. — Щом като тя можеше да е откровена с него, защо и той да не ѝ каже направо всичко. Гейб я хвана за рамото, за да я задържи при себе си. — Мисля, че е време да изчистим това

недоразумение. Все още не съм се любил с теб, не защото не те желая, а понеже още е прекалено рано за това.

— Прекалено рано?

— За теб.

Тя поклати отрицателно глава. Тогава разбра какво имаше предвид той.

— Гейб, Майкъл е на повече от месец.

— Знам колко е голям. Бях там, когато се роди. — Тя понечи да отговори, но той ѝ направи знак да замълчи. — По дяволите, Лора, видях през какво премина, колко ти беше трудно. Затова каквото и да чувствам към теб, каквито и желаниа да имам, не мога да си позволя да направя каквото и да било, без да съм сигурен, че си напълно възстановена.

— Та аз родих само едно бебе. Не съм болна от някаква неизличима болест. — Лора въздъхна и си даде сметка, че не се чувства нито угнетена, нито озадачена. По-скоро изпитваше удоволствие. Рядкото и прекрасно удоволствие да знае, че някой се интересува от състоянието ѝ. — Чувствам се добре. Всъщност, чувствам се прекрасно. В интерес на истината едва ли някога съм се чувствала по-добре.

— Няма значение как се чувстваш. Ти съвсем скоро роди и от това, което съм чел по този въпрос...

— Чел си за тези неща?

Думите ѝ леко го смутиха. Широко отворените ѝ очи и искрицата веселост в тях.

— Нямам намерение да те докосна, докато не се уверя, че си се възстановила напълно.

— Какво искаш? Медицинско удостоверение и лекарско разрешение ли?

— Повече или по-малко... — Той я докосна по бузата. — Ще отида да видя Майкъл.

Той я остави права в средата на стаята в пълно недоумение дали това, което изпитва в момента е гняв, почуда или задоволство. Единственото, в което бе убедена, бяха собствените ѝ чувства, а те всички бяха за Гейб.

ОСМА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, колко бързо расте Майкъл. — С чувството на истинска баба, но и с порядъчно загладена нова прическа Аманда седна с бебето в скута си на изваяния дървен люлеещ се стол в току-що обзаведената детска стая на Майкъл.

— Той навакса много бързо за недоносено бебе. — Все още не напълно сигурна в чувствата, които хранеше към свекърва си, Лора продължи да сгъва изпраните мънички бебешки дрешки. — Днес на консултацията лекарят каза, че Майкъл е здрав като вол. — Тя допря до бузата си меката пижама на бебето, която бе почти толкова мека, колкото кожата на сина ѝ. Исках да ти благодаря, че ми препоръча доктор Слоун. Тя е прекрасна.

— Това е добре, но на мен никак не ми е необходимо педиатър да ми казва, че бебето е здраво, то си личи. Погледни само колко силно стиска с ръчичките си. — Аманда тържествуваше, че Майкъл се държи за пръстите ѝ, но щом се опита да суче от сапфира на пръстена ѝ, тя веднага го сложи да легне. — Знаеш ли, че той има твоите очи?

— Така ли? — Поласкана, Лора се приближи и застана над тях. Бебето миришеше на бебешка пудра, а Аманда на френски парфюм. — Все още е прекалено рано да се каже, но наистина се надявам да прилича на мен.

— Без съмнение. — Аманда продължи да люлее бебето, докато наблюдаваше снаха си. — А какво стана с твоя преглед? Как си?

— Чувствам се идеално. — Лора се замисли за листа хартия, който бе тикнала в горното чекмедже на скрина.

— Изглеждаш ми леко уморена. — В тона ѝ нямаше и следа от съчувствие, по-скоро тя отбелязваше един факт. — Още нищо ли не си предприела по въпроса с допълнителната помощ тук в къщи?

Гръбнакът на Лора автоматически се изпъна.

— Нямам нужда от помощ.

— Но това, разбира се, е абсурдно. С тази голяма къща и новороденото бебе, а и при наличието на такъв взискателен съпруг,

можеш да си позволиш всичката помощ, която може да се намери на света, за да се облекчиш. — Майкъл започна да гука, с което окончателно разтопи Аманда. — Хайде, слънчице, говори на баба. Каж ми, да, точно така е, както казваш. — Бебето отвърна с още по-силно гукане. — Слушай, сега ще ти кажа нещо. Съвсем скоро ще можеш да ни разказваш дълги истории за себе си. Само внимавай, защото едно от първите неща, които ще кажеш, трябва да бъде „Баба ми е прекрасна“. Ето го най-доброто момче. — И преди да погледне към Лора, Аманда го целуна по челцето. — Трябва да ти кажа, че младият левент май е за подсушаване и че с огромно удоволствие ще предоставя тази работа на теб. — С присъщата на бабите гордост, Аманда подаде подмокреното бебе на Лора. Тя остана на люлеещия се стол и след като Лора пое Майкъл.

Искаше ѝ се да си поговорят за още много неща. Аманда бе свикнала да оповестява на всеослушание вижданията си и ако има нужда, да се налага с аргументите си на всеки, който ѝ се мернеше пред очите. Усилията, които полагаше да се въздържи ѝ струваха доста, но през последните няколко седмици бе чула достатъчно неща за семейство Игълтън и за живота на Лора при тях. С голяма доза предпазливост тя подхвана нова тактика.

— Гейб прекарва доста време в галерията.

— Да. И мисля, че всеки момент ще реши да направи нова самостоятелна изложба. — При тези думи Лора като влюбено момиче се наведе да подуши вратлето на Майкъл.

— Ходила ли си там?

— В галерията ли? Не, не съм.

Аманда забарабани със заобления си, коралов на цвят маникюр по страничните облегалки на стола.

— Мислех, че работата на Гейбриъл те интересува.

— Разбира се, че ме интересува. — Тя повдигна Майкъл над главата си, а той започна да се смее и да гука. — Просто не смятам, че е разумно да водя Майкъл там и да го отвличам от работата му.

На върха на езика ѝ бе да припомни на Лора, че Майкъл си има дядо и баба, които ще се радват да се погрижат за него няколко часа самостоятелно. Аманда отново потисна порива си.

— Сигурна съм, че Гейб няма да има нищо против. Той е толкова привързан към бебето.

— Да, така е. — Лора стегна връзките на светлосините обувчици на Майкъл. — Но също така знам, че Гейб има нужда от достатъчно свободно време, за да организира добре работата си и да се погрижи за кариерата си. — Тя подаде на сина си мъничко плюшено зайче, което той веднага завря радостно в устата си. — Имаш ли случайно някаква представа, защо Гейб толкова дълго време се колебае дали да направи изложба?

— Не си ли го питала?

— Не, аз... Не исках да го притискам да говори за това.

— Именно малко натиск не би му се отразил зле.

Учудена, Лора се обърна към свекърва си.

— Защо?

— Защото има нещо общо с Майкъл. Синът ми Майкъл. Но за останалото по-добре питай самия Гейб.

— Те бяха ли близки?

— Да. — Аманда се усмихна. — Бяха много близки, въпреки че бяха невероятно различни. Гейб се съсипа, когато Майкъл загина. Дълбоко вярвам, че времето, което той прекара в планината, му е помогнало да се върне към изкуството. Също така вярвам, че ти и детето му помогнахте да намери отново сърцето си.

— Ако това е така, радвам се, че съм му помогнала. Той ми подаде ръка в такъв труден момент и никога няма да мога да му се отплатя за стореното.

Аманда погледна Лора укорително.

— Отплащането не е тема за обсъждане между съпруг и съпруга.

— Вероятно не е.

— Ти щастлива ли си с него?

За миг Лора замръзна, но положи бебето в люлката, като нагласи музикалната му играчка така, че то да може да я достига и рита.

— Разбира се, че съм щастлива, защо да не съм?

— Именно това бе следващият ми въпрос.

— Щастлива съм, много съм щастлива. — Тя продължи да сгъва бебешките дрехи. — Много мило от твоя страна, че дойде да ме видиш, Аманда. Знаем колко натоварен е графикът ти през деня.

— Недей да си мислиш, че можеш просто ей така вежливо да ми посочиш вратата, преди да съм решила, че е време да си тръгна.

Лора се обърна към Аманда и видя, че на устните ѝ е изписана лека закачлива усмивка. Лошите обноски ѝ бяха достатъчно непривични, за да я накарат да избухне.

— Извинявай.

— Не се извинявай. Не очаквам от теб да се чувстваш удобно в моята компания. Да ти кажа честно, самата аз не съм убедена все още, че се чувствам удобно в твоята.

Малко по-спокойна, Лора се усмихна в отговор.

— Сигурна съм, че на теб ти е удобно във всякакви компании. Дори ти завиждам за тази ти черта. Извинявай.

Аманда отхвърли извинението и стана да се разходи из стаята. Тя харесваше промените, направени от снаха ѝ. Помещението се бе превърнало в светло и събуждащо радостни чувства място. Не беше прекалено луксозна, а съвсем обикновена, традиционна детска стая, която много ѝ напомняше на детската стая, която самата тя бе подредила преди толкова много години за синовете си. В нея се носеше аромата на бебешка пудра и свежо бебешко бельо.

Прекрасно място, си помисли Аманда. Тя знаеше, че това, което се случи с нейния син е най-доброто, на което човек можеше да се надява за детето си. За нея бе очевидно, че Лора храни безрезервна любов към Гейб.

— Стаята е станала много кокетна. Всеки път, когато влизам тук си го мисля. — Тя потупа по главата еднометровия лилав мечок. — Но не можеш да се криеш тук вечно.

— Не разбирам, за какво намекваш. — А всъщност много добре разбираше.

— Каза, че никога не си идвала в Сан Франциско, а сега, когато си тук, да си отишла в някой музей или на театър? Разходи ли се покрай рибарското пристанище? Вози ли се на рикша? Разгледа ли китайския квартал? Направи ли нещо от това, което всеки новодошъл или турист би направил?

Сега, в своя защита Лора отвърна с хладен тон:

— Не, не съм. Тук съм едва от няколко седмици.

Аманда реши, че е време да спре с увъртанията и да заговори по същество.

— Нека за миг спрем и си поговорим като жена с жена. Абстрахирай се от факта, че съм майката на Гейб. Тук сме сами.

Каквото и да си кажем сега в тази стая, няма да излезе извън четирите ѝ стени.

Дланите на Лора започнаха да се потят. Избърса ги в крачолите на панталона си.

— Нямам представа какво искаш да чуеш.

— Каквото трябва да бъде казано. — Когато Лора запази мълчание, Аманда поклати глава и продължи. — Добре, тогава ще започна аз. Знам, че в живота си минала през някои отчайващи периоди, някои от тях са били направо трагични. Гейб ни запозна само в общи линии с нещата около теб, но аз узнах доста повече, защото знам към кого да се обърна и какво да го попитам. — Аманда праметна крак върху крак. Не ѝ убягна пламъкът в очите на Лора. — Изчакай да свърша. Тогава можеш да се чувстваш колкото си искаш засегната.

— Не съм засегната — отвърна Лора непоколебимо. — Но не виждам защо трябва да разискваме миналото.

— Докато не си в състояние да погледнеш право в лицето своето минало, не можеш да погледнеш и към бъдещето. — Аманда се опита да задържи тона си равен, но дори и нейната солидна фасада се разлюля от думите, които последваха. — Знам, че бившият ти съпруг, Тони Игълтън е издевателствал над теб. Знам също, че и родителите му са си затваряли очите за това, което може да се нарече чудовищно, дори криминално поведение спрямо теб. Сърцето ми се къса като се сетя, какво са ти сторили.

— Моля те. — Поклати глава и се задави. — Недей.

— Не позволяваш да проявя никакво съчувствие, дори и като жена към жена, така ли?

Лора отново отметна глава. Страхуваше се да го приеме. Нещо повече, даже да си признае, че се нуждае от съчувствие.

— Не мога да понасям спомените за онова време. Не мога да търпя и някой да ме съжалява.

— Съчувствието и съжалението са две напълно различни неща.

— Всичко това съм успяла да загърбя. То принадлежи към миналото. Сега съм друг, различен човек от това, което бях тогава.

— Няма как да се съглася с теб, защото не съм те познавала тогава. Но едно мога да кажа: всяка жена, която е успяла да отстоява позициите си през всичките изминали месеци, трябва да притежава

неизчерпаеми запаси от сили и решимост. Кажи ми, не е ли настъпило вече времето, да използваш тези си качества и да отвърнеш на удара?

— Вече съм го правила.

— Предприела си мерки, може би най-важните. Няма да споря, че дори и бягството изисква кураж и издръжливост. Но безспорно идва и времето, когато трябва да се заеме определена позиция.

Не бе ли си го повтаряла непрекъснато същото това нещо? Не се ли мразеше, именно защото само си го повтаряше? Тя погледна към сина си, който гукаше и се протягаше към шарените птички над главата си.

— И какво да направя? Да ида в съда или във вестниците, където да изкарам цялата помия най-вече и да дам повод да ни одумват всички?

— Ако е необходимо, да. — Тонът на гласа ѝ огласи с гордост всяко кътче на стаята. — Семейство Бродли не се страхува от скандали.

— Аз не съм...

— Но сега си — настоя Аманда. — Ти си Бродли, както и детето. Най-вече мисля за бъдещето на Майкъл, но не по-малко и за твоето. Има ли значение, какво си мислят хората и какво знаят за теб? Няма от какво да се срамуваш.

— Грешката ми е, че допуснах това да се случи — отвърна Лора в пристъп на затаен гняв. — И винаги ще се срамувам.

— Милото ми дете. — Без да може да се овладее, Аманда се изправи и прегърна Лора.

След първоначалния шок, Лора усети, че Аманда успява да я предразположи. Вероятно защото топлотата идваше от жена, но то бе достатъчно да разчупи защитната ѝ черупка, както никога досега.

Аманда я остави да се наплаче, тя дори поплака с нея. Фактът, че бе способна на такова нещо, бе далеч по-успокояващ от всички думи, които можеха да бъдат казани. Ръка за ръка, опрени една в друга те преминаха заедно през бурята от емоции. Връзката, която Лора никога не очакваше да възникне, се бе зародила в сълзи. Аманда все още обгръщаше раменете Лора с ръка, когато я отведе да седне на кушетката, покрита с пъстро раирано покривало.

— Това като че ли назряваше от известно време — каза тихо Аманда. Тя извади от джобчето на ризата си дантелена кърпичка и без никакво притеснение избърса очите си.

— Не знам. — Лора използва опакото на ръката си, за да избърше вече засъхващите сълзи. — Предполагам, че е така. Плачът не е нещото, от което имам нужда поне сега. Случва се само, когато поглеждам назад във времето и си припомням живота си.

— Сега, чуй ме внимателно — подхвана Аманда. Нямахте и следа от нежност в гласа ѝ. — Била си много млада и самотна и няма нищо, ама нищо, от което да се срамуваш. Един ден ти ще осъзнаеш това. Но засега е достатъчно да знаеш, че повече не си сама.

— Понякога толкова се ядосвам, като се сетя, че съм била използвана като удобно извинение, като боксова круша или като символ за добро обществено положение. — Лора се запита, как е възможно гневът да ѝ носи спокойствие и да смекчава болката. — Ако има нещо, което знам със сигурност то е, че никога няма да се върна назад, каквото и да ми струва това.

— Щом като гневът ти помага, бъди гневна.

— Но... този гняв, той е нещо много лично. — Тя погледна към люлката в другия край на стаята. — Той се явява, когато нещата опрат до Майкъл и знам, че те ще направят всичко възможно, за да ми го отнемат... Тогава се страхувам.

— Ще им се наложи да се разправят вече не само с теб, нали така?!

Лора се обърна. Лицето на Аманда излъчваше спокойствие и увереност. Очите ѝ блестяха. Ето откъде Гейб бе наследил това войнствено излъчване, си помисли Лора и усети, как я изпълва някакъв нов вид обич. Най-естественото нещо бе да се протегне и да я хване за ръката.

— Да, така е.

И двете чуха как вратата на долния етаж се отвори и затвори. Лора веднага взе да си бърше очите.

— Това трябва да е Гейб, който се връща от галерията. Не желая да ме вижда в този ми вид.

— Ще слеза долу и ще го задържа за малко. — Аманда погледна часовника си. — Имаш ли някакви планове за следобеда?

— Не, само да...

— Добре. Слез долу, след като се пооправиш.

След десет минути Лора се появи долу, за да завари притиснат в ъгъла Гейб с чаша сода в ръка.

— Ето, сега всичко е наред. — Аманда понагласи прическата си с лек жест, доволна от резултата от разговора. — Лора, ти готова ли си?

— Дали съм готова?

— Да. Обясних на Гейб, че ще отидем по магазините. Той е направо възхитен от перспективата за приема, който ще дам във ваша чест, следващата седмица.

Приемът явно е бил измислен, докато е слизала надолу по стълбата.

— По-скоро примирен — поправи той майка си с лека ирония. Усмивката му обаче се изпари, когато погледна към Лора. — Какво е станало?

— Нищо. — Глупаво бе да си мисли, че с едно измиване на лицето и малко грим ще скрие каквото и да било от него. — Двете с майка ти се разнежихме около Майкъл.

— Ако жена ти се нуждае от нещо, то е да излезе малко днес следобед. — Аманда стана и се наведе към Гейб да го целуне.

— Бих те смъмрила, че я държиш толкова дълго време затворена тук, но те обичам прекалено силно, за да го направя.

— Аз никога...

— Никога не съм я насърчавал да излиза — продължи майка му от негово име. — Така че, сега това зависи от мен. Хайде мила, вземи си чантата. Трябва да ти намерим някаква красива рокля за случай. Гейб, смятам, че Лора ще има нужда от твоите кредитни карти.

— О, да, моите. — Изведнъж се почувства като дърво, брулено от силен вятър. Бръкна в портфейла си, за да извади кредитните карти.

— Тия ще свършат работа. — Аманда взе две от картите и ги подаде на Лора. — Готова ли си?

— Добре. Аз... Да, готова съм — отвърна машинално тя. — Току-що нахраних Майкъл и му смених пелените. Не би трябвало да имаш никакви проблеми с него.

— Ще се справя — я увери Гейб, леко раздражен.

Първо на първо, той самият би я извел на пазар, ако бе пожелала. И второ, въпреки че не му се искаше да си признае, не се чувстваше особено уверен да остава сам с бебето.

Аманда прочете в очите на сина си какво му е на сърцето и го целуна отново.

— Дръж се добре и ние ще ти донесем подарък.

Той не можа да потисне усмивката си.

— Хайде, всички въвн — заповяда Гейб.

После сграбчи Лора все така развеселен и я целуна. Учуди се, когато тя отвърна толкова пламенно на прегръдката.

— Не я слушай ако те накара да си купиш разни дрехи с фльонги и финтифлюшки — пошепна ѝ той, — няма да ти отиват. Вземи си нещо, което да е в тон с очите ти.

— Ако не я пуснеш най-сетне, няма да можем да купим каквото и да било — каза Аманда сухо, но бе радостна да види, че синът ѝ наистина е влюбен в жена си.

Никой нямаше вина, че Майкъл избра точно този следобед да капризничи за постоянно внимание, нещо, което всички бебета понякога правят. Гейб го изведе на разходка, полюля го, подмени му пелените, говореше му, само дето не застава на глава, за да му угоди. От своя страна Майкъл гукаше, блещеше се хитро и се разплакваше жално всеки път, когато Гейб се опитваше да го сложи да легне. Правеше всичко друго, но не и да спи.

Накрая Гейб се отказа окончателно от намерението си да поработи през остатъка от деня и се отдаде изцяло на бебето. Яде пилешка кълка и прегледа вестника с Майкъл на ръце. И тъй като нямаше кой да му се подиграва, обсъди с бебето световната политика и някои от мачовете в националната лига, а през това време то издаваше нечленоразделни звуци и плюеше балончета.

Разходиха се из градината, след като Гейб откри една от детските шапчици, които Лора бе купила на Майкъл, за да го предпазва от пролетния бриз. Достави му неимоверно удоволствие като видя как бузките на бебето порозовяват и как заглежда с интерес и учудване какво става наоколо.

Гейб установи, че Майкъл има очите на Лора, след като старателно ги проучи. Същата форма, същият цвят, но без сенките, от които нейните очи изглеждаха тъжни, но и прелестни. Очите на Майкъл бяха ясни и недокоснати от тъгата.

Сетне го сложи в малката бебешка люлка. Първоначално бебето се разхленчи, но после реши да се примири със съдбата си. След като

го зави добре с одеялото, Гейб седна по турски на земята пред люлката и започна да се разтяга.

Жълтите нарциси бяха навирили жълто-белите си фунии нагоре. Перуниките пронизваха с розовите си цветове и екзотичност. Люляците, въпреки че все още не бяха разцъфнали напълно, излъчваха вече своя аромат. За пръв път след трагедията, която го бе сполетяла, Гейб намери покой. През цялата зима горе в планината той полека-лека бе започнал да се възстановява. Но едва тук, къщи, с пропукващата пролет около него, той можа да разбере и да приеме, че животът наистина продължава.

Гейб продължи да люшка бебето с розовите бузи и ясните очи и през цялото време ръчичките му се вдигаха и сваляха с ритъма на люлеенето. Мъничкото му личице вече се беше закръглило и добиваше свое собствено изражение. Крехкостта на новороденото се бе изпарила. Майкъл порастваше.

— Обичам те, Майкъл.

Тези думи той каза на оня Майкъл, които никога вече нямаше да види и на този, когото нежно люлееше пред себе си.

Тя нямаше намерението да отсъства толкова дълго, но хаотичните няколко часа, прекарани в размотаване по магазините ѝ напомни чувството, което имаше през краткия период от живота си, когато сама се грижеше за себе си и нямаше търпението да вкуси от всичко.

Един-два пъти се почувства гузна, че използва кредитните карти на Гейб така свободно. От друга страна с Аманда бе толкова лесно да се избират покупките. Сега тя бе Лора Бродли.

Лора имаше вродено чувство за съчетанията на цветовете и за хубавата линия, което се бе дооформило през времето, докато работеше като модел. Така че това, което избра не бе нито прекалено екстравагантно, нито натруфено. Тя с нескрито удоволствие отбелязваше, как Аманда поклаща глава одобрително, когато правеше своя избор.

Когато най-сетне застана пред входната врата на къщата с чантите и кутиите с покупки, Лора заключи, че днешният ден е бил крачка напред за нея. Може би тази крачка можеше да направи

впечатление само на някоя жена, но така или иначе тя я беше направила вече. Сега Лора отново пое живота си в свои ръце, дори и само като призна, че се нуждае от дрехи — дрехи, които да отговарят на нейния вкус и стил. Тя си тананикаше, когато се качи на горния етаж.

Там ги намери двамата заедно — Гейб изтегнат на леглото, а Майкъл сгушен в сгъвката на ръката му. Съпругът ѝ спеше дълбоко. Синът ѝ беше изритал леката си завивка и размахваше една бебешка дрънкалка към тавана.

Тя тихо остави торбите на земята и се приближи до тях. Гледката, която се разкриваше пред очите ѝ бе типично мъжка. Мъжът, изпружен на кревата с несъбути обувки, отгърнатият шпионски трилър, захлупен с отворените страници върху покривката на леглото, чашата върху старинното нощно шкафче, в която преди известно време е имало разхладителна напитка.

Детето, което сякаш разбираше, че е част от този изцяло мъжки свят, лежеше тихичко, отдадено на собствените си бебешки мисли.

Прищя ѝ се да притежава частица от дарбата на Гейб. Ако я имаше, щеше веднага да ги нарисува така двамата заедно. Тогава обаятелната сцена щеше да бъде увековечена. За миг тя приседна на ръба на леглото и ги загледа.

Помисли си, че да наблюдаваш един мъж докато спи, бе нещо толкова интимно. Прииска ѝ се да отмести русия кичур от челото му, за да може да проследи сурово изсечените черти на лицето му, но се уплаши, че ще го събуди. Тогава от уязвимостта му нямаше да остане и следа, щеше да си отиде и изражението му, което издаваше толкова много за него като личност.

Той бе красив мъж, въпреки че не обичаше да му го казват. Състраданието, което обикновено прикриваше със сарказъм или избухливост, бе дълбоко вкоренено у него. Като го наблюдаваше сега несмущавано без негово знание, можеше да види съвсем ясно, защо се бе влюбила в него.

Когато Майкъл я забеляза и започна да мрънка, тя се наведе и се опита да го вдигне, без да събуди мъжа си. Още при първото движение очите на Гейб се отвориха. Бяха сънливи и много близо до нейните.

— Съжалявам, не исках да те събудя.

Той не отвърна нищо. Все още витаеше в съня си, който тя не можеше да види и в който играеше важна роля, когато я притегли и я целуна. В този миг тя почувства такава нежност, каквато не беше изпитвала от много време, нежност, напомняща обещание.

Тя се нуждаеше точно от това — от обещание, стига той да можеше да ѝ го даде. На обещанието тя бе готова да повярва.

Майкъл, който усети, че майка му е наблизко реши, че е дошло време за хранене.

Лора не остана доволна в желанието си да бъдат поне още за миг заедно и бавно се отпусна назад. Когато Майкъл се замуши около гърдата ѝ, Лора само разкопча две копчета на блузата си и го остави сам да си проправи пътя.

— Той май те е изтощил до крайност?

— Не, просто си дремвахме леко. — Никога не пропускаше да отбележи с възхищение, колко невероятно красива ставаше тя, когато кърмеше бебето. Той вече я бе рисувал така, но само за себе си. — Не бях наясно колко много енергия ти трябва, за да се справиш с толкова мъничко същество.

— Ще става по-лошо. Докато правехме покупки видях една жена с току-що проходило детенце. Тя така и не спря да тича подир него. Майка ти ми каза, че всеки следобед е била на прага на пълното изтощение, преди да успее да те накара да заспиш следобедния си сън.

— Лъже. — Той притегли няколко възглавници зад гърба си и се настани удобно. — Аз съм бил най-послушното дете на света.

— Значи, някое друго дете е надраскало копринените тапети с боичките си.

— Чисто и просто — артистична изява. Бил съм дете чудо.

— Без съмнение.

Той само повдигна вежда. Тогава забеляза торбите наред стаята.

— Щях да те питам, дали прекара добре с майка ми, но отговорът е очевиден.

Тя понечи да се заоправдава, но се сети, че не бива да постъпва така.

— Беше прекрасно да си избирам обувки и да си виждам краката, докато ги меря, а още по-хубаво беше, че можах да си купя рокля с талия.

— Предполагам, че е много неприятно да си развалиш фигурата по време на бременността.

— Напротив. Аз лично се наслаждавах на всяка минута. Особено когато за пръв път не можах да си закопчея панталоните. Бях толкова възторжена. — Тя тъкмо щеше да продължи и спря. Даде си сметка, че той никога няма да се вживее в този период. Първите трепети и страхове, първите движения на бебето. Погледна към Майкъл и осъзна, че с цялото си сърце силно желаше Гейб да е истинският баща на бебето. — И въпреки това сега съм щастлива, че не изглеждам като самолетоносач.

— По-скоро като дирижабъл.

— Правиш най-милите комплименти.

Той изчака Лора да премести Майкъл на другата си гърда. Изведнъж му се прииска да прокара пръст там, точно над местото, където Майкъл сучеше. Не беше сексуален порив, нито романтичен, а най-вече учудване. Вместо това, завтъкна ръце зад тила си.

— Събрах някакви остатъци от храна. Нямам представа дали стават за ядене.

Лора отново беше на път да се заизвинява. Но само се усмихна.

— Толкова съм гладна, че съм готова на всякакви огризки.

— Добре. — Гейб се наведе напред, но само за да погали Майкъл по главата. — Слез долу като го оправиш. След този следобед имам чувството, че той ще заспи мигновено, веднага щом като си напълни коремчето.

— Няма да се бавя. — Лора изчака, докато Гейб не излезе. После притвори очи с надеждата, че ще има смелостта да осъществи планове си за остатъка от вечерта.

Никой не бе поглеждал на нея като на жена от толкова време. Лора стоеше пред огледалната стена в банята, която сега бе изпотена от парата. Изглеждаше като жена. Нощницата ѝ бе бледо синя, почти бяла. Беше избрала този цвят, защото ѝ напомняше на снеговете в планината в Колорадо. Падаше по тялото ѝ на ситни гънки от дантеления корсаж. Тя прокара ръката си по материята, за да я усети. Платът бе много тънък и много мек.

Въпросът бе, как да направи косата си — дали да я върже на кок или да я остави пусната. Но дали това имаше някакво значение?

Какво ли е усещането да бъдеш съпруга на Гейб... Истинска съпруга? Тя притисна с длан корема си, за да се поуспокои. Спомените заплашваха да изплуват на повърхността и тя се постара да ги потисне. Тази вечер тя щеше да се вслуша в съвета на Аманда. Нямахше да мисли за миналото, а за това бъдеще.

Обичаше го толкова много, но не знаеше как да му го каже. Думите трудно излизаха от устата, после пък беше трудно да си върнеш думите назад. И, което бе още по-лошо, тя се страхуваше, че той ще приеме любовта ѝ със същата неотзивчивост и несъгласие, както благодарността ѝ. Но тази вечер... Искрено се надяваше, че тази вечер ще може да му я докаже.

Той тъкмо си събличаше ризата, когато тя отвори вратата към съседната спалня. За миг светлината, която идваше иззад гърба ѝ огря пусната ѝ коса и премина през фината материя на нощницата. Всички движения замряха също като в пиеса, когато се вдига завесата. Стана му горещо и коремът го присви.

Тогава тя загаси лампата в банята. Той си съблече ризата.

— Погледнах Майкъл. — Гейб се изненада, че изобщо може да говори, а и думите му звучаха доста нормално. — Той спи. Мислех да поработя час-два.

— О! — Този път тя успя да се овладее, преди да махне с ръка. Тя бе вече зряла жена. А зрялата жена трябва да е наясно, как да прелъсти съпруга си. — Знаем, че днес загуби много време, за да гледаш бебето, докато аз бях навън.

— На мен ми харесва да се грижа за него. — Тя бе толкова стройна, така прекрасно крехка с нейната млечно бяла кожа и тази синьо-бяла нощница. Образът на ангела отново се появи — с руси къдрици, вместо с ореол.

— Ти си чудесен баща, Гейб. — Тя пристъпи към него. Беше започнала да потръпва.

— С Майкъл ми е много лесно.

Лора нямаше представа, че може да се окаже толкова трудно да прекосиш една стая.

— А аз затруднявам ли те в ролята ти на съпруг?

— Не. — Гейб я погали по бузата с опакото на ръката си. Сега очите ѝ бяха доста по-тъмни от копринената дреха, която носеше. Той успя да се отдръпне, като силно се изненада, че успява да се владее. — Сигурно си много уморена.

Лора потисна въздишката си и се обърна на другата страна.

— Очевидно не ме бива много в тези неща. И тъй като явно с прелъстяване нещата няма да станат, дай да опитаме чрез по-обикновен подход.

— Ти това ли правеше? — Искаше му се да го обърне на смях, но мускулите му бяха опънати от напрежение. — Да ме прелъстваш?

— Некадърно. — Лора отвори чекмеджето и извади някакво малко листче. — Това е заключението на моя лекар. Той твърди, че аз съм нормална, напълно здрава жена. Искаш ли да го прочетеш?

— Помислила си за всякакви варианти, нали? — Устните му се свиха.

— Ти каза, че ме искаш. — Листчето потъна в дланта ѝ. — Помислих си, че наистина ме желаяш.

Той успя да я хване за ръцете, преди да побегне. Очите ѝ бяха сухи, но само с един поглед можа да съзре в тях накърнената ѝ гордост. Бременото, което носеше върху плещите си, сякаш още повече му натежа. Това, което имаше между тях, бе все още твърде ефирно. Ако сега допуснеше грешка, рискуваше то окончателно да изчезне.

— Наистина те желая. Така е от първия ден, в който те срещнах. Да не мислиш, че ми е било лесно да съм с теб, да те искам и да не мога да те докосна.

Тя много предпазливо положи длан на гърдите му и усети как мускулите му се стягат.

— Няма причина да не го направиш сега.

Той плъзна ръце нагоре към раменете ѝ така, че пръстите му пробягаха по нежния плат на нощницата. Ако това бе грешка, нямаше никакъв избор, освен да я направи.

— Няма я вече физическата пречка. Когато те отведе в леглото, можем да бъдем само двамата. Без духове и без спомени. — Тя сведе поглед, но той я притегли по-близо и тъй я накара да вдигне очи отново. — Не трябва да мислиш за никой друг, освен за мен.

Без да мисли дали думите му прозвучаха като заплаха или като обещание, той се наведе и сля устните си с нейните. Ръцете ѝ

трепереха от възбуда, но останаха в капана между телата им.

Остана само натискът на устните му върху нейните, но кръвта ѝ започна да бушува. От вълнението, което той умееше да предизвиква толкова лесно у нея, стомахът ѝ се сви на топка и тръпката прониза цялото ѝ тяло много преди ръцете му да се впуснат по нея и дълго преди устните ѝ да успеят да му отвърнат.

Ръцете ѝ бяха оковани, но тя не се почувства застрашена. Устните му не бяха нежни, но това не я изплаши. Докато целувката се задълбочаваше, а интимността им нарастваше, тя не мислеше за никой друг, освен за него.

За първи път се чувстваше зряла и дръзка. С езика си той грабеше от устата ѝ, жаден да вкуси нейния аромат. Вече нямаше връщане назад. Не и когато се отпусна в здравата му преградка и когато светлината бе приглушена. Той чуваше учестеното ѝ дишане и отмереното тиктакане на махалото на часовника в коридора. Беше тъмно и тихо, те бяха сами. Тази вечер той щеше да има съпругата си.

Сърцето ѝ биеше срещу голите му гърди. Той прокара ръце по тялото ѝ, усещайки гладката ѝ кожа и хлъзгавата материя на нощницата, за да вкуси всяко потръпване и всеки стон, който докосването му предизвикаше.

Жадно впи зъби в устната ѝ, когато ръцете му се отправиха надолу по тялото ѝ. Страстта изригваше от него, от нея, като в края на краищата прерасна във внезапен, спиращ дъха бяс. Тогава той почувства, че тялото ѝ отдава на неговото тяло безрезервния дар на доверието. Чувствата, разбудени у него, засилиха желанието му. Нежността, болезнено сладка, по-ценна от най-скъпите диаманти, си намери мястото.

Ръцете ѝ бяха свободни. Листчето, което бе все още в шепата ѝ, полетя на пода, когато тя протегна ръце, за да го прегърне. Все още неуверено. Костите ѝ сякаш се разтапяха, лека-полека, докато най-накрая не се запита, дали просто да не се измъкне изпод ръцете му. Съзнанието ѝ, изпълнено с желанията ѝ, сега бе замъглено от насладата, по-нежна и по-истинска от всичко, което някога си беше представяла.

Лора прокара ръце по тила му, почувства мускулите му, усети силата му. Озадачи се от откритието си, че един толкова силен човек може да бъде същевременно толкова деликатен. Устните му се впиха в

нейните, вкусваха от тях, едва ли не я дразнеха, приканваха я да определи темпото. Или може би той просто я предизвикваше.

Страстта взе връх у нея, докато най-накрая не се впи в него. Устните ѝ го търсеха ненаситно и нетърпеливо. И тогава литна в ръцете му. В приглушената светлина тя срещна погледа му, само очите му, зелени, но леко потъмнели от страст. Нейните останаха отворени и не се откъснаха от неговите, докато той нежно я положи на леглото.

Тя очакваше, че той ще бърза, ненаситен до полуда и нетърпелив за върховното удовлетворение. Не беше неподготвена за това. И любовта ѝ нямаше да пострада. Тя усещаше до тялото си допира на неговото — изпънато и стегнато. Обвила ръце около него, тя бе готова да му даде, каквото пожелае.

Но той не бързаше. Ненаситен бе не само да получи, но и да даде. Когато обсипа шията ѝ с целувки, без да бърза и да намира, тя също започна да се старее. Можеше само да продължава да нашепва името му, докато той не спираше бавното пътешествие по раменете ѝ и надолу към извивката на гърдите, после отново нагоре във влудяващ кръговрат. Инстинктивно тя извърна глава да потърси устните, брадичката, слепоочието му, докато през тялото ѝ преминаваха топлите и студените вълни на удоволствието.

Той имаше нужда да бди над нея. При първия допир се ужаси. И преди е била с мъже, бе родила дори дете, но той чувстваше невинността ѝ. Беше я съзерцавал часове наред, докато я рисуваше. Бе я чувствал всеки път, когато я доближеше до себе си. И ако сега му предстоеше да отнеме невинността ѝ, щеше в замяна да я дари с красота.

Тя бе така... отзивчива. Тялото ѝ реагираше на приливи и отливи на неговото докосване. Където ѝ да я вкусеше, кожата ѝ мигновено се сгряваше. И въпреки че му се отдаваше и му се предлагаше, у нея имаше някакъв свян и леко двоумение. Искаше да я отведе отвъд тези чувства.

Бавно, с движения, които наподобяваха тих шепот по кожата, той свали нощницата, като следваше линията на дантелата с устните си. При първия ѝ стон кръвта му забушува. Той нямаше представа, че само един отделен звук може да бъде така пленителен. С леки целувки, без да затваря устата си, той така изостри чувствителността на плътта ѝ, че тялото ѝ започна да потръпва под неговото. Под светлината на

лампата тя бе толкова изящна, кожата ѝ бе като мрамор, а косата ѝ сребриста. Очите ѝ бяха изпълнени с желание и същевременно неуверени.

Както преди бе използвал дарбата си, своя усет, за да изрази чувствата ѝ върху бялото платно, така сега използваше същите тези умения, за да я освободи от тях.

Тя никога не бе допускала, че между мъжа и жената биха могли да бъдат толкова чувствителни един към друг. Дори и в пристъпите на наслада и постоянно надигания се прилив на желание тя успя да усети неговата страст. Никога досега не бе изпитвала такова желание да докосва някой мъж. Тя го преоткриваше с пръсти, с длани, с устни, с език. Импулсът дойде с всичка сила. Само да го задържи за миг по-дълго, да се слее с него в едно.

Тогава, без да я предупреждава, той я издигна до върха, накара я да се извие като дъга и да охка, разтърсена от неописуема наслада. Съзнанието и тялото ѝ се бяха отърсили от всичко друго, освен от усещанията си. За миг тя се изплаши, че е напълно извън контрол. Изкреця името му докато се издигаше към кулминационната точка, с такава сила, така разгорещено, че в следващия миг се почувства съвсем безволева и замаяна.

— Моля те, не мога... Никога не съм...

— Знам — с неприсъщо смирение той се наведе и я целуна. Искаше да даде всичко от себе си, караше го нещо отвътре, но никога не бе предполагал, че когато даваш, можеш и да получиш толкова много. — Отпусни си, за никъде не бързаме.

— Но ти не...

Той се засмя.

— Смятам да го направя. Време имаме, колкото щеш. Сега искам само да те докосвам. — И отново започна онова бавно, увлекателно пътешествие по тялото ѝ.

Не може да бъде. Преди време тя можеше да се обзаложи, че тялото ѝ никога не би реагирало в отговор на толкова леко, така внимателно докосване. И все пак само след няколко мига тя потръпна от страст и желанието я завладя отново. Езикът му блуждаеше по корема ѝ, после се спусна в извивката към бедрото, докато тя не се заизвива, жертва на собствените си страсти и предвкуси рая, в който той вече я отведе веднъж.

След това по невъзможен, невероятен начин тя отново се разлюля като в открито море. Този път обаче, веднага щом Лора изохка и се сепна, той се плъзна в нея.

Стонът ѝ се сля с неговия.

Мокрите им тела се опряха едно о друго и се задвижиха в общ ритъм. Тя никога не се бе чувствала толкова силна и същевременно така свободна както сега, в такава близост, каквато можеше да има само с Гейб.

Тя бе всичко онова, от което той се нуждаеше, всичко, за което бе мечтал някога. Всичко бе като на сън, с изригванията и сладострастните тръпки, които пронизваха през тялото му. Притиснал лице към гърлото ѝ, той можеше да долови нейния леко предизвикателен аромат, примесен с острото животинско ухание на страстта. Гейб можеше с чиста съвест да си отиде от този свят само със спомена от тази зашеметяваща комбинация.

Дъхът ѝ свистеше учестен и обезумял в ухото му. Тялото ѝ бе също толкова забързано и обезумяло под неговото. Той усещаше как тя, без да осъзнава какво прави, впиваше ноктите си в гърба му.

Гейб щеше да запомни всичко това завинаги.

И тогава той изпадна в пълна забрава и експлодира.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Имаше един кратък период, през който Лора се обличаше в елегантни дрехи и се появяваше на изискани тържества. Срещаше се с хора, чиито имена бяха отпечатвани в списанията с гланцирани корици и светеха с големи букви по билбордовете. Танцуваше със знаменитости и вечеряше с принцовете на модата. Колкото и да изглеждаше като сън, беше точно така.

Самата истина бе, че ѝ доставяше удоволствие да прекарва времето си като модел на Джефри. Работата може и да беше тежка, но тя бе достатъчно млада и неопитна, за да си остава заслепена от блясъка, дори и след десет часа стоене на крак.

Той я научи как да позира, как да върви, дори и как да изглежда бодра, когато умората буквално прелива в нея. Беше ѝ показал как да използва грим, за да подсили чертите си умело и да хваща окото, по какъв начин да нагласява косата си, за да изразява настроение.

Всички неща, на които я беше научил, ѝ помагаша да поддържа престижа си в светския живот на семейство Игълтън. Съумяваше да изглежда изискана и уравновесена. На моменти видът се оказваше голямо удобство.

Не се притесняваше, че ще злепостави себе си или Гейб на приема, който родителите му даваха в своето имение Ноб Хил, но също така не беше убедена, че желае отново да се върне към този живот.

Как ли щяха да стоят нещата, ако Гейб беше обикновен човек с незначително състояние? Биха могли да си намерят малка къща с дворче и да се забулят в анонимност. Част от нея копнееше за това, за цялата му простота.

Но това не беше възможно. Лора закопча обещите, които си беше купила предишната седмица, синкави камъни със звездни отблясъци. Ако Гейб произхождаше от друго семейство с различен начин на живот, то това нямаше да е мъжът, когото обича. Мъжът, за когото почти бе готова да повярва, че е започнал да я обича.

Нямаше нищо, което би искала да промени. Нито във външността му, нито в поведението му. Случваше се понякога да ѝ се прииска, той да споделя с нея повече какво мисли и чувства, но продължаваше да се надява, че някога и това ще се случи.

Мечтаеше да е неразривна част от живота му — любовница, съпруга и партньорка. Засега бе успяла да постигне първите две неща.

Когато вратата се отвори, тя се обърна.

— Ако вече си готова, ще...

Гласът му секна и той се загледа в нея. Това бе жената, за която тя само му беше разказвала. Същата, която красеше кориците на списанията и позираше в коприна и самур. Дългокрака и стройна, тя стоеше пред скосеното огледало в тъмносиня рокля с цвят на нощ. Съвсем семпла, роклята разкриваше раменете и врата ѝ, после, подобно на желание, обхващаше плътно гърдите ѝ и оттам в съвършена линия се спускаше по краката.

Беше навила косата си, силно прибрана назад, така че само няколко златисти къдрици оставаха свободни, за да гаят слепоочията ѝ.

Беше красива, великолепна, въпреки че когато той се доближи до нея, се почувства така, сякаш е с непозната.

— Изглеждаш невероятно. — Но задържа ръката си на топката на вратата и запази разстоянието между тях.

Трябва да я нарисувам така. Ледена красота, помисли си той, хладна, далечна, недосегаема.

— Вслушах се в съвета ти за цвета. — Тя взе дамската си чанта, стисна я и я пусна отново, като се чудеше защо я гледа така, сякаш никога по-рано не я е виждал. — И се отказах от финтифлюшките.

— Да, виждам. — Тя трябваше да носи сапфири, огърлица от сапфири около врата си. — Все още е малко хладно. Имаш ли шал?

— Да. — Засегната от тона му, отиде до леглото и грабна огромния копринен шал в пъстра палитра от цветове, които напомняха бижута. Едва тогава той забеляза, че задната част на полата ѝ е с цепка до бедрото.

— Представям си какъв смут ще предизвикаш с това оскъдно облекло.

Нещо вътре в нея се сви от удара, но като се сети за външния си вид, успя да запази поне привидно спокойствие.

— Ако не ти харесва роклята, защо просто не ми го кажеш? — Тя уви шала около раменете си. — Твърде късно е да се преобличам, но повярвай ми, повече няма да я сложа.

— Чакай малко. — Той сграбчи ръката ѝ, когато тя погледна към вратата.

Напипа гладката златна повърхност на семплата брачна халка, която тя носеше на показалеца на дясната си ръка. Това все още си беше неговата Лора, помисли си той, докато вплиташе пръстите си в нейните. Беше достатъчно само да я погледне в очите, за да се увери в това.

— Трябва да приготвя Майкъл — промълви тя и отново се опита да мине покрай него.

— Нима очакваш да ти се извиня заради това, че съм нормален човек, който изпитва ревност?

Лицето ѝ замръзна, очите ѝ станаха безизразни.

— Не я нося, за да съблазнявам други мъже. Купих си я, защото ми хареса и реших, че ще ми отива.

Той посегна с ръка към лицето ѝ и изруга невъздържано, когато то трепна.

— Погледни ме! Дявол да го вземе, не него, а мен! — Очите ѝ рязко се обърнаха отново към него. — Запомни кой съм аз, Лора! И не забравяй следното — няма да търпя всяко мое настроение, всяка моя дума, да се съпоставят с поведението на друг човек!

— Не се опитвам да правя това.

— Може и да не се опитваш, но го правиш.

— Очакваш да преобърна живота си за нула време. Не съм в състояние.

— Не. — Той отново прокара палеца си по пръстена. — Не мисля, че можеш да го направиш. Но се опитай да запомниш, че съм част от сегашния ти живот, а не от предишния.

— Ти по нищо не ми напомняш за него. — Усети, че ѝ става все по-лесно да държи ръката си в неговата. — Знам го. Струва ми се, че понякога е по-лесно да очакваш най-лошото, отколкото да се надяваш на най-доброто.

— Не мога да обещаая най-доброто.

Не, той не би давал обещания, които не може да спази. Това му беше най-хубавото.

— Можеш да държиш на мен. Това е почти всичко, от което се нуждая.

Когато я прегърна, той притисна бузата ѝ до рамото на черния си смокинг. Носеше неговата миризма и това спомогна да изчезнат и последните следи от напрежение.

— Май и аз изпитах ревност.

— Така ли?

Тя се усмихна, когато се отдръпна достатъчно, за да може да го погледне в лицето.

— Изглеждаш много добре тази вечер.

— Наистина ли? — Гласът му прозвуча хем притеснено, хем радостно.

— Никога не съм те виждала с официални дрехи. — Тя прокара пръста си по тъмния ревер, който бе в контраст с фината бяла риза. — Нещо като индиански вожд със смокинг.

Той се засмя и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Какво ли не си измисляш, ангел мой! Тук вътре няма нищо особено.

— Грещиш. — Очите ѝ бяха много дълбоки и сериозни. — Ти си мой. — Той сви рамене, но тя го задържа до себе си. — Моля те, поне веднъж ме остави да ти кажа нещо, без да го отхвърляш.

Той само я погали леко с пръст по носа.

— Не ме карай да се разхождам твърде дълго с тези доспехи. Хайде да вземем бебето. Майка ми знае как да ти натрие носа, ако закъснееш.

Той не беше всеобщ любимец. И със сигурност не му беше приятно да го смятат за симпатяга. Гейб предпочиташе да говори за работата си или да спори как ли ще се класира отборът на Гигантите в края на бейзболния сезон. Предпочиташе да се намесва в конфликти, вместо да се впуска в добри дела.

Когато някой те помисли за нещо повече от другите, неминуемо ще го разочароваш. От теб ще очакват да даваш винаги верния отговор, да притежаваш ключ за всяка ключалка, да хвърляш светлина в мрака.

Майкъл го възприемаше като повече от самия себе си. И той разочарова брат си, разбира се. Майкъл обичаше празненствата като

това, си помисли Гейб, докато отпиваше от шампанското, което сякаш се лееше безкрайно. Той обичаше смеха, хората и клюките. Майкъл се занимаваше безсрамно с всевъзможни слухове и сплетни.

Хората го обикваха веднага, щом се запознаеха с него. Той беше общителен, забавен и добросърдечен към непознатите като към приятели. Майкъл бе този, който се държеше като всеобщ любимец, правеше услуги, без да очаква отплата, винаги проявяваше готовност да се притече на помощ или просто да се възхищава от някакво начинание.

Все пак той притежаваше онази черта в характера си, която му даваше твърдост, уравнивяваше го и го предпазваше да не бъде прекалено... твърде добър, си каза Гейб.

Господи, колко непоносимо му липсваше той все още на моменти!

Тук имаше хора, които познаваха Майкъл, които бяха пили по чашка с него или си бяха разказвали истории. Може би точно заради това му беше толкова криво тук тази вечер, а и това беше родната му къща, където израснаха заедно и бяха си споделяли толкова неща, а и защото знаеше, че Майкъл никога повече няма да влезе в тази стая.

По някакъв начин продължаваш напред. Една част от живота ти свършва и започва друга. Гейб погледна към отсрещния ъгъл, където Лора разговаряше с баща му.

Той се влюби в нея някъде в промеждутъка между мига, в който тя свали стъклото на една смачкана кола и секундата, в която положи в прегръдките му едно новородено дете. Това не стана шумно и с фанфари, а с тих и успокояващ шепот.

Ако ангелите съществуват действително, един от тях му изпрати Лора, когато най-много се нуждаеше от нея.

Тя му бе благодарна и достатъчно свободна, за да му дари любов и привързаност в замяна на това, което ѝ даде той. Отначало вярваше, че това е достатъчно за настоящето и за бъдещето, което се готвеха да изживеят заедно.

После нещата се промениха.

Искаше да я сграбчи, да я моли отново и отново да го погледне, да види кой е той, какво чувства. Да забрави миналото и да вярва в настоящето. Искаше му се по начина, по който би избелил платно, да заличи онова, което се бе случило преди, както и всички неща, които

хвърляха сенки в очите ѝ и я караха да се колебае за частица от секундата всеки път, преди да се усмихне.

Но осъзнаваше по-добре от всичко друго, че когато слагаш свой отпечатък върху част от нечий живот, присвояваш нещо от него. Добро или лошо, но преживяното от Лора я бе превърнало в жената, която обичаше.

Но така, както той умееше да обича и какъвто си беше егоист по природа, той искаше също да бъде обичан, всеотдайно, без изблици на благодарност или сенки на уязвимост. Само с желанието не ставаше, трябваше да мине време. А той бе способен да ѝ предложи още повече.

Някой в другия край на стаята се засмя. Чукнаха се чаши. Носеше се аромат на вино, цветя и дамски парфюми. Нощта бе озарена от пълнолуние и блясъкът на нощното светило посребряваше всичко пред отворените врати на терасите. Стаята бе обляна от светлината на лампите. Почувства нужда да се откъсне за няколко мига от тълпата и шума и се спусна надолу по стълбите, за да нагледа сина си.

— Всеки път като погледна момчето виждам, че то заприличва все повече на теб — каза Клиф.

— Така ли мислиш? — Думите му накараха Лора да засияе. Вероятно от гордост.

— Абсолютно. При все че никой не би те взел за родилка, като те види как изглеждаш тази вечер. — Той я погали по бузата и както винаги я накара да се засрами и същевременно да изпита удоволствие. — Моят Гейб има отличен вкус.

— Срамота е, Клиф, да флиртуваш с красива жена зад гърба на собствената си съпруга.

— Мариан. — Клиф се наведе от висотата на завидния си ръст, за да целуне новодошлата. — Закъсняваш, както винаги.

— Аманда вече ми се накара. — Тя се обърна докато отпиваше от шампанското си, за да разгледа внимателно Лора. — Значи, това е загадъчната Лора.

— Моятта нова дъщеря. — Клиф я стисна леко за раменете. — Мариан Тръсолт, стара приятелка. Галерията Тръсолт се занимава с картините на Гейб.

— Да, знам. Радвам се да се запозная с вас. — Не е красива жена, помисли си Лора, но се набива в очи по странен начин с шапката си от черна кожа и тъмните очи. Носеше свободна рокля в цветовете на дъгата, която изглеждаше както артистична, така и изискана.

— Да, така ще е докато Гейб е между нас. — Мариан потропа с пръст по ръба на чашата си и се усмихна. Лора разпозна старателно прикривано пренебрежение, като видя жеста.

— Бихме могли да кажем, че ти притежаваш сърцето му, а аз душата му.

— Тогава излиза, че и двете искаме най-доброто за него.

— О! — Мариан вдигна чашата си. — Абсолютно. Клиф, Аманда ми каза да те подсетя, че домакините трябва да се редуват.

Той се намръщи.

— Робовладелски нрави. Лора, намери начин да се добереш до бюфета. Много си отслабнала. — Като каза това, той отиде да поеме задълженията си.

— Да, невероятно слаба си за жена, която съвсем скоро е родила. И кога стана това? Преди месец?

— Близо два. — Лора прехвърли чашата с блещукаща течност в другата си ръка. Не се справяше добре с подли подмятания.

— Времето лети. — Мариан докосна горната си устна с език. — Странното е, че за цялото това време не се реши да дойдеш нито веднъж в галерията.

— Права си. Ще трябва да дойда и да видя работите на Гейб в подходяща обстановка. — Тя се замисли сериозно. При никакви обстоятелства не би се оставила да бъде заплашвана или да попадне в капана на завоалираните намеци. Ако Гейб е имал някога някакво романтично увлечение по Мариан, то е приключило. — Той много разчита на теб. И съм сигурна, че ще намериш начин да го убедиш да направи нова изложба.

— Не мисля, че засега това би било добре за него. — Мариан ѝ обърна гръб, за да се усмихне някому в стаята, който я бе извикал.

— Защо? Картините са прекрасни.

— Това не е единственият въпрос. — Тя се обърна към Лора и хвърли бърз, сияещ поглед.

Не е била любовница на Гейб и никой от двамата не е проявявал някога желание за подобно нещо. Чувствата ѝ към Гейбриъл Бродли

надскачаха физическото. Гейб бе художник, велик при това. А тя беше и възнамеряваше да си остане катализаторът на неговия успех.

Ако се бе оженил за жена от своя кръг или бе избрал някоя, която да поощрява или да тласка напред кариерата му, щеше да е доволна. Но това, че пожертва себе си и нейните амбиции заради едно красиво лице с опетнена репутация, бе повече, отколкото Мариан можеше да понесе.

— Споменах ли ти, че познавах първия ти съпруг? — Да бе блиснала питието си в лицето на Лора, щеше да я стресне по-малко.

Пашкульт, в който бе съумяла да увие себе си и Майкъл, претърпя първия си удар.

— Не. Би ли ме извинила...

— Очарователен мъж, винаги съм мислила така. Много млад и малко див, но очарователен. Колко е трагично, че умря тъй млад, преди да види детето си. — Тя наклони чашата си така, че остана само блясък от балончета.

— Майкъл — каза с равен тон Лора, — е син на Гейб.

— Да, и аз така съм чувала. — Тя се усмихна. — Най-странни слухове се носеха точно преди и веднага след смъртта на Тони. Според някои твърдения, той е бил на прага на развод с теб, като те изпъдил от семейния ви дом, защото, хм, си била неблагоприятна. — Като сви рамене, Мариан остави чашата си настрана. — Но всичко това е вече минало. Каж ми, как са семейство Игълтън? Не съм се чувала с Лорейн отдавна.

Щеше да ѝ стане зле, ужасно и унижително зле, ако не успееше да се пребори с придруженото от световъртеж гадене.

— Защо го правиш? — промълви тя. — Какво те засяга това?

— О, скъпа моя, засяга ме всичко, свързано с Гейб. Възнамерявам да го видя на върха и нямам намерение да го гледам, как пропада. Чудесна рокля — добави тя. След това забеляза, че Аманда се приближава и се отдръпна.

— Лора, добре ли си? Бледа си като тебешир. Ела, нека да те сложа да седнеш.

— Не, имам нужда от малко въздух. — Тя се обърна и побягна през отворените стъклени врати право към гладката каменна тераса отвън.

— Хайде, ела. — Аманда я последва и като я хвана за ръката я поведе към един стол. — Седни за минутка, преди да се е появил Гейб.

Като те види, ще ме упрекне, че настоях да се появиш в обществото твърде рано.

— Това няма нищо общо със случая.

— И вероятно Мариан е в основата. — Аманда измъкна чашата от здраво стиснатата ръка на Лора — Ако е оставила у теб впечатлението, че е имало нещо между нея и Гейб, единственото, което мога да ти кажа е, че това изобщо не е вярно.

— Това не би имало значение.

С лек смях, Аманда хвърли поглед назад.

— Ако наистина мислиш така, ти си по-добра жена от мен. Аз познавам една от бившите жени на съпруга ми... От повече от трийсет и пет години. Все още я заплювам в очите.

Лора се засмя и се потопи в нежния аромат на нощта.

— Знам, че Гейб ми е верен.

— Правилно. Трябва да знаеш и това, че Мариан и Гейб никога не са били любовници. — Тя раздвижи малко раменете си. — Не бих се наела да твърдя, че знам за всички връзки на сина си, но съм сигурна, че с Мариан ги свързва само изкуството. С какво те засегна тя?

— С нищо. — Лора потърка с пръсти слепоочията си, за да успокои болката. — Всъщност, грешката бе моя, защото излишно се нервирах. Тя спомена единствено, че е познавала първия ми съпруг.

— Разбирам. — Подразнена, Аманда насочи отново орловия си поглед към стаята. — Ами, бих казала, че намирам за много неуместно от нейна страна да повдига този въпрос на сватбения ти прием. Всеки би си помислил, че жена като Мариан има по-добър вкус.

— Каквото било, било. — Лора вдигна рамене и понечи да се върне обратно в стаята. — Бих се радвала, ако не споменеш нищо за това пред Гейб. Безсмислено е да го ядосваме.

— Да, съгласна съм. Аз ще си поговоря с Мариан.

— Не. — Лора взе чашата си отново и отпи бавно. — Ако нещо трябва да се каже, аз сама ще го кажа.

Аманда се усмихна и каза с лекота:

— Както искаш.

— Да, Аманда... — Бързо взетото решение, помисли си тя, понякога е най-доброто. — Мога ли да оставя Майкъл при теб другата

седмица за един ден? Бих искала да отида в галерията и да разгледам картините на Гейб.

Лора се събуди, като едвам си поемаше дъх и трепереше. Направи опит да се откъсне от кошмара, и осъзна, че е в прегръдката на Гейб.

— Отпусни се. Всичко е наред.

Тя си пое дълбоко въздух, след което бавно го издиша.

— Извинявай — промърмори тя, като прекара ръка през косата си.

— Искаш ли да ти донеса нещо? Малко вода?

— Не. — След като страхът ѝ премина, тя се почувства притеснена.

Циферблатът на будилника показваше четири и петнайсет. Бяха спали само три часа, а беше съвсем будна и разтревожена. Гейб лежеше на възглавницата си и я беше прегърнал с едната си ръка.

— Не си сънувала кошмари, откакто се роди Майкъл. Да не се е случило нещо на тържеството тази вечер?

Тя се сети за Мариан и стисна зъби.

— Защо питаш?

— Забелязах, че нещо те тревожи, а майка ми беше ядосана.

— Да не мислиш, че сме се скарали? — Това я накара да се усмихне и да се намести по-удобно до него. — Не, ние двете наистина се разбираме много добре.

— Звучи така, сякаш си изненадана.

— Не очаквах да се сприятелим с нея. Очаквах, че ще грабне метлата и ще ме подбере с нея.

Той се засмя и я целуна по рамото.

— Само се опитай да критикуваш работата ми.

— Не бих посмяла. — Несъзнателно започна да прокарва пръсти през косата му. В момент като този ѝ се струваше, че може да се справи с всичко, което застрашава новото ѝ семейство. — Тя ми показа стенописа в салона. Онзи с митичните същества.

— Бях двадесетгодишен романтик.

— Харесва ми.

— Не се учудвам, че се разбирате с нея.

— Наистина ми харесва. — Тя се нагласи така, че да сложи ръце на гърдите му. Лунната светлина бе слаба, но го виждаше. Тя не осъзна, че това бе първото ѝ съвсем спонтанно движение към него, но той се сети.

— Какво им е на еднорозите, кентаврите и феите?

— Предполагам, че всеки си е на мястото. — Но всичко, което желаше в момента, бе да се люби с нея.

— Добре. Не мислиш ли, че празната стена в стаята на Майкъл е най-подходящото място за стенописа?

Той дръпна една къдрица, която бе паднала върху бузата ѝ.

— Поръчка ли ми даваш?

— Ами, виждала съм някои скици от работата ти и не са лоши.

Той я дръпна за косата по-силно.

— Не са лоши?

— Изглеждат обещаващи. — С лек смях тя се наведе, преди той да успее да дръпне косата ѝ отново. — Защо не прегледаш няколко рисунки и не си кажеш мнението?

— А моята комисионна?

Той се усмихна, кожата ѝ пламна. Лора започна да си мисли, че кошмарът е бил завоалирана благодат.

— Можем да я обсъдим.

— Ще ти кажа нещо. Ще направя стенопис при едно условие.

— Кое е то?

— Че ще ми позволиш да те нарисувам отново, но гола.

Очите ѝ се ококориха. След това се засмя, защото реши, че той се шегува.

— Трябва да ми позволиш да си сложа поне една шапка.

— Прекалено много стари филми си гледала, но можеш да си сложиш шапка, щом искаш. И нищо друго.

— Не ми е възможно.

— Ами, добре. Откажи се тогава от шапката.

— Гейб, ти не говориш сериозно.

— Разбира се, че съм сериозен. — За да ѝ го докаже и да ѝ достави удоволствие, плъзна ръка по тялото ѝ. — Имаш хубаво тяло — дълги крака на танцорка, гладка бяла кожа, тънка талия.

— Гейб. — Тя не искаше да спира блуждаещите му ръце, а само да го накара да не говори. Не успя да постигне нито едното, нито

другото.

— Исках да те нарисувам гола още от мига, когато се любихме за първи път. Все още те виждам как изглеждаше, когато ти свалих нощницата. Ще бъде истински триумф за мен, ако успея да увековеча тази женственост, тази възвишена сексуалност.

Тя долепи буза до сърцето му.

— Срам ме е.

— Защо? Познавам идеално тялото ти. Всеки сантиметър.

Той докосна гърдите ѝ, като разтриваше леко зърната им с палци. Незабавният ѝ отговор премина като лека вълна по тялото му.

— Никой друг не го знае. — Гласът ѝ стана дрезгав в този миг.

Без да осъзнава какво прави, тя започна да го гали с ръце. Пътуването бе дълго, бавно, съвършено.

Имаше нещо невероятно възбуждащо в това предложение. Никой друг не познаваше тайните на тялото ѝ, възвишенията и извивките му. Никой друг не бе наясно, че като я докосне на едно място и я помилва на друго, може да превърне свенливостта ѝ в страст.

Той искаше да улови това върху платното, нейната красота, целомъдрието ѝ.

Огънят на страстта бе разпален. Но той можеше да чака.

— Смятам, че бих могъл просто да си наема модел.

Тя повдигна глава при тези думи.

— Ти... — Ревността ѝ се разрасна толкова внезапно и мощно, че временно остана безмълвна.

— Това е изкуство, ангел мой — каза той развеселен, без ни най-малко да се ядоса. — А не опит за прелъстяване.

— Опитваш се да ме изнудваш.

— А ти си много прозорлива.

Очите ѝ се свиха. В пристъп на възбуда, която ги изненада и двамата, те се размърдаха така, че тялото ѝ се потърка предизвикателно в неговото.

— Само ако аз избира модела.

Пулсът му препускаше. Когато се наведе, за да покрие тялото му с целувки, той затвори очи.

— Лора?

— Не, госпожа Дръмбери. Срегнах я тази вечер. — Той отвори очи. Но когато тя гальовно зъби в зърното му, той се изви под нея.

— Мейбъл Дръмбери е на сто и пет години.

— Точно така. — Тя се засмя, но продължи изследванията си с нарастващо чувство за сила и с откривателска тръпка. — Не бих се отнесла към теб с доверие, ако се затвориш в студиото си с някоя млада и секси червенокоска със сочни форми.

Той се засмя, но смехът му премина в стон, когато ръката ѝ се спусна по-ниско.

— Не мислиш ли, че мога да устоя на млада и секси червенокоска?

— Разбира се, но тя няма да може да ти устои. — Тя потри буза в брадичката му, която бе загрубяла от наболата четина. — Толкова си красив, Гейб. Ако можех да рисувам, щях да ти го покажа.

— Това, което правиш, ме подлудява.

— Надявам се — прошепна тя и доближи устните си към неговите.

Никога не бе изпитвала увереност, че е в състояние да поеме инициативата, нито бе достатъчно сигурна в уменията и сексапила си. Сега това ѝ се видя съвсем в реда на нещата и изпитваше приказно удовлетворение да възбужда и да се шегува страстно с мъжа си.

Ръцете му се ровеха в косите ѝ, пръстите му я докосваха напрегнати и нервни, докато тя изучаваше устата му с език. Действията ѝ бяха по-скоро инстинктивни, отколкото школувани, но от това ставаха още по-съблазнителни.

Силата не я връхлетя като бурен поток, а тихо и сигурно. Сега можеше да му бъде пълноценна партньорка. Бе почти толкова лесно да покаже любовта си, колкото и да я почувства.

Като откриваше него, тя откриваше и себе си. Оказа се, че не е толкова търпелива като него, не и тук. Странно, но на дневна светлина беше точно обратното. Стана ѝ ясно, че той е мъж, който има нужда да действа бързо, решително, а ако в бързината станеха грешки, можеше лесно да бъдат поправени или напълно пренебрегнати. Тя бе по-предпазлива, по-склонна да се колебае, преди да действа.

Но в леглото, в ролята си на съблазнителка, нямаше никаква склонност да проявява малко търпение.

Беше дива и необузdana. Гейб установи, че трябва да я догонва, след което се чувстваше разтърсен от усещанията, до които го довеждаше тя. Сякаш в леглото му бе някоя друга жена, която той

чувстваше като Лора, долавяше аромата на Лора, желаше я отчаяно като Лора.

Когато тя наведе устата си към неговата, вкусът беше на Лора, но някак по-загадъчен, по-остър. А тялото ѝ бе като пещ, докато се движеше върху него.

Опита се да си припомни, че това е неговата съпруга, неговата свенлива и все още невинна съпруга, която се нуждаеше от безкрайни грижи и нежност. Все още не бе разгърнал цялата си страст към нея. С Лора времето отлиташе неусетно и той оползотворяваше всяка капчица страст.

Сега тя го разголваше до връхчетата на нервите му.

Тя чувстваше силата си, която бе просто приказна. Независимо от възбудата, съзнанието ѝ бе кристалночисто. Можеше да го накара да се чувства слаб и отчаян. В състояние беше да го накара да трепери. Като се задъхваше, тя долепяше устни до пулсовите точки, които откриваше инстинктивно. Създето му препускаше. Заради нея. Усецаше как тялото му потреперва, когато го докосваше. Когато той стенеше, тя чуваше името си.

Чу собствения си смях и долови нещо знойно в звука му. Женствен триумф. Часовникът в хола удари пет часа и ехото му отекна в главата ѝ.

После ръцете му я обгърнаха здраво и звукът, който излезе от гърлото му бе дълъг и първичен. Самоконтролът му рухна като гумен обръч, опънат твърде силно. Нуждата, наполовина задоволена и така дълго сдържана, се изля като потоп. Устата му се сля плътно с нейната. Но това, което чувстваше, не бе никакво отдръпване. Бе победен скок.

В плен на лудостта, те се търкаляха на леглото, търсеха се, взимаха, желяха с такава жажда, от която устните им пресъхнаха и тя разтърсваше душите им. Ефирната ѝ нощница бе разкъсана, шевовете се разпориха, коприната се разпадна на парчета. Ръцете му се появяваха навсякъде и не бяха никак нежни.

Срамът го нямаше никакъв. Свянът също. Това беше свобода, различна от онази, която ѝ беше показал вече. Безразсъдна като него, тя се откряна. Когато той проникна в нея, от сътресението започна да вибрира, вълна подир вълна.

Бързо и яростно те се включиха в свой собствен ритъм, като всеки изтласкваше другия.

Безкрайно бе удоволствието, силно и остро. Неутолимо — желанието, изгарящо ги като мощен пожар. Тя му се отдаваше, а той искаше и получаваше още и Лора осъзна, че за тяхно щастие, времето наистина можеше да бъде спряно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Небето притъмня над главата на Лора. Бе ѝ станало навик да прекарва сутрешните часове в градината, докато бебето спи или седи в люлката на слънце. Откакто се бяха преместили в дома на Гейб, на нея не ѝ се налагаше да се занимава особено много с домакинска работа. Къщата като че ли се грижеше сама за себе си, особено откакто веднъж каза на Гейб, че цапа само когато работи.

Нещо повече, имаше твърде много стаи, с които все още не знаеше какво да прави. Чувстваше се у дома си единствено в детската стая, която сама бе обзавела и в която обичаше да се заседява не само през задължителните часове, прекарвани с Майкъл. Някак чужда ѝ се струваше останалата част от къщата, в която осезателно присъстваше миналото със своите стари красиви килими, с полираните до блясък дървени ламперии, с избелелите вече тапети.

С настъпването на пролетта Лора откри у себе си не само склонност, но и дарба за градинарството. Откри също, че изпитва необходимост от пространство и въздух. Харесваше ѝ слънцето, уханието на цветята и миризмата на пръстта в ръцете ѝ. Тя изяде с кориците цветарските книги, също както преди това книгите за майчинството, за да се запознае по-добре с природата на цветята и храстите, както и с грижите, които изискват.

Лалетата разцъфваха, а азалиите вече бяха обсипани с цветове. Някой някога ги бе засадил, но Лора ги възприе като свои отрочета. Те цъфтяха всяка година наново. Не се чувстваше неудобно, че към общия вид на градината прибави и свой щрих с розите и кученцата.

Правеше планове наесен да засади нови луковици лалета и някои зимни цветя. След края на зимата смяташе да си направи собствен разсад от семена на пролетни цветя. Щеше да ги посее първоначално в отделни мънички саксии, които искаше да постави в слънчевата стая от източната страна на къщата.

— Ще те науча догодина как сам да ги засаждаш — обеща тя на Майкъл.

Вече си представяше как детето тича следващото лято из градината с мъничките си все още нестабилни крачета и как се опитва да лови пеперудите по цветята.

Той щеше да се смее. Щеше да има толкова много неща, които да го размиват. Тя щеше да го гушка и да го люлее на ръце, така че да греят очите му, които вече безспорно бяха тъй сини като нейните, а смехът му да оглася въздуха наоколо. Гейб щеше да се подава от прозореца на студиото си и да пита, за какво е цялата тая олелия.

Но това нямаше да го дразни. Той щеше да слиза при тях, за да им каже, че при тоя шум ще забрави за работата тази сутрин. Ще сядат на земята с Майкъл в скута си и така те ще се смеят заедно на разни техни си неща, за които никой друг така и не би могъл да се сети.

Лора стъпи здраво на пети и с опакото на ръкавицата избърса челото си. Мечтите бяха за нея бягство, защитна реакция и начин за оцеляването ѝ. Сега обаче не ставаше въпрос за нито едно от тези неща, защото Лора започваше да вярва, че мечтите могат да се сбъдват.

— Обичам татко ти — каза тя на Майкъл, като не пропускаше да му го напомня поне по веднъж на ден. — Обичам го толкова много, защото това ме кара да вярвам, че всяка история може да има щастлив край.

Когато сянката падна върху нея, тя погледна нагоре и забеляза надвисналите тъмни облаци. Беше готова да не им обърне внимание и сигурно щеше да постъпи точно така, но знаеше, че ще ѝ трябва време да събере всичките си градински инструменти, нещата на Майкъл, а и самото бебе.

— Е, дъждът е полезен за цветята, нали, миличко? — Тя прибра инструментите, торбите с торф и изкуствен тор в малката барака до задния вход и извади Майкъл от плетената люлка. Със сръчни движения, присъщи на майчинството тя внесе бебето, играчките и сгънатата люлка в къщата.

Тъкмо се качваше по стълбите, когато първата гръмотевица стресна и двамата. Майкъл се разплака, а Лора се пребори със собствения си страх от бури и го успокои.

Той се отпусна много по-бързо от нея, спокоен в прегръдката ѝ и заслушан в ласкавите ѝ думи. Въпреки че все още не беше заваляло, Лора можеше да види през прозореца на детската стая как природните

стихии беснеят на небето. Гръмотевиците проблясваха, като изменяха светлината от сиво до бледомораво. После отново причерняваше.

Майкъл задряма, но тя продължи да го държи на ръце не само заради неговото, но и за собственото си спокойствие.

— Глупаво, нали? Голяма жена да се страхува гръмотевиците повече от едно малко бебе?! — Когато заваля дъждът, тя остави Майкъл в люлката, за да затвори прозореца.

Поне щеше да се занимава с нещо, си помисли Лора, докато влизаше от стая в стая и затваряше прозорците. Въпреки това всеки път, когато чуеше гръм се стряскаше. Тя тръгна да се връща към детската стая, където смяташе да се свие на кушетката и да почете, докато отmine бурята. Тогава се сети за ателието на Гейб. Мислейки само за работите му, тя се затича по коридора.

Благодарна бе, че от бурята не спря тока. Лора успя да светне лампата. Късметът ѝ проработи. Под перваза на прозореца подът беше мокър. За щастие, Гейб не си бе оставил там нито една от картините си. Тя се забърза да затвори всички прозорци, докато накрая дъждът не остана да чука по стъклата отвън.

Лора се завтече да търси парцал, за да попие водата, когато осъзна, че за пръв път влиза в студиото на Гейб сама. Той никога не я бе молил да не влиза, докато него го няма, но липсата на уединение, с което бе живяла цял живот, я караше да уважава личната свобода на другите. Сега въпреки гръмотевиците и силната крушка, която светеше над главата ѝ, тя се почувства тук уютно, също както в детската стая. По същия начин се чувстваше и в планината.

Установи, че в стаята мирише на него. Лъхна я на онази смесица от боя и терпентин, съчетана с малко креда на прах, която често полепваше по дрехите и ръцете му. Тази миризма безусловно я предразположи, да не говорим, че същото това ухание я и възбуди. Мина ѝ през ума, че също както мъжа, този аромат веднага повлия на чувствата ѝ. Тя го обичаше и можеше да намира спокойствие при него, ала присъствието му бе в състояние и да я развълнува и да я обърка.

Какво искаше той от нея в крайна сметка, се запита тя. И защо? Мислеше си, че отчасти е наясно. Той искаше да почувства стабилността на семейството, да сложи край на самотата си и да открие страстта в леглото си. Навярно бе избрал тъкмо нея за тези

неща, защото тя се стремеше да ги даде точно толкова, колкото той желаше да ги получи.

Може би това бе достатъчно или почти достатъчно. За нея обаче винаги на преден план бе и си оставаше желанието за нещо повече.

Лора реши да избяга от тези свои настроения и се опита да си го представи в стаята сам, както работи вгълбен във въображението си.

В това помещение е била свършена толкова много работа през дългите часове на творчество, изпипване и експерименти, си помисли Лора. Това, което различаваше хората едни от друг бе начинът, по който виждаха света и го изразяваха. Тя отиде до статива и надзърна в незавършената му картина.

Картина на Майкъл. Дълбокото и чисто удоволствие да я съзерцава прикова вниманието ѝ. Суровата скица бе забодена за статива, а портретът върху платното тъкмо започваше да придобива форми. По скицата, която Гейб бе направил преди не повече от седмица тя видя, че Майкъл е пораснал. Благодарение на нея, тя можеше всеки момент да я погледне и да види как е изглеждал в този прекрасен отрязък от времето. Лора се заразхожда из стаята, като все още държеше ръцете си скръстени на гърдите. Чувството бе съвсем различно, когато Гейб го нямаше тук. Не чак толкова драматично, като че ли. Засмя се, като се сети колко неодобрително би се отнесъл той към подобно определение.

Без него помещението изглеждаше голямо, с повече въздух, съвсем празно. По пода си стояха засъхнали капки и петна, може би от седмици или от години. В ъгъла имаше малка мивка. На нея немарливо беше метната кърпа за ръце. Имаше също рафтове и работна маса, върху която бяха разпръснати разни материали. Бои и шишенца, буркани с четки, талерка с ножове, парчета въглен и хвърлени на топка парцалчета. Картините, които нямаха рамки, стояха опрени с лице към стената, също както в Колорадо. По стените не беше закачил нито една картина.

Лора се почуди, защо досега не се беше сетила да попита Гейб, дали няма нещо подходящо, което тя да закачи в стаята на Майкъл. Плакатите, които беше избрала бяха достатъчно пъстри, но една картина на Гейб би означавала много повече. Имайки това предвид тя клекна и се зае да прегледа обърнатите към стената картини.

Колко свободно умееше той да изразява емоциите. Един от пастелните му пейзажи веднага те караше да се замечтаеш. От следващия, по-неспокоен и прекалено реалистичен изглед от някакъв бедняшки квартал, те побиваха тръпки. Имаше и портрети — на грохнал старец, подпрян на бастун, който чакаше на автобусната спирка, на три кикотеци се момичета пред някакъв бутик. Откри и картина с голо тяло на брюнетка, изтегната върху бял сатенен чаршаф. Вместо ревност Лора изпита страхопочитание.

Лора прегледа двадесетина картини, като се питаше, защо ли ги е пъхнал там така небрежно. Повечето без рамки и опрени с лице към стената. Всяка следваща картина я удивляваше все повече, как е възможно да е омъжена за човек, способен да създаде с четка и боя такива невероятни произведения. Нещо повече, всяка картина я доближаваше по-осезаемо до същината на нейния съпруг. Усещаше в какво настроението е бил, когато е рисувал. Веднъж яростно, друг път с чувство за хумор. Печал, нетърпимост, желание, удовлетворение. Всичко, което е усещал, бе изобразено на платното.

Помисли си, че на тези картини мястото им не е тук. Захвърлени в тази стая, където никой не можеше да ги види, да ги оцени и да се развълнува от тях. Подписът му фигурираше в долния ъгъл на всяка една, а под него пишеше и годината. Всички бяха нарисувани преди не повече от две години и преди не по-малко от една.

Лора обърна към себе си последното платно и остана вцепенена. Видя съвсем друг портрет и той бе нарисуван с обич.

Това беше някакъв мъж на не повече от тридесет години, който се усмихваше малко безразсъдно, сякаш разполагаше с цялото време на света, за да постигне всичките си желания. Косата му бе руса, само няколко оттенъка по-светла от косата на Гейб, сресана назад, за да разкрие чертите на едно красиво лице. Беше най-обикновена скица, в цял ръст. Човекът седеше на кресло крак върху крак, но въпреки отпуснатата му поза се долавяше движение и енергия.

Тя разпозна креслото. Намираше се в дневната на голямата къща на Ноб Хил, в която живееше семейство Бродли. По лицето, което беше почти същото като на съпруга ѝ, тя разпозна мъжа от портрета. Това бе братът на Гейб. Портретът бе на Майкъл.

Лора остана дълго седнала с рисунката в ръка. Вече не чуваше бурята отвън. Светлините премигнаха по едно време, но тя не забеляза

това.

Откри, че е възможно да тъжиш за човек, който дори не познаваш. Да усещаш загубата му и да скърбиш. Че Гейб бе обичал брат си силно и дълбоко си личеше по всяка изрисувана линия. Не само обич, но и неподправено уважение лъхаше от там. Сега повече от всякога тя си пожела Гейб да ѝ се довери достатъчно, за да ѝ разкаже за Майкъл, за неговия живот и за смъртта му. В скицата, закачена на статива, която Гейб бе направил на бебето, се усещаше същата безрезервна обич. Дали Гейб не използваше бебето, за да надживее загубата на брат си? И ако беше така, тя трябваше ли да проявява недоволство? Това, разбира се не означаваше, че той обича мъничкия Майкъл по-малко. И въпреки това мисълта я огорчи. Докато Гейб не заговореше с нея и не ѝ разкриеше чувствата си, както го правеше в картините, тя никога нямаше да му стане истинска съпруга, нито Майкъл — истински син.

Лора внимателно върна портрета при другите картини и ги обърна, както си бяха.

Когато дъждът спря, Лора реши да се обади на Аманда. Реши да послуша съвета ѝ да отиде в галерията. Ако наистина искаше Гейб да направи нова крачка към нея, най-напред тя трябваше да направи крачка към него. Досега избягваше да ходи там, но не поради всичките причини, които бе изброила, а защото нямаше да се чувства добре в своята роля като съпруга на известна личност, на виден художник. Знаеше, че би могла да превъзмогне неувереността си само като направи самоуверена стъпка напред, дори и ако тази стъпка изисква цялата смелост, на която е способна.

Лора си напомни, че е зряла жена. През последната година тя се научи не само да бъде силна, а толкова силна, колкото ѝ бе необходимо. Може би, все още не бе достигнала върха, но вече не се бореше да се добере само до опорната точка в основата на стръмнината. Нещата опираха до един обикновен въпрос. След като Аманда отхвърли благодарностите ѝ, Лора затвори телефона и си погледна часовника. Ако Майкъл се придържаше към режима си, щеше да се събуди след час и да поиска да яде. Тя щеше да го заведе у Аманда — първата голяма крачка — после да се отправи към

галерията. Погледна изцапаните с боя колене на панталоните си. Първо трябваше да се преоблече.

Звънецът на вратата я хвана наред стълбите. Тъй като беше прекалено оптимистично настроена, за да се подразни, че ще се забави, тя отиде да отвори.

Светът сякаш се срути безшумно в краката ѝ.

— Лора. — Лорейн Игълтън кимна чевръсто и влезе в къщата. Тя стоеше права, небрежно оглеждаше обстановката и се зае да свали ръкавиците си. — Боже мой, тук ти сигурно си си паднала на пъпа. — Тя мушна набързо ръкавиците си в меката си чанта от крокодилска кожа. — Къде е детето?

Лора загуби и ума и дума. Както думите, така и дъхът, който си пое, попаднаха в капана на дробовете ѝ. Те се блъскаха там толкова силно, че гърдите я заболяха. Ръката ѝ, леденостудена, все още държеше топката на бравата, въпреки че паническият ритъм на сърцето ѝ пулсираше в пръстите ѝ. Внезапно изпита ужасна паника при спомена за последната им среща, когато те двете бяха изправени лице в лице. Като че ли току-що бяха разговаряли, Лора си спомни заплахите, настояванията и унижението. Най-сетне гласът ѝ се върна.

— Майкъл спи.

— Още по-добре, защото ще трябва да обсъдим някои въпроси.

Дъждът бе охладил въздуха и бе оставил аромата си в него. Сред водните изпарения слънчевата светлина се прокрадваше през вратата, която Лора все още не беше затворила. Птиците започваха отново оптимистичните си песни. Напълно нормални неща. Животът, припомни си Лора, не спира заради човешките нещастия.

Въпреки че пръстите ѝ не можеха да се успокоят, здраво стиснали топката на бравата, тя успя да задържи погледа си спокоен и да заговори с равен глас.

— Не забравяйте, че сега се намирате в моя дом, госпожо Игълтън.

— Жените като теб винаги съумяват да си намерят богати и наивни съпрузи. — Тя повдигна вежди от удоволствие, че Лора все още стои скована до вратата, напрегната и бледа. — Но това не променя факта коя си и какво представляваш. Нито хитростта ти, която ти е стигнала да накараш Гейбриъл Брамбли да се ожени за теб, ще ми попречи да взема това, което си е мое.

— Аз нямам нищо у себе си, което да ти принадлежи. Сега ще се радвам да напуснеш дома ми.

— Сигурно ще се радваш — отвърна Лорейн с усмивка. Тя бе висока, впечатляваща жена с тъмна изваяна коса и лице, незасегнато от времето. — Повярвай ми, нямам нито желанието, нито намерението да се задържам дълго. Дошла съм да взема детето.

Пред погледа на Лора изплува видението, как стои в мъглата с празното одеяло на ръце.

— Не!

Лорейн се отнесе към отказа ѝ със същата небрежност, както би изтупала трошичката от ревера си.

— Аз просто ще си набавя съдебно решение.

Леденият ужас отстъпи пред топлата вълна, която я обля и Лора успя да се раздвижи, макар и доста сковано.

— Набави си го, тогава. Но докато това стане, остави ни на мира, ако обичаш.

Все същата си е, реши Лорейн докато се взираше в лицето на Лора. Сега съска леко, след като е притисната в ъгъла, но все пак се опитва да се измъкне. Лорейн се вбеси отново, както винаги се беше вбесявала щом се сетеше, че нейният син бе заложил на толкова малко, когато можеше да получи много повече. Дори и в гнева си, тази жена никога не повишаваше тон. Привърженичка бе на сарказма, защото го смяташе за по-добро оръжие от крясъците.

— Ти трябваше да приемеш предложението, което ти направихме със съпруга ми. То бе достатъчно щедро и няма да го получиш отново.

— Не можеш да купиш моето дете, както не можеш да откупиш и сина си обратно.

Болка се изписа в очите на Лорейн. Истинска, остра болка, която накара Лора да потърси съчувствени думи. Днес можеха да разговарят, като майка с майка.

— Госпожо Игълтън...

— С теб няма да разговарям за сина си — прекъсна я Лорейн, а мъката ѝ се превърна в жлъч. — Ако ти представляваше това, от което той се нуждаеше, сега нямаше да е мъртъв.

Преди време Лора щеше да се свие при тези обвинения и тихомълком да поеме вината върху себе си. Но сега Лорейн грешеше.

Лора не бе вече онази жена.

— Аз не разбрах, ти искаш да вземеш моето дете, за да лекуваш раните си или за да ме накажеш? И в двата случая трябва да знаеш, че няма да стане. Мисля, че е редно да го проумееш.

— Знам, че мога и възнамерявам да докажа, че ти не си способна да се грижиш за това дете. Ще си набавя необходимите документи, че преди да се омъжиш за сина ми, а и по време на брака, ти си имала и други връзки.

— Много добре знаеш, че това не е истина.

Лорейн продължи, сякаш Лора не бе казала нищо.

— И към тях ще прибавя личното ти досие, в което пише, че си живяла в нездравословна семейна среда. Ако се докаже, че детето е на Тони, ще заведем дело за възлагане на попечителски права и ти добре знаеш, кой ще спечели.

— Няма да получиш Майкъл нито с пари, нито с лъжи. — Лора повиши тон и сега се опитваше да се овладее отново.

Избухването нямаше да я доведе доникъде. Тя знаеше много добре, колко лесно Лорейн успява да потуши всякакви изблици на чувства само с един студен, сразяващ поглед. Вярваше, трябваше да повярва, че все още има начин да се разберат.

— Ако си обичала Тони, значи си наясно колко далеч мога да стигна, за да запазя сина си.

— Тогава осъзнаваш също колко далеч съм способна аз да стигна, за да не позволя ти да отглеждаш и възпитаващ член на семейство Игълтън.

Въпреки усилията, които полагаше, гласът ѝ отчайващо се повиши и коленете ѝ затрепериха.

— Той е само едно бебе. Ти не го обичаш.

— Чувствата нямат нищо общо с това. Отседнала съм във Феърмонт. Имаш два дни на разположение да прецениш, дали ще предпочетеш публичния скандал. — Лорейн извади ръкавиците си. Ужасът, изписан върху лицето на Лора я убеди, че риск от публичен скандал няма. — Предполагам, че никой от семейство Бродли няма да се зарадва особено много, като научи за твоето минало. Затова не се съмнявам, че ще бъдеш разумна и няма да изложиш на риск завидната си нова придобивка. — Тя излезе от къщата и слезе по стълбите, където я чакаше сива лимузина.

Без да изчака лимузината да потегли, Лора тръшна вратата и я залости. Задъха се, като че ли беше тичала. В съзнанието ѝ веднага изплува мисълта за бягството. Взе стълбите за секунди през едно стъпало и се запъти право към стаята на Майкъл, където мигновено започна да събира багажа му.

Трябваше да тръгнат по светло. Щеше да вземе само най-необходимото. Преди залез-слънце вече щяха да са достатъчно далеч. Трябва да поемат на север, реши тя бързо. Към Канада. Все още имаше достатъчно пари, които можеха да ѝ осигурят нужната преднина във времето. Тя изпусна дрънкалката, която падна с трясък на пода. Осъзна, колко е безпомощна и се хвърли на кушетката, като зарови лице в ръцете си.

Не можеха да бягат постоянно. Дори и да имаха пари, които да им стигнат за цял живот. Беше несправедливо към Майкъл, към Гейб, че и към самата нея. Тук те имаха живот, какъвто тя винаги бе мечтала да осигури на детето си.

Но как би могла да закриля това дете?

Да не отстъпва. Да отвърне на удара. А не да прекланя глава. Но точно да прекланя глава бе това, което винаги бе правила, Лора се изправи и изчака да ѝ се успокои дишането. Такъв бе начинът, по който разсъждаваше предишната Лора, а именно на това разчиташе Лорейн. В семейство Игълтън знаеха, колко лесно може да бъде манипулирана. Очакваха тя отново да побегне и да използват това ѝ нестабилно поведение, за да ѝ отнемат бебето. От друга страна смятаха, че ако се уморила да бяга, сега ще жертва детето, за да запази положението си в семейство Бродли.

Просто не я познаваха. Никога не бяха отделяли време и не бяха полагали никакви усилия да я опознаят истински. Този път тя нямаше да се огъне. Нямаше да избяга със сина си. Лора щеше да се пребори с тях.

Гневът я обзе наново и я накара да се почувства чудесно. Яростта бе жарко, съживително усещане, така различно от ледения, вкочаняващ страх. Тя щеше да се остави на яростта си, както я беше посъветвала Аманда, защото яростта я караше не само да се бори, но да се бори грубо и мръсно. Семейство Игълтън го очакваше изненада.

За времето, докато стигне в галерията, Лора се бе овладяла. Майкъл беше на сигурно място при Аманда, а Лора поемаше първата

крачка по пътя, който си бе начертала вече, за да осигури на Майкъл пълната безопасност.

Галерия Тръсолт се помещаваше в изящно реставрирана стара сграда. Грижовно отглеждани цветя, все още влажни от току-що падналия дъжд, красяха кокетно главния вход. Свеж аромат на розов цвят и мокри листа я лъхна, докато отваряше вратата.

Вътре стъкленият таван предлагаше щедро изглед към все още облачното небе, докато самата галерия блестеше с осветлението си в нишите по протежение на стените. Тихо бе като в черква. Лора спря, за да се огледа наоколо и да открие, че този храм наистина бе създаден за преклонение пред изкуството. Скулптори от мрамор и дърво, от желязо и бронз бяха подредени с любов. Вместо да се състезават една с друга, те се допълваха. Също както и стилно подредените картини по стените.

Тя разпозна една на Гейб. Представляваше мрачната гледка на прецъфтяла градина. Не беше тъжна, но със сигурност не беше и радостна. Докато я съзерцаваше, се замисли за стенописа, който Гейб бе направил за майка си. Същият този мъж, който силно вярваше в мечтите и правеше всичко възможно, за да ги превърне в реалност, усещаше и реалността, може би дори прекалено осезаемо. И по това си приличаха също.

В този дъждовен следобед в галерията имаше само няколко посетителя. Те имаха достатъчно време да се разхождат, си напомни Лора. А тя нямаше време. В дъното на залата забеляза пазача и се отправи към него.

— Извинете, търся Гейбриъл Брадли.

— Съжалявам, госпожо, но в момента го няма. Ако имате някакви въпроси относно картините му, ще трябва да се обърнете към госпожа Тръсолт.

— Не. Вижте, аз съм...

— Лора. — Мариан се подаде иззад една ниша. Днес беше облечена в пастелни тонове. С дълга, тясна пола в бебешко синьо, която стигаше до глезените ѝ и с къс розов пуловер. Светлите цветове още повече подчертаваха екзотичното ѝ излъчване. — Е, най-сетне се реши да ни посетиш.

— Бих желала да видя Гейб.

— Колко жалко. — Без особена вежливост, тя отпрати с жест пазача. — В момента го няма.

Лора впи пръсти в закопчалката на чантата си.

— Очакваш ли го да се върне скоро?

— В интерес на истината, той трябва да си дойде всеки момент. Имаме уговорена среща на чай — тя погледна часовника си, — след по-малко от половин час.

От погледа и тона на Мариан си личеше, че ѝ се иска Лора да си тръгне, но сега на нея не ѝ беше до игрички.

— В такъв случай ще го почакам.

— Добре си дошла, разбира се, но се страхувам, че двамата с Гейбриъл имаме да говорим за работа. Ще ти бъде скучно.

От досада изпита тъпа болка в тила. В този момент нямаше никакви намерения да си мери силите с нея. Трябваше да си пести силите за далеч по-съществени битки.

— Оценявам загрижеността ти, но нищо свързано с работата на Гейб не може да ми бъде скучно.

— Прозвуча, сякаш сме в Троянската война. — Мариан изпружи глава напред. На лицето ѝ се изписа усмивка, която нямаше нищо общо с приятелския ѝ поглед. — Изглеждаш ми нещо бледа, да не би и в твоя рай да има неприятности?

И Лора осъзна какво е станало. Толкова ясно, като че ли ѝ го беше казала в очите. Разбра, как Лорейн я бе открила.

— Нищо, което не може да се оправи. Ти защо ѝ се обади, Мариан?

Усмивката си остана на мястото, хладна и самоуверена.

— Извинявай, би ли повторила?

— Тя плаща достатъчно пари на детективите, така че пак щяха да ме открият. В най-добрия случай можеше да имам на разположение още седмица или две, не повече.

Мариан се замисли за миг, после се обърна и застана до една картина.

— Винаги съм мислила, че е по-добре човек да си пести времето, отколкото да го разхищава. Колкото по-скоро Лорейн се справи с теб, толкова по-бързо ще мога да изправя Гейб на крака. Ела да ти покажа нещо.

Мариан пресече галерията и мина в следващата зала, където всички стени и подът бяха бели. В дъното се виждаше спираловидна стълба, също в бяло. Горе в кръг бяха подредени балкони. Три

орнаментни дървета изникваха изпод стълбата, а насреща им се издигаше черна абаносова скулптура на мъж и жена в страдна и все пак някак отчаяна прегръдка.

Но портретът бе това, което привлече вниманието ѝ, който изникна отзад, привлече вниманието ѝ и го задържа. Това бе нейното собствено изображение, което я наблюдаваше спокойно от стената. Лора разпозна творбата, която Гейб бе рисувал старателно през дългите, тихи дни в Колорадо.

— Наистина е зашеметяващ. — Докато се взираше в картината, Мариан потриваше с пръст устните си. Прииска ѝ се да грабне най-близкия нож и да разреде платното, когато Гейб го разопакова. Но желанието ѝ бързо я напусна. Тя бе всепризната покровителка на изкуството, за да позволи да вземат превес личните ѝ чувства. — Това е една от най-добрите и най-романтични му картини. Тук е едва от три седмици и вече имам шест сериозни предложения за нея.

— Мариан, аз съм виждала вече този портрет.

— Да, но се съмнявам, че го разбираш. Той го нарича „Ангелът на Гейбриъл“. Това трябва да ти говори нещо.

— Ангелът на Гейбриъл — повтори Лора тихичко. Тя се приближи крачка напред и топлината, която излъчваше портретът я заля. — Какво да ми говори?

— Че и той като Пигмалион се е влюбил за малко в модела, който рисува. Това се случва често, дори се насърчава, защото така се раждат гениалните произведения. — Тя чукна с пръст по рамката на портрета. — Но Гейб е прекалено земен, за да остане прекалено дълго подвластен на въображението си. Портретът е завършен, Лора. Той повече не се нуждае от теб.

Лора обърна глава така, че да погледне Мариан право в очите. Това, което тя току-що каза, бе ѝ минавало безброй пъти през ума. Тя ѝ отговори това, което сама си отговаряше всеки път.

— Тогава той лично ще трябва да ми го каже.

— Той е почтен човек. Това е част от привлекателността му. Щом като го проумее, щом като осъзнае грешката си, бъди сигурна, че веднага ще навакса загубеното време. Човек вярва в образа — продължи тя и махна към портрета — само докато образът е неопетнен. Ако се съди по това, което научих от Лорейн, ти наистина нямаш много време.

Лора се пребори с порива си да се обърне и да побегне. Странно, обаче тя откри, че този път не ѝ струваше толкова голямо усилие да се овладее.

— Ако ти вярваш в това, защо полагаш такава старание да ме отстраниш?

— Не ми представлява чак такава трудност. — Тя се засмя пак и махна ръката си от картината. — Приемам го като част от задълженията си. Аз насърчавам Гейб да се съсредоточи върху кариерата си и го предпазвам от подобни обрати, които само могат да го отклонят от правия път. Както вече ти обясних, ангажираността му с теб е неприемлива. Съвсем скоро той самият ще го осъзнае.

Нищо чудно, че се е обадила на Лорейн, си помисли Лора. Те толкова си приличаха.

— Ти обаче пропускаш нещо, Мариан. Майкъл. Независимо какви са чувствата на Гейб към мен, той много обича Майкъл.

— Само някоя особено долнопробна жена би могла да се възползва от детето си за подобно нещо.

— Права си. — Лора я погледна в очите помирително. — Нямах представа, колко си права. — Като видя, че с отговора си е постигнала своята цел, тя продължи спокойно. — Ще остана тук да изчакам Гейб. Ще съм ти задължена ако го уведомиш, че съм тук, когато се върне.

— За да изтичаш и да се скриеш зад гърба му, така ли?

— Не смятам, че причините, поради които Лора е дошла да ме потърси, са твоя работа.

Гейб говореше, идвайки от фоайето. И двете жени се обърнаха към него. Той прочете всичко по лицата им — гнева на Мариан и мъката на Лора. Видя, че и двете си отдъхнаха, всяка по свой начин. Мариан вдигна вежди и се усмихна. Лора скръсти ръце и вирна брадичка.

— Драги мой, знаеш, че част от задълженията ми е да предпазвам художниците от паникьосаните им съпруги и любовници. — После се приближи до него и собственически сложи ръка на рамото му. — След няколко минути имаме среща с Бриджтънови за онези три картини. Не бих искала да си разсеян и без настроение.

Той я удостои със съвсем бегъл поглед, но дори по него Мариан разбра, че думите ѝ са му дошли в повече.

— Моя си работа, какви са ми настроенията. А сега ако обичаш да ни извиниш.

— Ами Бриджтънови...

— Ако искат, да купуват картините. Ако не, да вървят по дяволите. Остави ни насаме, Мариан.

Тя изгледа злобно Лора, след което се втурна навън. Чу се, как отдалечаващите ѝ се токчета тракат по плочките.

— Съжалявам за случилото се — каза Лора след дълбока въздишка. — Не съм дошла тук да създавам неприятности.

— А защо? Ако се съди по изражението на лицето ти, явно не си дошла и да прекараш няколко часа в преклонение пред изкуството. — Преди да съумее да отговори, той се приближи до нея. — По дяволите, Лора, не желая да ви виждам двете тук, как седите и ме обсъждате, като че ли съм някаква ценност, която ще продадете на най-високата цена, предложена на търга. Мариан е мой бизнес партньор, а ти си ми съпруга. Двете ще трябва да се примирите с този факт.

— Ясно ми е напълно. — Сега гласът ѝ се промени. Стана по-суров, за да вземе връх над неговия. — А ти трябва да разбереш, че ако аз мислех, че между вас съществува нещо повече от това, щях отдавна да съм те напуснала.

Каквото и да имаше намерение да каже, напълно изветря от главата му. Веднага разпозна непоколебимата решителност в това, което тя каза и остана вторачен в нея.

— Просто така?

— Да. Просто така. Вече имах един брак, където верността не означаваше нищо. Няма да претърпя същото повторно.

— А-а-а разбирам. — Отново сравнението, си помисли той. Прииска му се да ѝ викне. Вместо това ѝ заговори меко, твърде меко. — Значи съм предупреден.

Тя се извърна настрани, за да може за миг да затвори очите си. Главата ѝ безжалостно пулсираше. Ако сега не използваше момента да се съвземе малко, щеше да се хвърли в обятията му и да го помоли за помощ.

— Не съм дошла тук да разискваме устоите на брака ни.

— А може би трябваше. Сигурно ни е дошло времето да застанем с открити чела и да си кажем кой какво мисли.

Тя поклати глава и отново се обърна с лице към него.

— Исках да ти кажа, че ще отида при адвокат утре сутринта.

Светът се завъртя пред очите му с пълна скорост. Тя искаше развод. После гневът го обзе със същата бързина, с която се беше почувствал безсилен. За разлика от Лора той бе винаги готов да влезе в бой.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Не мога да отлагам повече. Не мога да се преструвам, че не е редно да го направя. — Наново ѝ се прииска да се хвърли в ръцете му, да усети близостта му и че я закриля. Остана на повече от ръка разстояние от него и продължи да говори. — Не исках да започвам такъв труден, мъчителен и вероятно грозен период от живота си, без да те уведомя за намеренията си.

— Много мило от твоя страна. — Отдръпвайки се той прокара пръсти през косата си. Над него портретът ѝ нежно се усмихваше. Докато стоеше между картината и нея, той се чувства уловен между две различни жени, между две различни необходимости. — Какво, за бога, те накара да стигнеш до такова решение? Как си мислиш, че е възможно сутринта да ме целуваш за довиждане на път за работа и само няколко часа по-късно да ми съобщаваш подобна новина? Ако не си била щастлива с мен, защо просто не си ми казала?

— Не разбирам, за какво говориш Гейб. И двамата знаехме, че рано или късно ще ни дойде до главите. Ти беше този, който ми повтаряше, че все някога ще трябва да се изправя срещу този проблем. Сега съм готова да го направя. Само исках да ти кажа, че ако искаш да останеш извън играта, сега е времето да го направиш, преди да е станало прекалено късно.

Гейб започна да схваща накъде бие тя и се спря. Стана му ясно, че това, което той мислеше за тема на разговора им и това, за което тя говореше всъщност са две напълно различни неща.

— Защо искаш да ходиш утре при адвоката?

— Лорейн Игълтън дойде днес в къщи. Искане да вземе Майкъл.

Това, че тя не искаше развод, не успя да го зарадва. Нямахше място за радост. Усети лека паника, преди гневът да я измести.

— Тя може да си пожелае и луната, но и нея няма да получи. — Пресегна се да я погали по бузата. — Всичко наред ли е?

Тя кимна.

— Не бях добре, но вече съм. Тя ме заплаши, че ще заведе дело за попечителските права.

— Въз основа на какво?

Лора сви устни, но гласът ѝ остана равен.

— Че не съм способна да се грижа добре за него. Каза също, че ще докаже, че аз... Че съм имала и други любовници преди и по време на брака ми с Тони.

— Как ще докаже нещо, което не е истина?

Значи той ѝ вярваше. Толкова ли лесно било? Лора го хвана за ръката.

— Можеш да накараш всекиго да направи или да каже доста неща, стига да му платиш достатъчно. Виждала съм как семейство Игълтън постъпва точно така.

— Тя каза ли ти къде е отседнала?

— Да.

— Значи е дошло времето да си поговоря с нея.

— Недей. — Лора успя да го сграбчи за ръката, преди да тръгне към вратата. — Моля ти се, не искам още да се срещаш с нея. Първо нека да говоря с адвоката, за да се уверя какво може и какво е невъзможно да се направи. Не можем да си позволим лукса да допуснем грешка в гнева си.

— Не ми трябва адвокат, за да ми каже, че тя няма право да нахлува в къщата ми и да заплашва да вземе Майкъл.

— Гейб, моля те. — Тя отново трябваше да го спре. Когато пръстите ѝ се впиха силно в ръцете му, тя усети вибрацията гняв у него. — Послушай ме. Знам, че си ядосан. И аз се ядосах, изплаших се също. Първата ми реакция беше да побягна отново. Дори се качих горе и опаковах багажа ни с Майкъл.

Той си представи, колко щеше да бъде съсипан, ако се бе прибрал у дома и бе заварил къщата празна. Това, което трябваше да разреши с Игълтън се оказа доста по-съществено.

— Защо не го направи?

— Защото нямаше да бъде честно нито спрямо Майкъл, нито спрямо теб и мен. Защото ви обичам и двамата прекалено силно.

Той се спря и прикова с ръце лицето ѝ, като се опита да прочете, какво се крие в очите ѝ.

— Нямаше да стигнеш много далеч.

Докато обвиваше пръсти около китките му, усмивката се върна постепенно на лицето ѝ.

— Сигурно нямаше да стигна много далеч, Гейб. Знам какво трябва да направя. Знам също, че мога да го направя.

Той замлъкна за миг, докато възприемаше думите ѝ. Първо говореше за любов, в следващия момент за това, което трябва да направи тя, а не те двамата заедно.

— Сама?

— Ако е нужно, да. Знам, че си приел Майкъл за свой син, но ако тази жена заведе дело, ще стане много отвратително и това, което ще се избълва по мой адрес, ще засегне теб и твоето семейство. — За миг тя се поколеба дали да му даде правото на избор. — Ако предпочетеш да не се замесваш в това, което ще последва, ще те разбере.

Правото му на избор бе започнало да се стеснява от мига, в който я бе срещнал. То напълно изчезна, когато за пръв път тя му подаде Майкъл в ръцете. И понеже не знаеше как да ѝ го обясни, реши да започне отзад напред.

— Къде е сега Майкъл?

Свят ѝ се зави от облекчението, което изпита при тези думи.

— При майка ти.

— Хайде тогава, да отидем да си го приберем.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лора не можеше да заспи. Спомените и въображението ѝ работеха срещу нея. Съзнанието ѝ я връщаше към отминалите събития и се развихряше пред това, което щеше да се случи на следващия ден. Минала бе почти цяла година откакто избяга от Бостън. Сега, на хиляди километра от там тя избра да отстоява позициите си. Но вече не се налагаше да се бори сама.

Гейб не я изчака да си насрочи час за посещение при адвоката в редовното му приемно време през работния ден. Той му се обади и помоли, по-скоро настоя за среща още същата вечер.

В приемната обсъждаха на чаша кафе и парче кейк нейния живот, детето ѝ, бракът и бъдещето ѝ, докато ниската, рядка мъгла се просмукваше от залива. Първоначално чувството ѝ за неудобство, че ще разискват с напълно непознат човек предишния ѝ живот, първия ѝ брак и грешките ѝ, се усили болезнено, а после изведнъж изчезна. Като че ли се занимаваха със съвсем друг човек. Колкото по-откровен ставаше разговорът им, колкото по-педантично навлизаха в подробности, толкова по-малко се срамуваше тя.

Матю Куотърмейн бе адвокат на семейство Брадли от четиридесет години. Той бе достопочтен и проницателен мъж и въпреки старомодния му външен вид, не беше лесно да го скандализираш. Кимаше, водеше си бележки и задаваше въпроси, докато устните на Лора не пресъхнаха.

Той не съчувстваше и не съдеше, което се оказа ключът към откровения разговор. Изказана простичко и без емоционални залитания, истината по-лесно можеше да се приеме, отколкото да остане скрита. Лора не пожали нито себе си, нито Тони. Накрая тя се изпълни със силно чувство за пречистване.

Най-сетне бе успяла да си каже всичко, да облече в думи цялата си мъка и болка. Изля сърцето и душата си така, както по-рано не беше успявала, защото се срамуваше. Сега, когато всичко бе излязло на бял

свят, усети какво означава да се освободиш от спомените си и да започнеш всичко наново.

Куотърмейн не остана доволен от крайното ѝ решение, но тя беше непреклонна. Лора искаше отново да се срещне очи в очи с Лорейн, преди да бъдат подадени или подписани каквито и да било документи.

Гейб лежеше до Лора, без да може да заспи. Той също като нея премисляше отново и отново случилото се в приемната тази вечер. Всяка дума, преповтаряна в съзнанието му, само разгорещаваше гневът му още повече. Тя разказа неща, които никога преди не бе споменавала пред него, навлезе в подробности, които бе премълчала. По-рано Гейб смяташе, че е научил цялата истина за кошмара, през който бе минала. Смяташе също, че и яростта му бе достигнала връхната си точка. Оказа се, че греши.

Не беше му казала, как синината под окото ѝ бе попречила да излезе от къщи цяла седмица. Беше му спестила също, как Лорейн бе разправяла наляво и надясно, че разцепената устна на снаха ѝ се дължи на собствената ѝ непохватност. Лора бе премълчала пиянските му грубости посред нощ, ревнивите му изблици, когато на публични места тя от учтивост трябваше да си каже няколко думи с други мъже. Беше премълчала и заплахите за отмъщение и насилия, които я грозяха, когато най-накрая намери смелост да избяга.

Всичко бе излязло наяве тази вечер с мъчителни подробности.

Когато се приготвиха да си легнат, той не я докосна. Питаше се, как изобщо би могла да търпи да я докосват след всичко това.

Сега му беше пределно ясно, какво е трябвало да претърпи. Как можеше да очаква от нея да загърби всичко, след като не бе убеден, че той самият би могъл да го направи? Въпреки че бе толкова мил и нежен с нея, въпреки че се грижеше за нея, сянката на другия мъж тегнеше помежду им.

Казала му бе, че го обича. Колкото и да му се искаше да повярва, не можеше да разбере, как една жена, минала през този ад, ще е в състояние да повярва някога отново на някой мъж, камо ли да го обича.

Благодарността, привързаността и Майкъл ги свързваха. Гейб можеше да проумее това. Докато лежеше в мрака, той си даде сметка, че това е повече, отколкото много хора получават за цял живот.

Но той желаше повече, беше на път да повярва, че заедно могат да го постигнат. Така беше, преди да бъдат изречени ония думи там долу, докато тихият пролетен бриз подухваше в пердетата.

Сега тя се обърна към него. Тялото ѝ се притисна о неговото. Той изтръпна.

— Извинявай, събудих ли те?

— Не. — Гейб се измести, така че да не се докосват, но тя се примъкна към него и отпусна глава на рамото му.

Това движение, това елементарно, естествено движение го раздвои. Той хем се нуждаеше от нея, хем се страхуваше да я докосне.

— Аз също не мога да заспя. Чувствам се, сякаш съм прескачала препятствия и тялото ми е изтощено до крайност, а мозъкът ми все още обикаля по пистата.

— Трябва да престанеш да мислиш за утрешния ден.

— Знам. — Лора отметна косата си и се намести по-удобно.

Тя усети как той леко се отмести, как се отдръпна. Със затворени очи се зачуди, дали сега, когато бе научил цялата истина, той не се бе отворил от нея.

— Няма за какво да се тревожиш. Всичко ще бъде наред.

Дали? Реши да рискува и потърси ръката му в тъмното.

— Лошото е, че в главата ми се въртят разни мисли за това, как ли ще се развият събитията. Представям си, какво ще ѝ кажа аз, какво ще отговори тя. Ако аз не... — Думите ѝ увиснаха във въздуха, защото бебето се разплака. — Явно още някой не може да спи спокойно.

— Аз ще се занимавам с него.

Въпреки че вече бе отметнала завивките, Лора се съгласи с предложението на Гейб.

— Добре, ако е гладен, ще го накърмя тук.

Тя седна и сви колената си към гърдите докато наблюдаваше как Гейб си слага халата и се отправя към детската стая. След миг плачът спря, после започна отново. Междувременно чуваше успокоителния глас на Гейб.

Беше му толкова лесно, идваше му някак си отвътре. Чувствителността и нежността му бяха присъщи не по-малко от грубия тон и арогантността. Дали в това не се криеше причината, поради която най-накрая тя му призна, че го обича? Повече нямаше да има

отчаяние, подчинение и терор, както беше с Тони. Щеше да го обича, без да трябва да се разкъсва на части.

Не, той не се бе отдръпнал от нея. Не можеше да е напълно сигурна в неговите чувства, но в това бе убедена. Той просто бе също много притеснен, но се чувстваше задължен да се прикрива.

Светлината от детската стая се просмука в антрето. По нея, Лора можеше да следи движещата се сянка на Гейб. Плачът заглъхна за миг, но после се изви в писъци. Тя познаваше този рев много добре. Легна назад, затвори очи и си помисли, че ги чака дълга и трудна нощ.

— Зъбите — прошепна на Гейб, когато той донесе разстроения Майкъл в спалнята. Усмихна му се и светна нощната лампа. Всички се нуждаеха от помощ тази нощ. — Ще го накърмя и дано да помогне.

— Хайде, ето я мама, приятелче. Слагам те на най-доброто място в къщата. — Гейб го положи в обятията на Лора. Ревът се сведе до мрънкане, а после изцяло изчезна, щом като бебето засука. — Слизам долу да си наля чаша уиски. Ти искаш ли нещо?

— Не. Всъщност да, донеси ми някакъв сок. Какъвто има.

С една ръка тя придържаше Майкъл, а с другата си нагласи възглавниците зад гърба. Всичко изглеждаше толкова обикновено, така нормално както всяка друга нощ. Имаше понякога цели нощи, когато Майкъл отказваше да заспи, когато тялото ѝ плачеше за сън, но имаше и други нощи, в които тя благославяше тези полунощни часове. Това бяха случаите, които тя и Гейб щяха да си спомнят години наред, когато Майкъл започнеше да прави първите си крачки, когато тръгнеше на училище, когато подкараше бебешката триколка за първи път в живота си. Тогава те с умиление щяха да си припомнят именно тези нощи. И нищо не можеше да промени това усещане.

Те имаха нужда от това, от тази естественост. Дори и само за няколко часа, сега нямаше да се откажат от нея.

Когато Гейб се върна, той остави чашата ѝ до леглото. Усмивната, тя го докосна по ръката.

— Ще ми позволиш ли да помириша уискито ти? — Развеселен, той вдигна чашата и я поднесе към лицето ѝ.

— Достатъчно ли е?

— Благодаря. Винаги съм харесвала вкусът на уискито в късните часове на нощта. — Тя вдигна чашата със сок и я чукна в неговата за наздраве.

— Наздраве. — Той не легна в леглото, както тя се надяваше да направи, а отиде до прозореца. — Гейб?

— Да?

— Искам да склуча сделка с теб. Ти ще ми кажеш какво се върти в главата ти, ще ме попиташ каквото искаш да знаеш, а аз ще ти кажа цялата истина. После в замяна аз ще ти задам един въпрос, а ти ще ми отговориш. Става ли?

— Не даде ли достатъчно отговори тази вечер?

Значи, това било. Лора остави чашата на шкафчето, преди да обърне Майкъл към другата си гърда.

— Ти си разстроен от това, което чу да разказвам пред господин Куотърмейн.

— Не си очаквала само да свия рамене, нали? — Той се обърна толкова рязко, че течността застрашително се разплиска почти до ръба на чашата. Гейб я надигна и изля в гърлото си половината от съдържанието ѝ, след което нервно се заразхожда из стаята.

— Съжалявам, че трябваше да говорим за това. Знаеш, че самата аз предпочитам да не отварям дума за миналото си.

— Не говоря за това, че сме повдигнали въпроса. — Думите му прозвучаха остро. Той отпи още уиски, но и това не го успокои. — Господи, задушавам се само като се сетя за това, само като си го представя. Страхувам се да те докосна, за да не те върна към спомените ти.

— Гейб, ти самият не спираше да ми повтаряш, че всичко това сега принадлежи към миналото, че днес всичко е различно. Знаем, че разказът ми те съсипва. Беше прав, когато каза, че те сравнявам с Тони, но може би не си даваш сметка, че по този начин си помагам да осъзная, че нещата могат да се променят.

Той я погледна само за миг, но достатъчно дълго, за да разбере, че думите ѝ не бяха достатъчни, поне не за момента.

— Всичко е различно сега, но се чудя, как е възможно да не си намразила всички мъже, а най-вече този, който се опитва да те докосне?

— Беше време, когато не позволявах на никой мъж да се доближи на по-малко от три метра от мен, но после започнах да подреждам живота си в перспектива — чрез терапията, като слушах други жени, минали по същия път. — Тя го съзерцаваше как стои

изправен в сянката до прозореца, пъхнал ръце в джобовете на халата, свити в юмруци. — Когато ти ме докосваш, когато ме прегръщаш, нищо от миналото не изплува в съзнанието ми. Караш ме да се чувствам така, както винаги съм мечтала да се чувствам и да усещам съпруга си.

— Ако той беше жив — каза Гейб твърдо, — щях да го убия. Възмутен съм, че вече е мъртъв.

— Не си причинявай това. — Лора се пресегна да улови ръката му, но той отметна глава и отиде към прозореца. — Той беше болен човек. Тогава не го осъзнавах. А аз само продължавах агонията му, като не си тръгнах по-рано.

— Било те е страх и си нямала къде да отидеш.

— Това не е достатъчно оправдание. Можех да отида при Джефри. Знаех, че той щеше да ми помогне, но не го направих, защото бях закована там поради собствения си срам и несигурност. Когато най-накрая си тръгнах, го направих заради бебето. Тогава започнах да се оправям и аз. Най-доброто лекарство беше, като те открих, защото ти успя да ме накараш да се чувствам като жена отново.

Гейб остана безмълвен, докато Лора търсеше подходящите думи.

— Гейб, никой от нас не може да промени нещо, което вече се е случило. Не му позволявай да помрачи това, което имаме сега.

Вече по-спокоен, той допи чашата си и се загледа през прозореца.

— Когато днес в галерията заговори, че искаш да се срещаш с адвокати, аз си помислих, че ще искаш развод. Изплаших се до смърт.

— Наистина ли?

— Ти стоеше там, изправена под собствения си портрет и аз не можех да си представя, какво ще правя, ако си отидеш. Може да съм променил живота ти, ангеле мой, но ти не по-малко промени моя.

Ето го Пигмалион. Ако е обикнал изображението, може би ще заобича и модела.

— Няма да си отида. Обичам те, Гейб. Ти и Майкъл сте моя живот.

Тогава той дойде и седна на ръба на леглото. Хвана ръката ѝ.

— Няма да позволя на никого да стори злина на някой от вас двамата.

Пръстите ѝ сграбчиха неговите.

— Искам да знам със сигурност, че всичко, което се налага да направим, ще го направим заедно.

— Заедно сме още от самото начало. — Той се наведе и я целуна, а бебето тихичко продължаваше да суче помежду им. — Нуждая се от теб, Лора, може би прекалено много.

— Не може да е прекалено много.

— Нека сложа Майкъл да спи, после можем да си продължим разговора.

Той пое бебето, но в мига, когато се изправи над леглото Майкъл се разплака.

Редуваха се да го разхождат, люляха го, помагаха му нежно да си чеше венците с гумената халка. Обаче всеки път, когато се опитаха да го сложат самичък в люлката, той се разпищяваше. Замаяна от преумора, Лора се облегна на преградата и започна да го гали и разтрива по гръбчето. Щом като отделеше ръката си от него, започваше мигновено да плаче.

— Май сме го поразглезили — промърмори тя.

Гейб седеше в люлеещия се стол и я наблюдаваше.

— Принудени сме. Освен това през повечето време той спи като пън.

— Знам. Тия зъби ще му вземат здравето. Защо не си легнеш? Няма смисъл и двамата да седим будни.

— Мой ред е. — Гейб стана и откри, че в пет часа призори тялото може да се чувства с години остаряло. — Ти отивай да си легнеш.

— Не. — Собствената ѝ рязкост я учуди. — Заедно сме във всичко, помниш ли?

— Докато смъртта ни раздели.

Тук тя щеше да се разсмее, стига да имаше сили.

— Може би просто ще поседна.

— Знаеш ли, хората ме помнят като човек, който посреща изгрева след тежка пиянска нощ, в игра на карти и... други форми на забавление. — Той започна да разтрива гърба на Майкъл, а Лора се строполи в люлеещия се стол. — Но не си спомням някога да съм се чувствал, сякаш ме е прегазил камион.

— Това е една от радостите на бащинството — отвърна тя, сви краката си и затвори очи. — Всъщност в момента изживяваме едни от

най-щастливите мигове в живота си.

— Благодаря ти, че ме уведоми. Той май ще се предаде.

— Защото докосването ти е толкова прекрасно — тихичко каза тя. — Толкова прекрасно.

Сантиметър по сантиметър Гейб успя да изтегли ръката си в невероятно неудобна поза. Ако някой би искал да се отдалечи от тигър, едва ли би го направил по-предпазливо. Едва когато бе вече на един метър от люлката, той за малко щеше да си позволи да си поеме дъх от облекчение. Но реши да не си играе с късмета, задържа дъха си и се обърна към Лора.

Тя беше заспала в невероятно неудобна поза. С надеждата, че силите му няма да го напуснат окончателно само за още пет минути, той отиде да я вземе на ръце. Лора се сви и се притисна към него инстинктивно. Докато я изнасяше от стаята, тя със сетни усилия промълви само:

— Майкъл?

— Мирува засега. — Той я отнесе в спалнята им, но вместо да я сложи на леглото, отиде до прозореца. — Виж, слънцето изгрива.

Лора се размърда и отвори очи. През прозореца видя небесната извивка на изток. Ако се вгледаше по-силно, щеше да съзре водата от залива като мъгла в далечината. Слънцето сякаш трептеше в изгрева си. И като ехо се носеха цветовете: розови, бледоморави, златни. Първоначално меки, защото все още тъмното нощно небе доминираше, цветовете се разпръскваха, а после проясняваха. Розовите се превръщаха в червени, ярки и светещи.

— Понякога картините ти са такива — промълви тя ясно. — Като променящи се, прелитащи ангели, с цялата пъстра палитра от сърцевината до крайните граници. — Лора намести главата си на рамото му, докато наблюдаваха настъпването на новия ден. — Никога не съм виждала по-красив изгрев от този.

Плътта му бе топла под допира ѝ. С ръцете си — силни, здрави и мускулести, я придържаше към тялото си. Тя чуваше мощния, равен ритъм на сърцето му. Лора се извърна към него, когато чу първите песни на птиците. Когато любовта бе толкова достижима, само някой глупак би я поставил под въпрос.

— Желая те, Гейб. — Тя докосна с пръсти бузата му, а устните ѝ се сляха с неговите. — Никога не съм желала някого така, както желая

теб.

За миг се почувства известно колебание. Тя го усети, разбра го и го прие. Сега обаче не му беше времето да мисли за вчера и утре. Устните ѝ омекнаха върху неговите, а ръката ѝ се плъзна в косата му.

— Ти беше прав.

— За какво?

— Не мисля за никой друг, освен за теб, когато правим любов.

Той нямаше желание да задава повече въпроси. Откри, че няма повече какво да пита.

Тя бе така красиво отворена за него. Осъзна, че сега е в състояние, дори, че му е по-лесно да остави настрана, да се отърси от онази част от нейния живот, която го вбесяваше и му носеше горчивина. Това обаче нямаше нищо общо с пределите, в които можеха да се озоват само те двамата заедно. Целувайки я страстно, той я отнесе в леглото. Тя го обгърна с ръце, щом той се отпусна до нея. За миг това бе достатъчно.

Сутрешни прегръдки, целувки на изгрев-слънце след дълга, безсънна нощ. Лицето ѝ бе бледо от изтощение, но все още жадуваше за него. Въздишката, която премина от нейните устни към неговите бе мека и сънлива. Тялото ѝ се изви, бавно, тежко под допира на ръцете му.

Утринният ветрец нежно подухваше върху телата им през отворения прозорец. Тя разтвори халата му и го свали от раменете му, за да може тя да му да стрее кожата. Също толкова бавно той свали нейната нощница. Останаха голи върху смачканите чаршафи и се любиха дълго и разточително.

Никой от двамата не успя да си намери покой. Не бе и нужно. Тук те бяха в синхрон, без думи и желания. Уточненията бяха за други моменти, за нощта, когато страстта бе жарка и настойчива. Когато утринната светлина започваше да се мерзелее, желанието бе възхитително обуздано.

Вероятно любовта, която чувстваше към него, най-добре можеше да се изрази именно по този начин. С лекота и привързаност, които оставяха далеч по-дълбоки дири след себе си, отколкото отблясъците на огън. Тя следваше неговите движения, а той — нейните, доставяха си взаимна наслада, което идваше с въздишки и шепот, вместо със задавено дишане и тръпнене.

Лора усети четината по небръснатите му страни, когато спря ръката си там. Той бе истински. Бракът бе нещо повече от пръстена, който носеше на безименния си пръст, нещо много повече от физическото съответствие между двамата в усещанията си един към друг. Бракът означаваше посрещането на всеки следващ ден заедно.

Той беше способен планини да повдига заради нея. Досега пълното многообразие на чувствата му към нея му се изплъзваше някак. Първоначално осъзна влечението си, после любовта, но сега дойде ред и на всеотдайността. Тя бе негова по начин, по който никоя друга жена не можеше да бъде. За пръв път в живота си той пожела да бъде обожаван.

Когато двамата достигнаха връхната точка, стаята бе вече огряна от слънчева светлина. Малко по-късно, все още вплетени един в друг, те заспаха.

— Знам, че съм взела правилното решение. — Тя все още се колебаеше, когато излязоха от асансьора в хотела на Лорейн. — Каквото и да се случи от тук нататък, аз няма да отстъпя. — Хвана се здраво за ръката на Гейб. Липсата на сън я караше да се чувства леко замаяна и готова за действие. — Невероятно съм щастлива, че си тук с мен.

— Казах ти и преди, че не ми е приятно да се срещаш с нея отново и да се разправяте за каквото и да било. Аз мога да уредя нещата сам.

— Знам, че можеш. Но нали ти казах, че изпитвам нужда да го направя, Гейб...

— Какво да направя?

— Моля те, не се ядосвай. — Тя се засмя като видя как той лекичко повдигна вежда. Нарастващото напрежение у нея намаля. — Излишно е да ме гледаш по този начин. Исках само да ти кажа, че ако някой крещи, на Лорейн няма да й направи никакво впечатление.

— Аз никога не крещя. Може би понякога повишавам тон, за да наблегна на нещо.

— И тъй като явно вече си изяснихме всичко, последното, което остава да направим, е да почукаме на вратата.

Лора почувства познатия пристъп на паника, но успя да се пребори с него и почука на вратата. Лорейн отвори, царствена и самоуверена с морскосиния си костюм.

— Лора. — След възможно най-беглото кимване, на което беше способна, тя се обърна към Гейб. — Господин Брадли. Радвам се да ви видя. Лора не ми спомена, че ще дойдете с нея днес следобед.

— Всичко, което се отнася до Лора и Майкъл, засяга пряко и мен, госпожо Игълтън. — Той влезе, както Лора никога не би постъпила на негово място, без покана.

— Убедена съм, че добре сте обмислили какво вършите, но някои от нещата, които ще разискваме двете с Лора са съвсем лични семейни въпроси. Надявам се, че разбирате какво искам да кажа. — Лорейн затвори вратата с бързо движение.

— Разбирам. — Той срещна надменния ѝ поглед с един от своите специални погледи. — Съпругата ми и синът ми са моето семейство.

Схватката между нейната воля и неговата бе тиха и безмилостна. Лорейн я прекъсна със следващото си кимване.

— Щом настоявате. Моля, седнете. Ще поръчам кафе. Услугите тук не са лоши.

— Не се притеснявайте за нас. — Лора каза това с едва забележимо напрежение в гласа, докато си избираше къде да седне. — Не смятам, че ще останем много дълго.

— Както обичате. — Лорейн седна срещу тях. — Съпругът ми трябваше да бъде тук, но делови задължения му попречиха да дойде. Аз ще говоря от името и на двама ни. — След като каза това, тя спокойно положи ръцете си върху страничните облегалки на стола. — Само ще припомня това, което сме обсъждали вече. Имам намерението да взема сина на Тони в Бостън и да го отглеждам както подобава.

— А аз ще повторя, че не можете да го вземете. — Лора реши да се опита за последен път да говори нормално с Лорейн и се наведе към нея. — Той е бебе, а не някаква наследствена вещ, госпожо Игълтън. Тук той има хубав дом и двама родители, които го обичат. Той е едно здраво, хубаво дете. Вие трябва да сте благодарна за това. Ако искате да обсъдим правото ви на посещения...

— Ще обсъдим правата за посещения, но не моите, а вашите — прекъсна я Лорейн. — Ако това зависи от мен, те ще бъдат кратки и редки, господин Брадли — продължи тя, като отмести погледа си от

Лора. — Сигурно вие няма да искате да отглеждате чуждото дете като свое. В неговите жили не тече вашата кръв, а само носи вашето име, защото поради необясними за мен причини сте се оженили за майка му.

Гейб си извади една цигара и спокойно я запали. Лора го бе помолила да не избухва. Въпреки че не беше в състояние да се съобрази с нея, той не възнамеряваше да избързва.

— Вие допускате голяма грешка — отвърна той кратко и ясно.

Тя въздъхна снизходително.

— Разбирам, че имате чувства към Лора. И синът ми имаше.

Първите окови на доброто му поведение се скъсаха. Гневът се четеше в очите му и звучеше във всяка негова старателно и натъртено изговорена дума.

— Никога не смейте да сравнявате моите чувства към Лора с чувствата на сина ви.

Лорейн пребледня, но запази самообладание.

— Нямам представа, какво ви е наговорила...

— Казах му истината. — Преди Гейб да заговори, Лора сложи ръка на рамото му. — Казах му всичко, за което и вие самата знаете, че е истина. Че Тони беше болен, емоционално нестабилен.

Сега Лорейн бе тази, която стана от стола си. Лицето ѝ бе почервеняло и измъчено, но тонът ѝ си остана непроменен.

— Няма да стоя тук и да слушам, как позориш името на сина ми.

— Ще слушате. — Лора впи здраво пръсти в ръката на Гейб, но съумя да продължи. — Ще слушате сега, след като никога не ме чухте, когато имах отчаяна нужда от помощ. Когато и Тони молеше по свой начин за същата тази помощ. Той беше алкохолик. Емоционална развалина, която издевателстваше над по-слабия от самия него. Вие много добре знаехте, че той ме нараняваше, виждахте белезите, но не им обръщайте внимание или намирахте благоприлично оправдание за тях. Знаехте също, че в живота му имаше и други жени. Но вашето мълчание бе за него знак за одобрение.

— Онова, което се случваше между вас с Тони, не беше моя грижа.

— На това му викате — не се меся. Но аз те предупреждавам, Лорейн, че ако повдигнеш похлупака, едва ли ще можеш да се справиш с това, което ще лъсне отдолу.

Лорейн седна отново, ако не за друго, то заради тона на Лора и заради факта, че тя рядко си позволяваше да ѝ говори на ти. Тази промяна ги правеше равни. Това не беше онази изплашена жена, над която можеше да се издевателства лесно само до преди една година.

— Заплахите от човек като теб не ме тревожат. Съдът ще реши дали някаква скитница с пропаднал морал може да получи правата над един Игълтън или той ще бъде оставен на тези, които могат да се погрижат за него както трябва.

— Ако още веднъж си позволите да се държите с жена ми по този начин, ще трябва да се справяте с нещо повече от заплахи — Гейб издуха тънка, дълга струйка дим, — госпожо Игълтън.

— Няма значение. — Лора го стисна за ръката. Тя знаеше, че той всеки момент ще избухне. — Не можеш да ме унижаваш повече, Лорейн, както не можеш да ме заставиш и да ти се моля. Знаеш много добре, че през цялото време аз останах вярна на Тони.

— Знаем, че Тони не вярваше в това.

— Тогава, откъде знаете, че детето е негово?

След мига, в който Гейб каза това, в стаята се възцари абсолютна тишина. Лора се опита да каже нещо, но Гейб я спря с поглед. Лорейн се изчерви отново, когато най-сетне намери сили да проговори.

— Нямах да посмеем...

— Мислите ли? Малко странно. Смятате да докажете, че Лора не е била вярна на сина ви, а твърденията ви сочат точно обратното. И в двата случая ще се сблъскате с големи усложнения. Ами ако е имала връзка с някого по това време? С мен например? — Той се засмя и изгаси цигарата си. — Никога ли сте си задавали въпроса, защо се оженихме толкова бързо и защо аз приех детето за свое? — Гейб направи кратка пауза, за да даде възможност на Лорейн да смели чувотото. — Ако Лора е била невярна, детето може да е на всекиго. Ако тя не е била невярна, случаят не е за съда.

Лорейн сгъваше и разпускаше пръстите си върху облегалките на стола.

— Двамата със съпруга ми имаме всички основания да предявим иск да се направи проба за бащинство на това дете. Аз едва ли ще приема в дома си нечие копеле.

— Внимавай какво говориш — каза Лора толкова тихо, че думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха. — Много внимавай, Лорейн.

Знам, че не възприемаш Майкъл като човек.

Докато се бореше да овладее нервите си, което рядко ѝ се случваше, Лорейн продължи.

— Единственото, което ме води тук, е загрижеността ми към сина на Тони.

— Ти никога не се поинтересува от него, как изглежда, дали е добре. Никога не пожела да го видиш, дори и на снимка или да поискаш медицинския му картон. Никога не го назова по име. Ако го беше сторила, ако в някое твое действие бях доловила топлина и обич, щях да се замисля дали да кажа това, което ще чуеш сега. — Смелостта ѝ дойде, без да се насилва. — Свободна си да предявиш иск за попечителство в съда. Дватамата с Гейб вече уведомихме адвоката си. Ще се борим и ще спечелим. А междувременно, лично аз ще изляза пред пресата с цялата истина за живота ми при семейство Игълтън в Бостън.

Ноктите на Лорейн се забиха в тапицерията на стола.

— Няма да посмееш да го направиш.

— Не само смелост, а още много неща имам, когато се налага да защитя сина си.

Не ѝ убягна спокойната непоклатима решителност в очите на Лора.

— Дори и да го направиш, никой няма да ти повярва.

— Напротив, всички ще ми повярват. Хората знаят как да различат истината от лъжата.

Лорейн се обърна към Гейб с безжизнено изражение на лицето.

— Имаш ли представа как ще се отрази цялата тази помия върху името на твоето семейство? Готов ли си да рискуваш репутацията на цялата си фамилия, заради някаква жена и дете, което дори не е твое.

— Репутацията ми ще издържи, а ако трябва да бъда откровен, родителите ми се готвят за битката. — В гласа му се прокрадваше неподправено предизвикателство. — В жилите на Майкъл може и да не тече моята кръв, но той е мой син.

— Лорейн. — Лора изчака да застанат очи в очи. — Ти загуби своя син и аз съжалявам за това, но няма да ти позволя да го замениш с моя. Каквото и да ми струва да го защитя, бъди убедена, че ще го платя. А и ти ще си платиш за постъпките.

Гейб се изправи и хвана Лора под ръка, като я притисна до себе си.

— Вашият адвокат може да се свърже с нас, веднага щом вземете решение за бъдещите си действия. Запомнете едно, госпожо Игълтън, сега не сте изправена срещу една безпомощна бременна жена. Срещу вас в момента стои цялата фамилия Бродли.

Щом като излязоха в коридора, Гейб привлече Лора към себе си. Той усети как тя все още трепери, затова я поддържа така известно време.

— Ти беше прекрасна. — Гейб нежно я целуна по косата, преди да я отдръпне от себе си. — В интерес на истината, ангеле мой, ти беше невероятна. Лорейн сигурно още не може да осъзнае, какъв удар ѝ беше нанесен.

Приливът на гордост я сгря и създаде у нея чувство на задоволство, каквото никога досега не бе изпитвала.

— Не беше чак толкова лошо, колкото очаквах — каза тя с въздишка, но продължи да държи ръката си в неговата, докато влизаха в асансьора. — Преди толкова се страхувах от нея. Нямах смелост да ѝ кажа нищо. Сега виждам какво представлява тя всъщност — една самотна жена в клопката на собствената си егоистична представа за семейна чест.

Когато вратата на асансьора се отвори, Гейб се изсмя рязко, без капка чувство за хумор.

— Честта няма нищо общо с това.

— Не, но тя възприема така нещата.

— Ще ти кажа нещо. — Той натисна копчето за приземния етаж. — Хайде да забравим Лорейн Игълтън за през остатъка от днешния ден. Всъщност, ние сме на път да я забравим завинаги, но сега ти предлагам да отидем в един ресторант наблизо. Не е особено тихо място, но за сметка на това е много скъпо.

— Рано е да вечеряме.

— Кой говори за вечеря? — Той я прегърна през кръста, като излязоха от асансьора. — Ще седнем на една маса над водата, а аз ще наблюдавам как всички ще зяпат моята прекрасна съпруга, докато пием бутилка шампанско.

Ето, за това тя го обичаше. Сърцето ѝ потръпна, когато той поднесе пръстите ѝ към устните си.

— Не мислиш ли, че трябва да изчакаме с черпенето, докато Лорейн не ни уведоми за решението си?

— Тогава ще празнуваме пак. Сега искам да почерпя, защото станах свидетел на какво е способен един огнедишащ ангел.

Тя се засмя.

— Мога да го направя отново. Да знаеш, че...

— Какво?

Лора го погледна крадешком.

— Май ми хареса.

— Явно ще трябва да бъда нащрек...

— Вероятно. — Лора беше замаяна от постигнатия успех, но въпреки това си остана практична. — Наистина не бива да пия шампанско. Майкъл...

— Ще му хареса много, повярвай ми — я увери Гейб и се огледа за колата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш уморена — поклати глава Аманда и влезе в къщата.

— На Майкъл му растат зъби. — Извинението прозвуча съвсем задоволително, но не само плачливото бебе имаше вина за безсънието на Лора. — Заспа преди десет минути. Ако имаме късмет, може да остане спокоен за цял час.

— Защо тогава не легнеш и ти?

Аманда влезе в гостната и Лора я последва.

— Защото ти каза, че ще наминеш.

— О! — С лека усмивка Аманда седна и сложи чантата си на масата. — Е, така и направих. Няма да те задържам дълго. Гейб не е вкъщи, нали?

— Не. Каза, че имал някаква работа. — Лора седна на отсрещното кресло и отпусна глава назад. Понякога дребните удоволствия доставят незаменима наслада. — Искаш ли кафе или нещо студено?

— В момента не приличаш на човек, който ще има сили да стане без чужда помощ от стола си. Не, не се притеснявай за мен. Как е Гейб?

— Той също не може да си почива много в последно време.

— Не съм изненадана. Ни вест ни кост от Лорейн Игълтън, а?

— Не, нищо.

— Не вярвам, че ще можеш да приемеш максимата, според която липсата на новини е добра новина.

Лора успя да се усмихне.

— Страхувам се, че няма да мога. Колкото по-дълго продължава това мълчание, толкова повече започвам да си мисля най-лошото.

— Ами ако тя се обърне към съда?

— Тогава ще се борим. — Въпреки преумората, у нея взе връх силата, която тя напоследък откри, че притежава. — Смятам да направя всичко, за което я предупредих.

— Това исках да чуя. — Аманда се облегна и пооправи брошката на ревера си. Тя не сваляше поглед от Лора. Откри, че е малко прекалено бледа и отслабнала. Но като цяло, снаха ѝ беше на висота. — Когато всичко свърши, с Гейб ще имате достатъчно време да си подредите нещата.

Лора се сепна тъкмо преди да задреме.

— Да си подредим нещата?

— Да, някои дребни нещица. От рода на това, какво смятате да правите с живота си по-нататък.

— Не разбирам какво имаш предвид?

— Гейб има своето изкуство, двамата имате Майкъл, а ако решите, може би ще си имате още много деца.

Думите ѝ накараха Лора да се изправи. Още деца. Те никога не бяха разисквали тази възможност. След като Аманда така и така повдигна въпроса, Лора се запита дали Гейб изобщо е искал да има деца. А тя искаше ли? Прокара ръка през вече плоския си корем и се запита, какво ли щеше да е усещането, да носи в утробата си друго дете — дете на Гейб още от първия миг този път. Да, тя искаше. Вдигна поглед и видя, че Аманда я наблюдава най-спокойно и с пълно разбиране.

— Трудно е да се взимат решения, когато имаш такива главоболия.

— Точно така. Но всичко ще отmine, рано или късно. Когато това стане, ти какво смяташ да правиш по-нататък? И тъй като прекарах повече от две десетилетия с Гейб под един покрив, знам, че когато музата му дойде, той е в състояние да се затвори в някоя стая и да не излезе оттам много дълго време.

— Това няма да ми пречи. И как би могло, когато виждам какво постига?

— Жената също има нужда да постигне нещо. Децата могат да бъдат най-голямото ѝ постижение, но... — тя се пресегна към чантата си. Отвори я и извади оттам една визитна картичка. — В града има клиника за малтретирани жени. Съвсем малка и за съжаление, не особено добре финансирана. Все още — прииска ѝ се да се поправи, — там имат нужда от доброволци. Жени, които разбират, които са осъзнали, че могат да водят нормален живот и след като са преминали през ада.

— Аз не съм психотерапевт.

— Няма нужда да си с диплома, за да помагаш.

— Не. — Лора погледна визитната картичка на масата, докато осмисляше казаното. — Де да знам. Аз...

— Само си помисли.

— Аманда, ти ходила ли си в клиниката?

— Да, двамата с Клиф бяхме там вчера. Останахме много развълнувани.

— Защо го направихте?

Аманда повдигна вежди по начина, за който Лора знаеше, че Гейб е наследил от нея.

— Защото познаваме един човек, на когото много държим и двамата. И ни се прииска да го разберем по-добре. Не ставай — каза тя и се изправи. — Ще си тръгна сама, не ме изпращай. Предай цялата ми обич на Гейб и му кажи, че баща му пита, дали някога ще играят покер заедно. Този мъж умира да губи пари.

— Аманда — Лора си изу чехлите, преди да подвие крака под себе си на креслото, — никога не съм имала майка, но образът на истинската майка, който винаги съм си представяла, не е нищо в сравнение с теб. — Тя се усмихна, докато очите ѝ се затваряха. — Изобщо не съм разочарована.

— Аз също — отвърна Аманда и остави Лора да си подремне на креслото.

Тя все още спеше там, когато Гейб се върна. Само подпря обемистия пакет на стената. Когато тя не се размърда от шума на хартията, той се отправи към канапето. Нямаше сили дори да си помисли за рисуване, когато опъна крака и почти веднага заспа.

Бебето събуди и двамата. Гейб изпъшка и закри лицето си с възглавницата. Напълно объркана, Лора се изправи. Тя замига към Гейб и крачка по крачка се запъти нагоре.

След малко той отиде при нея.

— Умея да улучвам подходящия момент — заяви той, като видя, че Лора сменя поредния памперс.

— Започвам да се чудя, как го правиш. — Но тя вече се смееше, когато вдигна Майкъл над главата си, за да го поразвесели. — Кога се

прибра?

— Достатъчно отдавна, за да заваря жена си как се излежава по цял ден, вместо да свърши нещо полезно. — Той взе Майкъл от ръцете ѝ, докато тя се преструваше, че го поглежда свирепо. — Мислиш ли, че ако го държим буден и го изтощим до крайност, ще спи непробудно тази нощ?

— Готова съм да опитам всичко възможно.

Като чу това, Гейб седна на земята и се впусна в бебешки игри — първо полюшка бебето, после го завъртя така, сякаш лети и най-накрая се зае да го гъделичка.

— Толкова хубаво се занимаваш с него. Трудно е да повярва човек, че ти се случва за първи път. — Лора седна на пода при тях.

— По-рано никога не съм мислил, какво е да си баща. Сигурно си има и някакви компенсации. — Гейб сложи Майкъл върху коленете си и се залюля с него.

— Като например да навъртиш за десет минути два километра в два посред нощ.

— И това.

— Гейб, майка ти идва тук днес.

— Трябва ли да бъда изненадан?

Тя се усмихна и се наведе, за да може Майкъл да си поиграе с косата ѝ.

— Остави визитната картичка на една клиника за малтретирани жени.

— Аха, разбирам. — Гейб се наведе да издърпа косата ѝ от здраво стиснатата ръчичка на Майкъл. — Искаш ли да започнеш отново терапията?

— Не... Поне засега нямам такива намерения. — Сега тя го гледаше в очите. Майкъл бясно дъвчеше брадичката му. Цялата терапия, от която се нуждаеше, бе да го вижда пред себе си. — Тя предложи да се запиша като доброволка там.

Той се намръщи, защото Майкъл започна да дъвче ожесточено кокалчето на ръката му.

— И да си припомним миналото всеки ден?

— Да, особено онова, което успях да превъзмогна.

— Мислех, че ще пожелаеш да се върнеш към модния бизнес.

— Не, нямам никакво желание за това. Мисля, че ще мога да се справя с това предизвикателство, обаче. Знам също, че ще ми достави удоволствие да опитам.

— Ако търсиш моето одобрение, знай, че не ти трябва.

— Въпреки това настоявам да го получа.

— Тогава го имаш, освен ако не забележа, че ти влияе зле. — При тези думи тя се усмихна. В неговите очи явно все още бе онази крехка, безпомощна жена.

— Знаеш ли, мина ми през ума, че след като изживяхме целия този ад, и след всичко, за което трябваше да мислим и да се притесняваме, не ни остана много време да се опознаем един друг истински.

— За теб знам, че прекарваш прекалено дълго време във ваната, а пък аз обичам да спя на отворен прозорец.

Тя взе плюшеното зайче, което Майкъл обичаше да дъвче и го запремята от ръка в ръка.

— Има и други неща.

— Като например?

— Снощи ти казах, че можеш да ме попиташ, за каквото си щещ и че аз ще ти отговоря истината, но че после и аз ще ти задам един въпрос. Помниш ли?

— Да, спомням си.

— Така и не дойде моят ред.

Гейб се премести така, че да подпре по-удобно гърба си на страничната табла на кушетката. В последно време избягваха да говорят за телефонното обаждане, което и двамата очакваха. И двамата го знаеха. Може би така е най-добре, си помисли той, докато бебето продължаваше да дъвче кокалчетата му.

— Искаш да чуеш нещо за пропиляното ми детство, така ли?

Въпреки че се ровеше нервно из ушите на зайчето, Лора успя да се усмихне.

— Имаме ли достатъчно време?

— Ласкаеш ме.

— Всъщност искам да те попитам нещо друго. Преди няколко дни, когато валя големият дъжд, аз влязох в ателието ти, за да затворя прозорците. Тогава разгледах някои от твоите картини. Може би не беше редно да го правя.

— Това не ме притеснява.

— Една от тях ми прикова вниманието. Майкъл. Брат ти. Искам да ми разкажеш за него.

Той остана безмълвен толкова дълго време, че тя едва успя да се пребори с желанието си да му каже, че това няма значение. Обаче имаше значение, и то — голямо. Беше убедена, че смъртта на брат му е причината да замине за Колорадо и че дори след толкова месеци го възпира да направи представителна изложба на творчеството си.

— Гейб. — Тя го докосна по рамото. — Ти ме помоли да се омъжа за теб, за да можеш да ми помогнеш. Искаше да ти имам доверие и аз ти се доверих. Докато и ти не направиш същото, ние ще си останем чужди.

— Престаняхме да си бъдем чужди в мига, когато очите ни се срещнаха за първи път, Лора. Щях да ти предложа да се омъжиш за мен със или без твоите притеснения.

Тя онемя. Изненадата я прониза цялата, последвана от неистова надежда.

— Наистина ли го мислиш?

Той вдигна бебето на рамото си.

— Невинаги казвам всичко, за което си мисля, но когато кажа нещо, значи го мисля. — Майкъл захленчи и Гейб се изправи да го разходи малко. — Ти имаше нужда от някой и този някой исках да съм аз. И въпреки че не го осъзнавах докато ти не стана част от моя живот, аз също имах нужда от някого.

Прииска ѝ се да го попита, как точно и защо се нуждае от нея и дали любовта, такава, за каквато тя мечтаеше, по някакъв начин не беше част от тази нужда. Но ако искаха да направят крачка напред, сега трябваше да се върнат много назад в миналото.

— Моля те, разкажи ми за него.

Гейб не беше убеден, че ще може да превъзмогне първо болката, а после и думите. От толкова отдавна не беше говорил за Майкъл.

— Беше с три години по-малък от мен — започна той. — През годините се разбирахме сравнително добре, защото Майкъл имаше благ характер, с изключение на случаите, когато се почувстваше притиснат. Нямахме особено много общи интереси. Един от тях беше бейзбола. Влудяваше ме, че не можех да го надвия. Когато пораснахме, аз се захванах с изкуството, а той с правото. Законите го омайваха.

— Спомням си — промълви тя, — четох нещо такова за него в една статия, която се отнасяше за теб. Не работеше ли във Вашингтон?

— Да, като обществен защитник. Това му решение предизвика доста злите езици. Не го интересуваше корпоративното право, нито големите хонорари. Разбира се, хората си го обясняваха с това, че той и без това не се нуждае от пари. Ако обаче има нещо, което те не разбираха, то бе, че със сигурност щеше да вземе абсолютно същото решение, дори и ако нямаше солидната финансова опора зад гърба си. Той не беше светец. — Гейб постави Майкъл в люлката и нави висящите над нея дрънкулки. — Но той бе най-добрият от всички нас. Най-добрият и най-слънчевият, обичаше баща ми да го нарича.

Лора се изправи, но не бе сигурна, че той иска точно сега тя да е до него.

— Личи си и в портрета. Сигурно много си го обичал.

— Тази обич не е нещо, за което мислиш — обичта между двама братя. Не осъзнаваш има ли я, няма ли я. Не е нещо, за което говориш, защото не смяташ, че е необходимо да се обсъжда. После изведнъж имаш пред себе си цял живот, за да се разкайваш.

— Той сигурно е разбирал, че го обичаш. Необходимо е било само да види портрета.

Гейб пхна ръце в джобовете си и застана до прозореца. Беше значително по-лесно да говори за него с нея, отколкото предполагаше.

— През годините аз постоянно му вадех душата да ми позира. Превърна се в семейна шега. Спечелих пет пъти на покер с него да ми позира. Склони само три пъти. — Болка изпълни отново сърцето на Гейб, не толкова силна, но все още остра. — Този портрет е от последния път, когато играхме покер заедно.

— Какво стана с него?

— Злополука. Никога не съм вярвал в случайността. Късмет, съдба, провидение — да, но хората го наричат злополука. Тогава той разследваше някакъв случай във Вирджиния и се качил на един малък самолет, който лети по редовните линии до Ню Йорк. Няколко минути след като излетял, самолетът паднал. Майкъл идваше в Ню Йорк заради откриването на моя изложба.

Сърцето ѝ се сви от мъка за него. Този път не се поколеба и отиде до Гейб, за да го прегърне.

— Ти си се обвинявал за случилото се през цялото това време. Не го прави.

— Майкъл идваше на моята изложба. Искаше да бъде до мен. Видях за пръв и последен път в живота си как майка ми рухна напълно. Видях баща ми да ходи напред-назад из собствената си къща, като че ли никога не е стъпвал в нея. Не знаех какво да кажа, нито какво да направя.

Лора го погали по гърба. Нямахме смисъл да му казва, че понякога всичко, което можеш да направиш за някого е, да бъдеш до него.

— Никога не съм губила близък човек, когото да съм обичала, но сега, когато имам теб и Майкъл, мога да си представя колко опустошителна би била подобна загуба. Понякога нещата просто се случват и никой не може да бъде обвиняван за това. Без значение как ще го наречеш — съдба или злополука.

Гейб опря бузата си върху косата ѝ и се загледа в цветята навън, които тя беше посадила.

— Заминах за Колорадо, за да избягам, за да бъда сам и да разбера дали изобщо някога ще мога да рисувам отново. Тук не бях в състояние да го правя. Когато те открих, започнах да се съвземам. Разбрах, че съм в състояние да рисувам и че ми се връща желанието за живот. Но все още нещо много ми липсваше. — Той се отдръпна и обгърна с шепи лицето ѝ. — Ти запълни тези последни празнини.

Лора го стисна за китките.

— Щастлива съм, че съм успяла.

Тя затвори очи, когато той я прегърна. Ще успеят да се справят, си каза Лора. Каквото и да се случи, ще се справят. Понякога е достатъчно, да ти се налага да направиш нещо.

— Гейб — тя отпусна ръце и те потърсиха неговите, — на твоите картини в ателието не им е там мястото. — Стисна ръцете му, преди да отвори уста, за да каже нещо и за да не може да ѝ избяга. — Няма смисъл да ги държиш там с лице към стената и да се правиш, че не съществуват. Ако брат ти е бил толкова горд с теб, за да поиска да бъде тук при откриването на една от изложбите ти, мисля, че е време да откриеш една изложба. Посвети я на него. Може би не си имал възможността да му изкажеш обичта си с думи, но аз мисля, че няма по-подходящ начин да му я покажеш.

Той тъкмо се чудеше как да изрази несъгласието си, как да си намери извинение, но последните й думи удариха право в целта.

— Майкъл щеше да те хареса.

Устните й се свиха.

— Ще го направиш ли?

— Да. — Той я целуна, докато тя все още се усмихваше. — Време е. Усещах го, но не бях в състояние да направя последната крачка. Ще се обадя на Мариан да започне с организацията. — Лора се скова леко, но макар и промяната да бе едва уловима, той я усети и я завъртя към себе си, за да я погледне в лицето. — Имаш ли нещо против?

— Не! Разбира се, че не.

— Ти, ангеле мой, се справяш добре с доста неща, но лъжата не е сред тях.

— Гейб, нищо не е в състояние да ме зарадва повече от вероятността да доведеш всичко докрай. Това е истината.

— Но?

— Нищо. Ох, много ми е приятно да си говорим, но изпускам режима на Майкъл. Трябва да го изкъпя. Време е.

— Той ще изчака малко. — Гейб я задържа при себе си, като не направи нито едно излишно движение. Само я докосна по раменете. — Долавям, че между теб и Мариан съществува напрежение. Вече ти казах, че с нея не ме свързва нищо, освен работата.

— Знам. Аз пък ти казах, какво щях да направя, ако сметна, че е другояче.

— Да, каза ми. — На лицето му се изписа весело изражение. Тя сигурно щеше да си събере багажа и да напусне къщата, но нямаше да направи повече от пет крачки. — Каж ми, моля те, какво има?

— Няма нищо.

— Предпочитам ти да ми кажеш, вместо да я питам нея.

— И аз. — Лора вирна гордо брадичка. — Не насилвай нещата. Не насилвай и мен.

— Добре, добре. — Тя кимна, а той нежно докосна раменете й. — Много рядко се случва да добиеш това изражение. И всеки път у мен се събужда онова дълбоко затаено желание да те съборя на земята и да те освободя от него. — Червенина изби по страните й, а той се засмя и я прегърна по-силно.

— Не ми се подигравай. — Тя искаше да се отскубне, но той не я пусна.

— Извинявай. Поведението ми е съвсем неуместно в момента. — Първоначално си каза, че деликатността ще е много повече на мястото си, но после се отказа от този ред на мисли. — Искаш да видим, кой е по-по-най ли?

— Не точно в момента.

— Ако не се научиш да лъжеш по-добре, ще трябва да те държим далече от покера — смъмри я той и видя хладния ѝ поглед. — Онзи ден аз чух какво си говорехте с Мариан в галерията.

— Тогава няма защо да ти повтарям разговора дума по дума. Тя мисли, че аз ще те дърпам назад в работата ти, че ще ти попреча да достигнеш пълния си потенциал и затова бе предприела необходимите мерки, да ме спре. Знаем, че Игълтън щяха да ни открият съвсем скоро, но никога няма да ѝ простя, че им се обади. Фактът, че ти си свързан с нейната галерия, означава, че ще трябва да се държи вежливо с нея, но нищо повече.

Ръцете му инстинктивно я стиснаха за раменете, а по лицето му не остана и следа от веселото му настроение.

— Искаш да кажеш, че Мариан се е обадила на Игълтън?

— Ти току-що каза, че си дочул какво си говорим...

— Не чак дотам. — Без да бърза Гейб отпусна ръце и направи крачка назад. — Защо не ми го каза по-рано, за да можем да я пратим по дяволите?

— Не мислех, че ти... — Тя се спря и го погледна. — Щеше ли да го направиш?

— За бога, Лора, какво още трябва да направя, за да ти докажа, че съм напълно отдаден на теб и Майкъл?

— Но тя каза...

— Какво значение има какво казва тя? Важното е какво аз казвам, нали?

— Да. — Лора скръсти ръце, но не го изпусна от поглед. Нещата стояха точно така, както той казваше. И нито веднъж не ѝ беше казал, че я обича. — Не исках да ти се меся в работата.

— А пък аз няма да позволя на Мариан да се меси в личния ми живот. Ще уредя този въпрос.

— Как?

Изкаран напълно извън равновесие, Гейб зарови пръсти в косата си.

— Първо говориш за работата ми така, сякаш съм длъжен да дам възможност на човечеството да се докосне до нея, а после се държиш по такъв начин, сякаш трябва да се моля, за да ми приемат картините в друга галерия.

— Нямах това предвид... Ти смяташ да извадиш картините си от галерията на Мариан, така ли?

— Точно така — отвърна той и пое следващата си обиколка на стаята. — Очевидно ще трябва да си поговорим, а може би приказките вече не са това, с което трябва да се занимавам. — Той направи крачка към нея и изруга телефона, който реши да звънне точно в този мит. — Стой тук. — При тези думи Гейб се завъртя на пети и излезе от стаята.

Лора си пое дълбоко дъх. Той току-що ѝ каза, че ще я повали на земята и ще се освободи от нещо. Ето какво се мярна в очите му само преди миг. И какво точно доказваше то?

Лора се приближи до люлката, за да подаде на Майкъл любимото му зайче. Какво доказваше ли? Доказваше, че той я желае и има нужда от нея. В това не се съмняваше. Тогава защо да се чуди, че заради нея той е в състояние да скъса с Мариан? Но всъщност не заради нея, си помисли Лора, като се наведе над бебето. А заради самия себе си. Мариан бе допуснала грешката да се намеси в личния му живот.

Причините сега са без значение, помисли си тя. Важни са резултатите. Този следобед бяха постигнали много. Той най-накрая ѝ се бе доверил за чувствата си към своя брат. Тя бе съумяла да му каже каквото трябва, за да го убеди да покаже творбите си на света и Мариан бе излязла от техния живот.

— Това бе достатъчно за днес — каза тя на Майкъл. Но сърцето ѝ все още кървеше.

Нямаше да се занимава с Игълтън.

— Той има нужда от нас, Майкъл. — И това беше достатъчно. Може би те бяха заели мястото на човека, когото той дълбоко обичаше и бе загубил. Гейб бе засвидетелствал безрезервната си любов към детето. За нея бе отредил обета си за вярност. Това бе повече от всичко, което някога бе притежавала, повече отколкото се беше надявала, че ще постигне някога. Но вече това не бе достатъчно.

— Лора.

Тя се обърна леко раздражена, защото в този миг се чувстваше съзливо-сентиментално настроена и обезсърчена.

— Какво има?

— На телефона беше Куотърмейн. — Гейб забеляза първоначалната уплаха на Лора, видя как тя изчезва, за да отстъпи пред нейната решителност. — Всичко свърши — рече той, преди да е успяла да го попита нещо. — Адвокатът на Игълтън току-що му се обади.

— Свърши? — Тя можеше само да шепти. Силата, която толкова трудно бе наслагвала у себе си пласт по пласт, започна да ѝ се изплъзва.

— Те са се отказали. Няма да има дело за попечителство. Нито сега, нито когато и да било. Не желаят да имат нищо общо с детето.

— Боже господи. — Тя закри лицето си с ръце. Сълзите се стичаха по страните ѝ, но тя не се срамуваше да плаче пред Гейб, дори и когато той се приближи до нея. — Сигурен ли е? Ами ако си променят мнението?

— Убеден е. Чуй ме сега. — Той леко я отдръпна от себе си. Не знаеше как ще приеме остатъка от историята. — Те смятат да заведат дело, за да докажат, че Тони не е биологичният баща на Майкъл. Искат със съдебно решение да осуетят всякакви бъдещи претенции към тяхното наследство.

— Но тя самата не вярва в това.

— Сега иска да повярва.

Лора притвори очи, защото успокоението и съжалението безмилостно се блъскаха в гърдите ѝ.

— Искях да съм докрай почтена с нея. Щях да им позволя да виждат Майкъл. Поне бих искала да вярвам, че щях да го направя.

— Той ще загуби наследството си.

— Парите ли? — Когато отвори очи отново, те бяха мътни и влажни. — Не смятам, че това ще има особено значение за него. За мен няма. Що се отнася до семейството, той го има. Гейб, не знам как да ти благодаря.

— Недей. Ти беше тази, която остана твърда до края.

— Да, останах твърда. — Лора избърса сълзите си и отново се усмихна, когато го прегърна. — Да, направих го. Никой повече няма да ни го отнеме. Сега искам да празнувам. Искам да танцувам, да поканя

гости. — Отново се засмя и го стисна още по-силно. — След като проспя една цяла седмица.

— Значи се уговорихме. — Той намери устните ѝ и не отдели своите от тях докато тя не започна да се разтапя. Всичко започва отново, си помисли, но този път щяха да направят своята първа крачка правилно. — Искам да се обадя на нашите и да им кажа.

— Да, хайде, побързай. — Тя се притисна до него за още един миг. — Сега ще изкъпя Майкъл, а после ще слезем долу.

Лора слезе след около час с Майкъл на ръце. Освежено след банята, бебето се чувстваше прекрасно и беше готово за веселба. Понеже измокри дрехите си докато го къпеше, Лора се преоблече с бледо лилава блуза и джинси. Беше си пуснала косата и тя падаше свободно по раменете ѝ. И двамата миришеха на сапун и бебешка пудра. Гейб я пресрещна при стълбите.

— Дай ми го. — Той гушна бебето и го загъделичка по коремчето. — Ти май си готова да излезеш на игрището за крикет и да подадеш няколко ниски топки.

— Ти си готов. — Завистливо, Лора се опита да прикрие прозявката си. — Не си спал повече от мен. Как успяваш да си бодър?

— Три десетилетия природосъобразен живот и тяло, привикнало към денонощен покер.

— На баща ти му се е доиграло на карти. Може и Майкъл да се научи един ден.

— Може би. — Той повдигна с пръсти брадичката ѝ. — Ти май наистина ще заспиш всеки момент.

— Никога не съм се чувствала по-добре.

— А едвам държиш очите си отворени.

— Това не е нищо. Пет часа сън ще оправят нещата.

— Искам да ти покажа нещо. След това защо не се качиш горе да си дремнеш малко. Ние с Майкъл ще се забавляваме тук. — Палецът му проследи извивката на брадичката ѝ. До ерата на Лора той никога не се бе замислял, че ароматът на бебешка пудра и сапун може да бъде толкова възбуждащ. — Като си починеш, ще си направим малко семейно тържество.

— Добре, качвам се горе.

Той се засмя и я улови за ръката, преди да е поела нагоре по стълбите.

— Първо ела да видиш нещо.

— Добре, прекалено съм уморена, за да се съпротивлявам.

— Ще го запомня за по-късно. — С бебето в едната си ръка и обгърнал Лора с другата, той влезе в салона.

И преди бе виждала тази картина. От първия щрих до последния. Въпреки това, сега, тук, закачена над камината, тя изглеждаше някак си по-различна. В галерията я прие като един от неговите шедьоври, като нещо, което си заслужаваше да се показва на студентите, като нещо, чиято гениалност трябва да се обсъжда, оспорва и критикува. Тук, в приемната, в късния следобед картината носеше едно съкровено лично послание, представляваше част от всички тях тримата.

Досега не съзнаваше, колко неприятно ѝ стана, когато я видя закачена в галерията на Мариан. Но и не си даваше сметка, че когато я види тук ще почувства, че картината най-сетне си е дошла у дома.

— Колко е красива — промълви Лора.

Гейб я разбра. Това не бе нито суета, нито самоизтъкване.

— Никога през целия си живот не съм успял да нарисувам нещо, което може да се сравни с това. Съмнявам се, че някога ще успея отново. Седни, моля те.

Нещо в тона му я накара да го погледне, преди да седне на дивана.

— Нямах представа, че искаш да я закачиш в къщи. Знам, че са ти предлагали големи суми за нея.

— Никога не съм имал намерението да я продавам. Още когато я рисувах, знаех, че мястото ѝ е тук. — Той нагласи бебето на хълбока си да го възседне отстрани и се приближи до картината. — Откакто живея тук, така и не съумях да създам или да намеря нещо, което да пожелаея да закача на това място. Отново всичко бе въпрос на съдба. Ако не бях отишъл в Колорадо, ако онази вечер не беше завалял сняг, ако ти точно тогава не бягаше. Това, което се беше случило с теб и това, което се случваше тогава с мен, ни събра заедно и е отразено в тази картина.

— Още докато я рисуваше се питах, защо изглеждаш толкова увлечен. Сега разбирам.

— Наистина ли? — Леко усмихнат, той се извърна към нея. — Питам се, какво ли точно разбираш, ангеле мой. Доскоро не си задавах този въпрос, докато не осъзнах, че си нямаш и най-бегла представа за чувствата ми към теб.

— Знам, че имаш нужда от мен. От мен и от Майкъл. И защото минахме заедно през всичко това, знам, че можем да направим нещата по-добри.

— И това ли е всичко? — Запита се дали пак не прекалява с настойчивостта си. Но разбра, че ако не го направи сега, после може да се окаже твърде късно. — Ти каза, че ме обичаш. Знам, че благодарността е в основата на обичта ти, но искам да знам дали все пак не изпитваш нещо повече.

— Не разбирам, какво очакваш да ти кажа.

— Искам да се вгледаш внимателно. — Той посочи портрета. Когато тя не се помръдна, той отиде до нея и я изправи на крака. — Вгледай се в собственото си отражение и ми кажи какво виждаш.

— Себе си.

Явно днес бе денят на окончателните разкрития. Той отнесе бързо спящия Майкъл горе, в детската стая и го сложи в люлката. След което слезе долу и хвана Лора за раменете. И като я придържаше пред себе си, Гейб я накара да се взре в портрета.

— Кажи ми, какво виждаш?

— Виждам себе си през твоя поглед тогава. — Защо сърцето ѝ се разтупка така силно? — Изглеждам прекалено крехка и доста тъжна.

Нетърпението му го накара да я раздрусва.

— Не виждаш достатъчно.

— Искам да видя и силата — отвърна тя. — Мисля, че я улавям. Виждам също една жена, готова да защити всичко свое.

— Когато погледнеш в очите ѝ. Виж ги, Лора и ми кажи, какво виждаш в тях?

— Една влюбена жена. — Тя се вцепени. — Значи си разбирал.

— Не. — Гейб не я обърна към себе си. Вместо това я обгърна с ръце, така както си стояха и продължиха заедно да съзерцават портрета. — Не разбирах, защото не спирах да си повтарям, че рисувам това, което исках да бъде истина. Рисувах и собствените си чувства.

Сърцето ѝ подскочи лудо в гърлото ѝ и я задави. Той можеше да нарисова всичко, което усеща. Това бе нейното собствено заключение.

— Ти какво чувстваш?

— Не го ли виждаш?

— Не искам да го видя там. — Лора се извърна и го сграбчи за ризата. — Искам да го чуя.

Той не бе убеден, че разполага с необходимите думи. Думите идват по-трудно от чувствата. Той можеше да нарисува настроенията си, можеше и да ги изкрещи, но му бе трудно да говори спокойно за тях, когато означаваха толкова много за него.

Гейб докосна лицето ѝ, косата ѝ, нейната ръка.

— Още в началото ти така ми повлия, както никога преди някой не ми беше влиял. Сигурен съм, че и никога в бъдеще няма да ми се случи. Мислех, че съм луд. Ти беше бременна, изцяло зависима от мен и невероятно благодарна за помощта ми.

— Тогава ти бях благодарна и винаги ще ти остана благодарна.

— По дяволите. — Само това успя да каже той и се обърна.

— Страшно съжалявам, че съм те накарала да чувстваш така. — Когато я погледна свирепо, тя беше спокойна, напълно и непоклатимо спокойна. Завинаги в съзнанието ѝ неговият образ щеше да се запечата по този начин. С небрежната му прическа, в която следи оставят само собствените му пръсти, със сивата риза с навити до лактите ръкави и с нетърпеливото изражение на лицето му. — Защото възнамерявам да ти бъда благодарна до края на живота си. А това няма нищо общо с намерението ми да те обичам до края на живота си.

— Искам да се убедя в това.

— Бъди сигурен. Ти никога не рисуваш това, което искаш да видиш. Ти рисуваш истината. — Тя направи крачка напред, най-важната крачка в живота си. — Аз ти отдадох истината, Гейб. Сега настоявам за същото. Чувствата ти към мен свързани ли са само с портрета, с образа в него или са резултат от привързаността ти към Майкъл, или тези чувства са лично към мен?

— Да. — Той улови ръцете ѝ в своите. — Влюбен съм в жената, която съм нарисувал, влюбен съм в майката на сина ми, влюбен съм и в теб. Поотделно и заедно. Можехме да се срещнем навсякъде, при всякакви обстоятелства, но аз пак щях да се влюбя в теб. Може би нямаше да стане толкова скоро, може би нямаше да бъде толкова сложно, но щеше да се случи. — Тя се задвижи под ръцете му, но той я задържа. — Когато се ожених за теб, аз го направих поради изцяло егоистични причини. Тогава не правех услуга на теб, а на себе си.

Лора се усмихна.

— Тогава няма да ти бъда благодарна повече.

— Благодаря ти. — Той вдигна ръцете ѝ към устните си, на едната бе старата халка, а на другата блестеше новата. — Искам да те нарисувам отново.

Лора се смееше, когато устните му се приближиха до нея.

— Сега ли?

— Скоро.

Тогава ръцете му се заровиха в косите ѝ и целувката му бе нетърпелива и търсеца. Лора му отговори със същото, когато го прегърна. Към любовта без задръжки добави и своята безразсъдност.

Тя изстена първо от удоволствие, после в знак на протест, докато той я полагаше на земята. Смехът ѝ се превърна във въздишка, докато той разкопчаваше копчетата на блузата ѝ.

— Майкъл...

— Спи. — Той опъна косата ѝ назад, за да разкрие чертите ѝ. Всичко, което искаше да види бе там. — Докато се събуди, ти си моя. Обичам те, Лора. Всеки път, когато поглеждаш портрета, ще го виждаш. Моя си от първия миг, когато те докоснах.

Твоя съм, помисли си тя, докато го придърпваше към себе си. Ангелът на Гейбриъл бе нещо много повече от един портрет. Лора разбра, че най-сетне си е намерила мястото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.